

Genç Birikim'den...

Değerli Genç Birikim Okuyucuları

Ramazan ayına girmek üzereyiz. Rahmetin, merhametin, şefkatin, dostluğun, kardeşliğin, bağışlama ve affetmenin, yardımlaşmanın, paylaşmanın, infakın, ibadetin ve duanın yani en güzel şeylerin zirveye ulaştığı bir zaman dilimindeyiz. Bin aydan daha değerli olan Kadir gecesini içinde barındıran Ramazan ayını en güzel şekilde değerlendirmeli, bu manevi iklimin havasından en güzel şekilde istifade etmeliyiz. Ramazan ayının Kur'an ayı olduğunu unutmamalı, hem Arapçasından hem de mealini okuyarak ondan feyzimizi bol bol almaliyiz.

Ramazan ayını yaz aylarında idrak edeceğiz. Okulların da tatil olması vesilesiyle çocuklarımızla bu ayı en güzel şekilde şekilde geçirmeli, onları da bu manevi iklimle sokmalıyız. Özellikle Kur'an okuma noktasında çocuklarımızla çok daha fazla ilgilenmeli, bu fırsatı kaçırmamalıyız. Unutmamalıyız ki salih evlat yetiştirmek, amel defterimizin bizler öldükten sonra da lehimize açık kalmasına vesiledir. Çağımızda çocuklarımıza sahip çıkmak gerçekten çok zor. Televizyon, internet, cep telefonu, tablet vs. çocuklarımızı mahkûm almış durumda. Çocuklarımızı bunların eline vermemeli, bunun için de her türlü tedbiri almaliyiz. Çünkü zamanında müdahale etmediğimizde bir süre sonra iş işten çoktan geçmiş olabilir.

Bizler ancak Müslüman nesiller yetiştirebilirsek, imanı, ameli, zihni, vicdanı sağlam şekilde

çocuklarımızı eğitebilirsek, bu toplumu ancak o zaman değiştirme/dönüştürme fırsatını yakalamış olabiliriz.

Bir seçim atmosferindeyiz. Seçim sonuçları ne olursa olsun toplumları dönüştürmek için toplumu, nesilleri iyi eğitebilmek gerekir. İstedığınız kadar iktidarda kalın; yol, köprü, havaalanı, bina, baraj vs. yapın eğer yatırımları insanın kalbine yapmazsanız ne iktidarda kalabilirsiniz ne de toplumu dönüştürebilirsiniz. Sizin yaptığınız yol, köprü, havaalanı, bina, baraj vs. dünyalık yatırımlar gün gelir onları tatmin etmez. Bu nedenle uzun vadeli yani ahireti düşünen ve ona göre hayatını tanzim eden bir toplum inşaa etmek zorundasınız. Ancak o zaman hem bu dünya hayatında hem de ahirette siz ve toplumu oluşturan insanlar mutlu ve bahtiyar olabilirler. Nebevi davet metodu da bunu gerektirir.

Bu nedenle bütün çalışmalarımızı insan eğitmek ve gerçek Rabbine kul olan bir toplum inşaa etmek zorundayız.

Dergimizde bu ayda yer alan yazılarımız yine dünya konjonktürünü ve son gelişmeleri değerlendiriyor. Ramazan ayı ile ilgili bilgilendirici çok güzel yazılardan da istifade edebilirsiniz.

Siz değerli okurlarımızdan de dergimizde yayımlanmak üzere yazı ve şiir bekliyoruz.

Sizleri dergimizle baş başa bırakıyoruz.

Allah'a emanet olun.

Yıl: 18 Sayı: 193

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hüseyin DOĞANAY

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
10.06.2015

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 50 TL'yi Yurt dışı abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 75 TL'yi ADNAN BOZAN - IBAN NO:TR60 0020 3000 0075 4150 0000 02 no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Büyük Ortadoğu Projesinden Büyük İran Projesine
Süleyman ARSLANTAŞ

7

Demokrasinin İslam İle İmtihanı
Kâzım SAĞLAM

10

Şehr-u Ramazân'ı Muvahhidce İhyâ Edelim
Muhammed İMAMOĞLU

26

Bir Kez Daha Hilâl
Hayriye BİCAN

29

"Kur'an'ın Gölgesinde" Bir Ayın Bayramına Ulaşmak
Fatih PALA

31

Haddinizi Bilin
Mücahit Aydın ASLANTAŞ

37

Batı Dünyasının Papası Varsa, İslam Dünyasının Neden Halifesi Yok?
Vakkas DAĞDEVİREN

39

İman ve Ahlâk Buhranı
Ebu'l Hasen Ali Hasenî En-Nedvi

45

İçimizdeki Düşman
Mehmet ADIGÜZEL

47

Medeniyet Vakfı Ankara Şubesi "Ödüllü Siyer-i Nebi Yarışması" Sonuçlandı
Genç Birikim

49

Geç Olmadan
Sümeyye ARSLAN

51

Ben Kimim?
Rumeysa ACAR

53

Peygamberimize Mektup
Fatih POLAT

54

Nübüvvet Kervanı: Hz. Hud (as) ve Ad Kavmi
Soner ARSLAN

61

Şurdan Burdan
Hasan TAHSİN

62

Gönlüm Gökyüzünü Özlüyor
Mehmet ADIGÜZEL

64

Merhaba Çocuklar
Mehmet ADIGÜZEL

Büyük Ortadoğu Projesinden Büyük İran Projesine

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Soğuk savaş sona ermemiştir. Irak işgal edilmemiştir... Baas Rejimi Irak ve Suriye’de hâkimiyetini sürdürüyordu. Amerika ve müttefikleri İslâm’ı siyasi bir tehdit olarak algılamıyorlardı. Genelde İhvan çizgisinden yer yer de olsa Hüzbüt-Tahrir ve benzeri hareketlerden etkilenen Müslüman gençlik olsa da onlar, çeşitli parti ve kuruluşlar eliyle “bütüncül İslâm”dan uzaklaştırılıyorlardı. Tarikatlar, cemaatlar, çeşitli STK’lar buna bilerek ya da bilmeyerek hizmet ediyorlardı. O dönemlerin siyasi aktörleri, kanaat önderleri İslâmi bir şahsiyet ve ona ilişkin bir duruş yerine, çoğu kez Kur’anî kavramları ters yüz ederek; genç, samimi Müslümanları adeta bir “gâvur kayırcı” konumuna getiriyorlardı.

1976’nın bir kış ayı idi. Ankara Gölbaşı Sinemasında Necip Fazıl’ın konferansı vardı. Her zaman olduğu gibi heyecanla sinemaya koştum. Üstad’ı dinleyeceğim, ne de olsa kültürel dokumuzun oluşmasında önemli katkısı olan bir kişi... Üstad konuşmasını heyecanla sürdürüyor. Sıra İslâm Coğrafyasındaki İslâmi hareket ve öncülere geldi. Mevdudi, Seyyid Kutup, Muhammed Hamidullah vd.ne Üstad ağır hakaretler etmeye başladı. Dayanamadım ve sinema salonunu terk ettim.

Oysa 1960’lı yılların sonlarına doğru başlayan okuma hayatımdan Mevdudi, Seyyid Kutup, M. Hamidullah, Malik b. Nebi, Muhammed Ebû Zehra gibi âlimlerin önemli bir yeri vardı. Ve hatta ‘bütüncül İslâm’ anlayışının şekillenmesine en büyük katkı, evvel Allah sonra bunlara

aitti. İşte o, 1976’daki Üstad’ın konferansı beni çok etkiledi ve ben yeniden başa dönmek, yerli kültür unsurlarını, kanaat önderlerini, cemaat ve tarikatları sorgulamaya başladım. Bu çabalar devam ederken elbette Merhum Ercümen ÖZKAN’la olan ve 1972’de başlayan ‘İslâm’ı anlama ve yaşama’ ilkesi doğrultusundaki birlikteliğimiz ve çabalarımız da yoğun bir şekilde devam etmekte idi. Merhum ÖZKAN ve bizler nerede İslâmi bir pırıltı görsek hemen ona ilgi duyar ve incelerdik. Nitekim Fethullah Gülen’in de İzmir’deki faaliyetlerine bu nedenle ilgi duymuştuk. Hatta bu ilgimizi pratize etmek için de Merhum Ercümen Bey ile Eflâatun Saygılı’yı İzmir’e, Gülen’le görüşmek üzere gitmeye ikna etmiştik. Görüşemediler, o da ayrı bir fasıl. Ama görüşemediğimizi görüşmek üzere Ankara’da karşılaştığımız F. Gülen, bizlerle görüşme iradesine sahip olmadığını ifade etmişti... Bugün de bu durum açık değil mi?

Milli Görüş Hareketi, MSP ve onun lideri Erbakan ise mevcut sistem içerisinde bir faaliyet sürdürüyor. Ve hareket ve parti daha çok benim gibi ‘bütüncül İslâm’ anlayışına sahip gençlerle ilgileniyor, bizlerin mevcut sistem ve onun kurumları içerisinde faaliyet göstermemizi temine çalışıyorlardı. Yani sisteme rağmen değil, sistemle birlikte bir İslâmi kimlik ve anlayışın oluşmasına gayret sarf ediyorlardı. Zaten bizim gibilerin anladığı, yaşadığı İslâm’ın kökü dışarıdaydı!!!

İşte böyle bir atmosferde İran’da Devrim’in ayak sesleri duyulmaya başladı. 78’lik bir ihti-

yar önce Necef'ten sonra Paris'ten kendi halkına ve tüm ümmete İslâmî çağrılar yapmaya başladı. İslâmî kimliği olan ve olmayan birçok kişi ve kuruluşlar bu çağrının Marksist Müslüman Çağrısı olduğunu duyurmaya başladılar. Tabii ki bizler yani: akidesi, ibadeti, muamelâtı, sabrı, siyaseti ve şehadeti bir bütün olan İslâm anlayışına sahip kimseler bu 'Marksist Müslüman' dayatmasını yutmadık. Ve başından itibaren Devrim Önderi Humeyni'nin 'Tevhidde Vahdet', 'ne Şiilik, ne Sünnilik ancak İslâm' sözlerini ciddiye aldık.

Ve devrim ABD'nin yoğun desteğine sahip olan Şah'a karşı gerçekleşti ve bizler büyük bir mutluluk içerisinde ve heyecanlı bu devrime sevinдик. Sonuç olarak devrim önderinin deyimi ile mezhepler üstü, Doğu ve Batı siyasi

anlayışından uzak yalnızca TEVHİDİ bilinci ön-
celeyen bir devrimle yüz yüze gelmiştik. Sevin-
cimiz, beklentilerimiz fazla uzun sürmedi. Zira
Humeyni ve onun İslâm anlayışına sahip önemli
şahsiyetler teker teker ya da topluca (Cumhur-i
İslâmî Merkezi'nde olduğu gibi) suikasta kurban
gitmeye başladılar. Talagani, Mutahharri, Beheş-
ti, Bahonar, Recai bunlardan bazılarıdır. Sanki
bu suikastlarla Humeyni'yi hayattayken öldür-
meye çalışıyorlardı. Şu an rehberiyet konumun-
da olan Ali Hamaney daha İmam'ın sağlığında
ona muhalefetten geri durmuyordu. Bunun ti-
pik örneği Mir Hüseyin Musavi'nin başkanlığı
döneminde Çalışma Bakanı Serhendizade'nin
kanun teklifine İmam'a rağmen muhalefet et-
mesidir. Zaten bu özelliği nedeniyle bugünkü
mekkiini elde etmiştir. Zira değişiklik olmadan
önceki İran Anayasası'na göre rehberiyet ma-
kamına gelmesi mümkün değildi. Ve O, şimdi
Irak'tan Yemen'e kadar "Tevhid'de Vahdet'in
değil, "Mezhebde Vahdet'in" mücadelesini veri-
yor. Ya da etnik yayılcılık faaliyetleri yürütü-

Bugün geldiğimiz nokta itibariyle İran Devrimi'nin küresel güç odaklarını inciten, tehdit eden bir boyutu kalmadı. Soğuk savaş sonrası belki de kapitalizmin karşısına çıkacak en önemli güç, alternatif dünya görüşü İslâm iken, İslâm dünyası ve Müslümanlar, onların yönetici ve yönetim birimleri küresel güç odaklarıyla içli-dışlı olarak hem İslâm'ı hem de Müslümanları alternatif olmaktan çıkarttılar. İslâm dünyasının en enerjik coğrafyası Bereketli Hilâl ve Yakın Doğu bilhassa Amerika, Rusya ve müttefiklerinin oyun alanı haline getirildi.

yor. Bu cümleden olarak Kasım Süleymani Irak'ta ve Suriye'de ne adına çalışıyor, Müslümanların öldürülmesini zafer çiğ-
likleriyle karşılayanlar hangi hesabın peşinde kimin emrindeler? Ne-
redeyse bölge ve dünya gençliğinin kıyım merke-
zi haline gelen Suriye ve Irak topraklarında İsrail ve ona destek verenlerin dışında kazanan var mı?

Bugün geldiğimiz nokta itibariyle İran Devrimi'nin küresel güç odaklarını inciten, tehdit eden bir boyutu kalmadı. Soğuk savaş sonrası belki de kapitalizmin karşısına çıkacak en önemli güç, alternatif dünya görüşü İslâm iken, İslâm dünyası ve Müslümanlar, onların yönetici ve yönetim birimleri küresel güç odaklarıyla içli-dışlı olarak hem İslâm'ı hem de Müslümanları alternatif olmaktan çıkarttılar.

İslâm dünyasının en enerjik coğrafyası Bereketli Hilâl ve Yakın Doğu bilhassa Amerika, Rusya ve müttefiklerinin oyun alanı haline getirildi. Humeyni'nin vefatı (4 Haziran 1990) ve ardından Saddam'ın Kuveyt'i işgali (2 Ağustos 1990) ve müttefik kuvvetlerin Körfez Harekâtı (17 Ocak 1991) ile birlikte yeni bir İslâm coğrafyasıyla yüz yüze geldik. İslâm dünyasının farklılıkları dün tartışma düzeyinde iken; bugün savaş boyutuna evrildi. Tezlerimizi unuttuk, muhatapımızın güzelliklerinden çok çirkinliklerini aramaya, görmeye başladık. 'Emrolunduğumuz gibi dosdoğru olmak' yerine, emrettikleri gibi hareket etmeye ve yaşamaya başladık. Küresel güç odaklarının tenbih ve direktifi ile bölgenin önemli gücü Türkiye'de 12 Eylül 1980'de İhtilâl gerçekleşti ve on gün sonra da İran-Irak Savaşı başladı (22 Eylül 1980). Allah aşkına tüm bu gelişmelerin tesadüfi olması mümkün mü? 15 Şubat 1999'da Öcalan'ın Türkiye'ye teslimi, bir hafta sonra da 22 Şubat 1999'da Gülen'in ABD'ye teslim edilmesi de mi tesadüf? Bunlar

tam da Necip Fazıl'ın dediği gibi 'üst üste sorular soru içinde akıl almazların zoru içinde..'

BUGÜNKÜ HALİMİZ

RAND Corporation, 2008 tarihli **'UZUN SAVAŞIN GELECEĞİNİ AÇIKLAMAK'** başlıklı raporunda, ABD hükümetine, 'birleşik bir İslâm dünyası' oluşturmaya eğilimli düşmanlara karşı takip edilecek politika seçeneklerini ortaya koyar. Raporda, ABD Ordusu'na bölgede mevcut jeopolitik düzene meydan okuyan tüm Müslüman siyasi grupları "DÜŞMAN" olarak görmeyi ve bunları zayıflatma tavsiyesinde bulunur. Bu zayıflatmanın da en önemli stratejisi **'böl ve yönet'**. Keza bu kapsamda, **'Çeşitli Selefî Cihadcı'** gruplar arasındaki fay hatlarının istismar edilmesi, bunların birbirlerine düşürülerek enerjilerini iç çatışmalarda tüketmelerinin sağlanması çağrısı yapılıyor. Kendi hükümetlerini devirmeye odaklanan yerel Selefî Cihadcı gruplarla El-Kaide gibi uluslararası cihadçıların birbirine düşmeleri buna örnek gösteriliyor. Bu strateji, şu ana kadar Libya ve Suriye'de tatbik edildi. RAND'ın raporuna göre: ABD ve onun yerli müttefiklerine yaptığı tavsiyede Milliyetçi Cihadçıları, uluslararası cihadçıları gözden düşürecek kampanyalar başlatmak için kullanmaları öngörülüyor. (Bak. Ahmed Nazif, Middle East Eye, 28 Mayıs 2015, Dünya Bülteni)

Hatırlanacağı üzere Rand Corporation Şubat 1990'da da bir rapor yayınlamıştı. O raporda da özetle soğuk savaş sonrası İslâm'ı alternatif olmaktan çıkarmak için Müslümanların iktidara getirilmesine salık vermişti. Zira o rapora göre Müslümanlar çağdaş ekonomik, sosyal, siyasal, eğitim, sağlık vb. alanlarda başarılı olamayacakları için hem İslâm'ın hem de Müslümanların iktidar şanslarını kaybettirecekleri ifade edilmişti. Aradan 25 yıl geçti. Köprülerin altından çok sular aktı. Cezayir'de FIS olayı (Aralık 1991), Filistin'de Hamas ve seçimler (Ocak 2006), Mısır'da Mursi'ye yönelik darbe (3 Temmuz 2013), Yemen'de Devlet Başkanı Abdurabbu Mansur Hadi'ye karşı Husi darbesi (Ekim 2014) gerçekleşti. Ve bugün neredeyse yakın coğrafyamızın her yerinde iç savaş yaşanıyor. İran ve müttefikleri bu savaşın önemli bir tarafı haline geldi. İran, ümmetin vahdetine yönelik en ufak bir adım atmıyor. Birinci derecede Şia yayılcılığı, ikinci derecede Pers yayılcılığı ön plana çıkmış durumda. Irak'ta, Suriye'de ve Yemen'de İran'ın ortaya koyduklarının arkasında ABD'nin olduğunu tahmin etmek zor

olmasa gerek. Yukarıda bahsetmiş olduğum Ahmet Nazif'in makalesinde deniliyor ki: **"David Hearst'ün Ekim 2014'te bildirdiği üzere Husi saldırısı ABD'nin Cibuti'deki askeri üssünün burnunun dibinde gerçekleştirildi. CIA'nın insansız hava araçları orada faaliyet gösteriyor. ABD'nin Sanaa'daki büyükelçiliği de HUSİLER tarafından korunuyor."**

Yani Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da, Yemen'de müthiş bir plan devrede. Bu planın kurgusu ABD ve müttefiklerine ait, uygulama İslâm coğrafyasındaki İslâmî ya da onların deyimi ile Cihadçı örgütlere ihale edilmiş durumda. Onlar, emperyalistler bununla bazı şeyleri hedeflemekteler: İsrail'in güvenliği için düşmanlarını güçsüz hale getirmek, İslâm'ı ve Müslümanları alternatif olmaktan çıkartmak, enerji kaynaklarını ve diğer çıkarlarını korumak, Avrupa ve Çin'in enerjiye ulaşımını kendi kontrollerine almak gibi.

Tüm bu olup-bitenlere rağmen bölgede İran ve onun politikasına destek veren güç odaklarına karşı farklı gelişmeler yok mu? Elbette var. Demokrasiyi ve çeşitli özgürlük alanlarını kendi gelecekleri için tehdit olarak algılayan BAE, Körfez Emirlikleri gibi ülkeler ve onların desteklediği darbecilere karşı ciddi oluşumlar da yok değil.

Cumhurbaşkanı Erdoğan 2 Mart 2015'te Yeni Suudi Kralı Selman Bin Abdülaziz ile Riyad'da görüşmesinin ardından, 5 Nisan'da veliaht Prens Naif ile bir araya geldi. Ve 26 Mart Tahran gezisi öncesinde Irak, Suriye, Mısır ve Yemen konularını masaya yatırdılar. Ve Cumhurbaşkanı Tahran gezisine tabir-i caiz ise yeni bir ittifak sözcüsü olarak gitti. Yani Türkiye, Suud-i Arabistan ve Katar'ın ortak mesajını götürdü. Zaten o yüzden de bilhassa rehber Ali Hamaney ile Erdoğan görüşmesinin gergin geçtiği kulislere düşmüştü. Bugün gelinen noktada yeni Suud-i Yönetimi, Türkiye, Katar ve nisbeten Ürdün ittifakıyla Mısır ve darbeciler rahat değil, İran ve Hizbullah diledikleri gibi at koşturamıyorlar. Yemen'de Husilerin ilerleyişi neredeyse durdu. Tıpkı bundan 96 yıl önce emperyal güçler Yunanlıları hangi nedenle İzmir'e çıkarttılar ve onlara Haymana Ovası'na kadar destek verdi iseler İŞİD'e de bugün küresel aktörler tarafından aynı gerekçelerle destek vermektedirler. Kimse, kimsenin akli ile alay etmesin. İŞİD asimetrik savaş yapmıyor, düzenli bir savaş yapıyor. Ve bir el onların her türlü lojistik desteğini sağlıyor. İŞİD şu anda alan çalışması ve çarpışması yapıyor. ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmesi için şartların oluşması halinde İŞİD'i de bekleyen akıbet Yunanlıların akıbeti olacaktır. Ancak Türkiye'nin varlığı, duruşu Erdoğan'ın çabası, oluşan Türkiye merkezli ittifak İran'ın da, Sisi'nin de onlara destek veren güç odaklarının da hesabını bozuyor.

Suudiler ve Yeni Yönetim, Doğu'da İran tehdidi, Batı'da Sisi, Kuzey'de İŞİD, Güney'de Husi tehdidi ile baş başa. Ve tek güvendikleri ülke neredeyse Türkiye. Bilhassa seçim döneminde CHP'nin ve diğer muhalefet partilerinin ve yine NYT gibi gazetelerin yoğun bir şekilde AK Parti karşıtı söylem ve eylemler ortaya koymasının önemli arka planı vardır. İstikrarsız bir Türkiye, emperyal güç odaklarının Yakındoğu Projelerinin gerçekleşmesi için elzemdir. Yeni yeni devletçiler ancak Türkiye'nin güçsüzleşmesi ile mümkündür. Ve bir not: ABD'nin ve müttefiklerinin İran ve Suriye'deki Kürt unsurlarını tahrik ve kışkırtmasına şahid oluyor musunuz? Hayır değil mi? Peki niçin Türkiye ve Irak Kürtlerini kışkırtmaya çalışıyor? Ve son günlerde bilhassa Suriye'de PYD'nin hakimiyet alanını genişletmeleri, bölgedeki Arap unsurlarını Türkiye'ye göçe teşvik etmeleri yeni oluşumların habercisi değil mi?

Sonuç olarak bugün gündemi bizler belirlemiyoruz. Başkaları belirliyor. Bölgemizdeki savaşların bile asalet ya da vekâlet savaş olmasının kararını başkaları veriyor. BOP'un yerine BİP'in ikamesine onlar karar veriyor. (BOP: Büyük Ortadoğu Projesi, BİP: Büyük İran Projesi)

Gün yeniden aidiyetimize dönme günü. Gün her zamankinden daha çok uyanık olma ve olup-bitenlerin farkına varma günüdür...

31 Mayıs 2015

Demokrasinin İslam İle İmtihanı

Kâzım SAĞLAM

Mısır ve Suriye’de gelişmekte olan olaylar, dünyanın üzerine oturmakta olduğu temel değer yargılarını zir-ü zeber ediyor. Dünyanın kurtuluşunu “demokrasiler”de gören anlayış inkıtaaya uğramak üzere. Çatırdıyor demokratik söylemler, demokratik özgürlükler, halkın iradesi, halkın iktidarı. Semavi dinlerin insanı köleleştirdiği tezi çöküyor.

Mısır’da Neler Oluyor?

Mısır’da, Müslüman Kardeşler Teşkilatı parti kurarak demokratik hakkını kullanmak istedi, seçime gidildi, sandıktan çıktı ve ülke idaresini ele geçirmeye çalıştı. Dikkatli davrandı bütün kesimleri işin içine katmak istedi, bakanlarını ona göre seçti.

Bir sene bile tahammül edemediler seçilen meşru cumhurbaşkanı Mursi’ye. Derin güçler

devreye girdi, yücelttikleri demokrasinin yok olması pahasına. Selefî Suud, darbeci Suriye, Siyonist İsrail, özgürlükler hamisi(!) ABD, insanlığın ortak değerlerin beşiği, fikir ve düşünce (!) dünyasının ana merkezi AB, sosyalist dünyanın gözdesi Rusya, -dolaylı da olsa- yirminci yüzyılın İslam devlet tecrübesini deneyen İran, Çin vb. dünya bir araya gelerek Mursi’yi alaşağı etmek için General Sisi’yi devreye soktular ve kan döktürerek halkı susturmaya çalışıyorlar.

Mursi, asırlık diktatörlüğe son vermek ve ülkeyi normalleştirmek istiyordu, onun için tedrici bir şekilde bu dönüşümü uygulamak istedi. Belki de Müslüman Kardeşlerin genel gidişatını da biraz hırpalayarak bunu sağlamak istedi. Hasan el-Benna ve bilhassa Şehid Seyyid Kutub’un çizgisini bugünün şartlarına uyarlayarak yeni bir yol denedi, buna demokratikleşme de denilebilir. Şunu da söylemekte yarar var; Mısır’daki

hukukî yapının Türkiye'deki kat'î laiklik ve Kemalizm saplantısı gibi değerlere bağlılığı yoktur, biraz daha esnek ve İslam'la daha az çatışıyor.

Sisi'nin darbeyi açıklarken sunmak istediği tablo ibret vericiydi. El-Ezher Şeyhi, Suud destekli selefi Nur Partisi lideri, Nobel ödüllü muhterem Baradei ve Kıpti lider. Harika tablo, Mısır halkı bu tezgâhı yutacak sandılar. Asırlık Müslüman Kardeşlerin mensupları bu hileyi ve tezgâhı hemen anladılar, tecrübeli ve eğitilmiş kadrosuyla karşı atağa geçtiler, darbenin kodlarını çözdüler ve dünyaya tüm karartmalara rağmen duyurabildiler.

Sisi, arkasına aldığı halkın gücünü(!) kullanmak istedi ama sonuç boş çıktı. Tepedeki koalisyon halk tarafından kabul görmedi ve halk Müslüman Kardeşlere sahip çıktı. Halkın desteği arttıkça darbeciler şaşırıp ve tüm acizlerin yaptığını yaptı, şiddet kullandı, katliamlar yaptı. Darbeyi destekleyen uluslararası koalisyonun foyası da ortaya çıktı ve o da şaşırıp, ne yapacağına değil yaptıkları katliam desteğini nasıl örteceklerinin hesaplarını yapmaya başladı. Karşı çıkışlar, darbenin özüne değil biçime karşı çıkışlardır. Yani halkın iktidarını yok saymaya karşı çıkmıyorlar, darbenin bu şekilde işleyişine karşı çıkıyorlar. Demokrasinin ve bugüne kadar Batı değer yargılarının gizli niyetlerinin açığa çıkmasından rahatsız oluyorlar.

İslam Coğrafyasında Demokrasi Denemeleri

İslam coğrafyasında, Modern Batı Demokrasi iki şekilde işliyor, iki şekilde yürürlüğe konmaya çalışılıyor.

Birincisi; Türkiye'de yürürlüğe konulan demokratik işleyiştir. I. Cihan harbinden sonra İslam'ın merkezi sayılan ülkede bir müdahale oldu. Önce İslam adına ne varsa hepsi ortadan kaldırılma yoluna gidildi, İslam rengini taşıyan her şey değiştirildi. Osmanlı döneminde toplumu ayakta tutan ne var idiyse o yok edildi. Tekkeler ve zaviyelere varıncaya kadar hepsi kapatıldı. Harf inkılâbı yapılarak İslam kültür mirasıyla irtibat kesildi/kestirildi. Hukuk sistemi değiştirilerek İslam medeniyet dairesinden batı medeniyet dairesine geçildi. Din/İslam artık belirleyici olmaktan çıkarak sadece ruhanî bir mevkîe indirildi. Bunun tam oturabilmesi için hemen demokrasiye geçilemedi, 20-30 yıl sıkı bir

baskı rejimi uygulandı, yapılan devrimler, değişiklikler tam otursun diye toplum iyice dinden uzaklaştırıldı. Tüm bunlar zorla yapıldı. Bunlar yapılırken dünya ile irtibat halinde yapıldı, Hitler'in, Mussolini'nin olduğu dünya ile uyumlu siyaset yapıldı.

Sonra milletin önü açıldı, kontrollü bir geçiş sağlandı, sonra yavaş yavaş halkın idareye girmesine müsaade edildi. Sonra İslamî ton taşıyan partiler kuruldu ve siyasete dinin girişine kapı aralandı.

En son İslamî olmayan partiler aracılığıyla yarı İslamî bir siyaset güdülmeye çalışıldı. Aralanan kapıdan giren Müslümanlar yeni ahval ile İslam arası karışık bir siyaset gütmeye başladılar, bu bile yerli ve yabancı Batılı Demokrat güçleri rahatsız etti.

Demokrasi Türkiye'de AKP iktidarında yeni bir evreye giriyor; halkın iradesi iktidara taşınmak isteniyor, aslında katılımcı demokrasi dedikleri şey ne ise ona uygun. Ama halk Müslüman olunca istekler de İslamî içerik taşıyor, işte bu kabul edilemez olarak algılanıyor, cumhuriyet kazanımları elden gidiyor yaygarası yapılıyor. Nedir cumhuriyet kazanımları, bir türlü anlayamadık yoksa beyaz Türklerin imtiyazlarıyla cumhuriyet kazanımları aynı şeymiş de biz mi fark edememişiz?

İkinci demokrasi denemesi; Mısır'da deniyor. Mısır'da, Türkiye'de olduğu gibi tedricilik işletilemedi. Diktatörlükten çok partili hayata geçiş sağlanmak istendi, Hüsnü Mübarek devrinde, baskı altında yaşayan halk özgürlüğe ka-

vuştı/kavuştuğunu sandı, ama bu Müslüman Kardeşler eliyle olmaya başladığı için tüm Batılı ve Doğulu Demokratlar tarafından kuşkuyla karşılandı.

İhvan'ın getireceği, daha doğrusu işleteceği demokrasi ile Batı, Hristiyan-Yahudi-Pagan zihnin ürünü olan demokrasinin birbirine uymayacağı açığa çıktı. Batı zihnin (bu kavrama İslam dışı tüm inanış, düşünüş, yaşayış, yerel ve uluslararası kurum ve kuruluşlar dâhildir.) ihdas ettiği demokrasi, bugün İslam'la yüzleşmek, İslam'a ve Müslümanlara karşı nasıl davranacağını belirlemek zorunda kaldı.

Neden Rahatsız Oluyorlar?

Kendi halkı için kurdukları demokrasiyi, tüm insanların ortak değer yargısı diye takdim ettiler ve dediler ki insanlığın varlığı ve varacağı en iyi idare biçimi demokrasidir. Çünkü halkın istekleri doğrultusunda ülkeler ve dolayısıyla dünya idare edilecek. Dünyanın dengesi de özgürlük ve adalet üzere olacak. Bunları söylerken ve dünyaya yayarken Müslümanların bir gün toplanıp kendi değer yargılarını muhafaza ederek ve insanlığa sunarak dünya siyaset sahnesine çıkabileceğini hesaba katmadılar. Kurdukları tezgâhlarla Müslümanların ilanihaye kendi fikri ve kültürel bendeleri kalacağına inandılar, çünkü İslam'ı da muharref diğer dinler gibi kabul ettiler. Bu dinin kıyamete kadar bozulmadan baki kalacağını kestiremediler, bunu bilemiyorlardı.

Oryantalist ve bozguncu kafaların ürettiği adı İslam ama İslam'la alakası olmayan yapay İslam tutmadı, İslam aslî hüviyetiyle yavaş yavaş dirilmeye başlayınca Batı zihni panikledi, İslam dünyasını kendi haline de bırakmak istemiyor. Kendileri için öngördükleri halkı merkeze alarak demokratik bir işleyişi de riskli, sakıncalı görüyorlar.

Şimdi ne yapacaklar, halkın iradesi ve iktidarı diye bize sunulan demokrasiyi olduğu gibi kabul ederlerse, Türkiye'de AKP gibi partiler iktidar olacak, Mısır, Suriye, Tunus, Fas, Ceza-yir, Ürdün, Sudan gibi ülkelerde de Müslüman Kardeşlerin kuracakları partiler iktidar olacak. Malezya, Pakistan, İran, Körfez ülkelerinde de Batının rahatsız olacağı benzer anlayışlar iktidar olacak.

Çıkmazda olan İslam dünyası değil Batılı anlayış sahipleridir.

Batı demokrasisi yol ayrımındadır; ya dar ve kaba kalıplarını genişletecek, tüm insanlığa hitap edecek ve halklar ne istiyorsa o olacak. Bu her bir ülkede böyle olması gerektiği gibi uluslararası kurum ve kuruluşlarda da geçerli olacak. Dünyayı 3-5 ülkeye mahkûm etmeyecek. Yeniden bir dünya düzeni kurulacak ve her düşünce, inanış ve yaşayış orada kendine yer bulacak. Böyle bir sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel zemin oluşursa İslam alemi de kendisi kalarak orada olmaya çalışacak. Bu ne kadar mümkün olabilir, göreceğiz.

Bunu kabul etmez ve bizi kendileriyle aynileştirir ve Batılı zihinlerle donatarak başkalaştırdıktan sonra kabul etmeye devam ederse Batı Demokrasisi Mısır'daki Sisi'ye mahkûm ve mecbur kalır. Biz de kendimize ait bir dünya oluşturur ve bunu uygulamaya koyarız. Bu sık ilk bakışta kötü sonuçlar doğurur görünse de ileri zamanlarda hem İslam Ümmetine hem de diğer dünya halklarına fayda sağlar, insanlığa yeni ve adil bir düzen getirebilir. Zulümle, eşitsizlikle, fitrat bozgunculuğu ile bunalan dünyamız rahat bir nefes alır. Tabii bu büyük bir bedel ister, çok gayret ister, geniş bir ufuk ister, kapitalist ve sosyalist anlayışların ötesine geçecek hür bir zihin ister. Zihinlerini ABD'ye, AB'ye, Çin'e Rusya'ya, modern dünyanın hazcılığına, ulus-devlet taparlığına bağlayanlar bunu ne anlarlar ne de böyle bir cesaret gösterebilirler.

İsrail'i, ABD'yi, AB'yi ilah gibi görenler tevhidin gücünü bilemezler, inanmanın nasıl bir dinamizm kazandıracağını anlayamazlar, tevhidin sosyal karşılığı olan ümmet bilincinin, ümmet perspektifinin insanlığa ne katacağını fehmedemezler.

Esed'den, Sisi'den, Suud'dan, ABD'den, Gezi Parkından medet bekleyenlerle, kısır siyasî çekişmelerle hayat sürdürenlerle bu büyük hamle başlatılamaz.

Necip Fazıl'ın kendisi için söylediği dört adama ihtiyacımız var.

"Son gün olmasın dostum, çelengim,
top arabam,
Alıp beni götürsün, tam 4 inanmış adam..."

Hz. İbrahim gibi tek başına bir ümmet olmayı göze alabilenler meydana çıkar ve bu hamleyi başlatabilir. Ey insanlık bekle "İslam'ın İlahi Adalet Şemsiyesi"nin ayak sesleri geliyor. Her türlü sömürü ve zulmü kaldıracak ve gerçek özgürlüğü getirecek şemsiye.

Şehr-u Ramazân'ı Muvahhidce İhyâ Edelim

Muhammed İMAMOĞLU

Ramazân ayı büyük bir heyecan dal-gasıyla bir kez daha çaldı kapımızı. Rabbimize ne kadar şükretsek azdır. Bununla beraber, bilemiyoruz, Allah'ın bu lütfu, imanımızı artırmaya mı vesile olmaktadır, isyanımızı mı? Her geçen sene, Ramazan ayı ile ilgili çok değişik söylemler geliştirilmekte, bir tür nevezuhur Ramazan edebiyatı yapılmakta.

Allah'a yaklaşma ayı olan veya olması gereken Ramazan'ın, özellikle belli hassasiyetleri taşıdığına (!) inanılan belediyeler eliyle; eğlence, şenlik, festival ayı olarak algılanması ve bu mübarek ayın, eğlence ile birlikte anılmasına sebep olunması, biz Mü'minleri rahatsız etmesi gereken bir durumdur.

Günümüzde Ramazan denince insanların aklına Kur'an ve Kur'an'ın bu aya ilişkin vurgularından çok, mükellef sahur ve iftar sofraları, "Ramazan eğlenceleri", güllaç, sütlaç vs. gelmektedir. Ramazan adına yaygın bir kültür olarak adeta bir ziyafet ve festival ayı algısı hâkim durumdadır.

Gösterişli iftar programları, sınıf ve itibar esasına dayalı ihtişamlı davetler, Ramazânı yanlış bir şekilde bir tür eğlence, karnaval ve festival havasında terennüm eden eğilimlerin mevcut gidişatı ciddi olarak dikkat çekmeye başlamıştır. İnsanlık durumumuzu yüce Rabbimiz indinde tahkim etmenin yolu, lütuf ve ihsan ayı Ramazan'ın ruhaniyetine ve maneviyatına bihakkin teslim olmak, yeniden yapılanmak ve değişmektir.

Ramazân'ın, imana sevk etmeyen edebiyatını yapmaktan Allah'a sığınarak, bu mübarek ayın nasıl ihyâ edilmesi gerektiği, bu yazımızın konusu olacaktır.

Ramazân, Arapça bir kelimedir. Ramazan kelimesinin sözlük anlamında; temizlik, yanmak ve keskinlik anlamları vardır. **Ramazân ayında oruç ve diğer ibadetlerle Allah'a yönelen Mü'minler, günahlarından temizlenir, arınır, bilinçlenir, iman ve ahlâk bakımından keskinleşir, kuvvetlenir.**¹

Ramazân rahmet, mağfiret ve bereket ayıdır. Ramazan ayının rahmet, mağfiret ve bereket ayı olduğunu ve bu ayın özelliklerini Peygamberimiz, ashabına yaptığı şu konuşmada veciz olarak şöyle ifade etmiştir: Sahabeden Selman el-Fârisî (r.a.) rivâyet ediyor: Allah'ın elçisi Hz. Muhammed (s.a.v.), Şâ'ban ayının son günü bize bir konuşma yaptı ve şöyle buyurdu:

"Ey insanlar! Bereketli ve büyük bir ayın gölgesi üzerinize düşmüştür. Bu öyle bir ay ki, onda bin aydan daha hayırlı olan bir gece vardır. O öyle bir ay ki, Allah o ayda oruç tutmayı farz kılmış, gecelerini nâfile ibadetle (terâvih namazı) ile geçirmeyi teşvik etmiştir. Kim Ramazan ayında hayır işlerse, Ramazan ayı dışında farz bir ibadeti yapan kimse gibi sevap kazanır. Kim Ramazan ayında bir farzı eda ederse, Ramazan ayı dışında yetmiş farzı eda eden kimse gibi sevap kazanır. Ramazan ayı sabır ayıdır. Sabrın

1 M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, c.1, s.507, Çelik-Şura Yayınları, İstanbul

sevabı ise cennettir. Ramazan, yardım etme ve ihsanda bulunma ayıdır. Bu ayda Mü'minin rızkı artar. Kim bu ayda oruç tutan bir Mü'mine iftar yemeği verirse bu, günahlarının bağışlanması ve cehennem ateşinden azat olmasına vesile olur, iftar verdiği kimsenin oruç ile kazandığı kadar sevap kazanır, oruç tutanın sevabında da eksilme olmaz."

Sahabe, "Ey Allah'ın elçisi! Hepimiz iftar verecek güce sahip değiliz ki" dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber, "Allah, bu sevabı bir tek hurma veya bir bardak su veya bir içimlik süt ikramı ile de verir" buyurdu. (Konuşmasına şöyle devam etti): "Ramazan, evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennem ateşinden kurtulma ayıdır. Kim bu ayda işçisinin/hizmetçisinin işini hafifletirse, Allah onu bağışlar ve cehennem ateşinden azat eder.

(Ey insanlar!) Ramazan ayında dört şeyi çok yapın. Bunlardan ikisi ile Rabbinizi razı edersiniz.

Diğer ikisine ise sizin ihtiyacınız var. Rabbinizi razı edeceğiniz şeyler; kelime-i şehâdet ve tövbe-i istiğfardır. Sizin muhtaç olduğunuz iki şey ise, Allah'tan cenneti ister, cehennemden O'na sığınırınız. Kim oruç tutan bir mü'mine su ikram ederse, Allah da onu benim (Kevser) havuzumdan içirir. Bu havuzdan içen cennete girinceye kadar bir daha susamaz."²

'Evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennem ateşinden kurtulma ayı' olan Ramazan ayında; öncelikle farz-ı ayn olan orucu tutmak emredilmiş, bunun yanı sıra; Hilali gözetlemek (Ru'yet-i hilal), terâvih ve gece namazı kılmak, itikâfa girmek, mukâbele okumak, sadaka vermek, dua etmek ve sahura kalkmak tavsiye edilmiştir. Bu emir ve tavsiyelerden belli başlılarını zikrederim:

2 İbn Huzeyme, Beyhakî, İbn Hibbân, bk. Münzirî, et-Tergîb ve't-Terhîb, II, 94-95

1) HİLÂLİ GÖZETLEMEK (RU'YET-İ HİLÂL):

Kur'an-ı Kerim'de: "(O sayılı günler) Ramazan ayıdır ki, Kur'an o ayda indirilmiştir. (O Kur'an ki) İnsanlara hidayettir. Öyle ise içinizden kim o aya (Ramazan'a) erişirse onu (orucunu) tutsun" (Bakara, 185) hükmü beyan buyrulmuştur. Görüldüğü gibi oruç ibadetinin Ramazan ayında "Farz" olduğu kat'î nass'la sabittir. Bu durumda; o aya girilip, girilmediğinin nasıl tespit edileceği önemlidir.

Resûl-i Ekrem (sav)'ın: **"Hilâli görmekle oruç tutun ve yine hilâli görmekle bayram edin. Eğer hava bulutlu olduğu için hilâli göremezseniz, şa'ban ayının günlerini otuza tamamlayınız"**³ buyurduğu bilinmektedir. Hanefi âlimleri: "Şaban ayının yirmi dokuzuncu günü; akşamüzeri gurup vaktinde, insanların hilâli gözlemeleri vaciptir. Hilâli görürlerse, ertesi gün Ramazan ayı orucuna başlarlar. Eğer hava bulutlu olduğu için hilâli göremezlerse, şa'ban ayını otuz güne tamamlarlar"⁴ hükmünde ittifak etmiştir.

Astronomi âlimlerinin; ayın hareketlerini esas alarak yaptıkları hesaplara itibar edilerek, Ramazan ayına başlanılmaz. İslâm uleması, astronomi ilminin sonuçlarını inkâr noktasında değildir. Ancak hilâl'in gözlenmesi nass'la sabit

olan bir ameldir. Nitekim Hanefi âlimleri, bunun "Vâcib" olduğuna kaidir. İlmin ilerlemiş olması, herhangi bir "Vâcib"i ortadan kaldırmaz. Kaldı ki; gözle görmenin kalbe vereceği kat'î azimle, "Takvim yaprağına" bakmak arasında korkunç bir fark mevcuttur.

Lâik olan (Yâni din ile dünya işlerini ayrı mütâlaa eden) devletler; Ramazan ayının girişini ve bayram'ı ilân etme hakkına haiz değildirler. Zira bu İslâmi bir meseledir. Onların bu konuda "Velâyet" hakkı yoktur. Vele ki, ilân etseler dâhi, hükmen geçerli değildir!.. Zira "Velâyet" hakkı; bey'at sonucu ortaya çıkan bir hadisedir. Hâlbuki Laik devlet; hangi dinden olursa olsun bütün vatandaşlarını eşit kabul etmek zorundadır. Nasıl Hristiyan ve Yahudilerin "Bayram" günlerini ilân etmiyorsa; Müslümanların "Bayram" günlerini de ilân edemez. Ettiği takdirde; vatandaşlar arasında eşitliği bozmuş ve "Din İstismarı" yapmış olur!..⁵

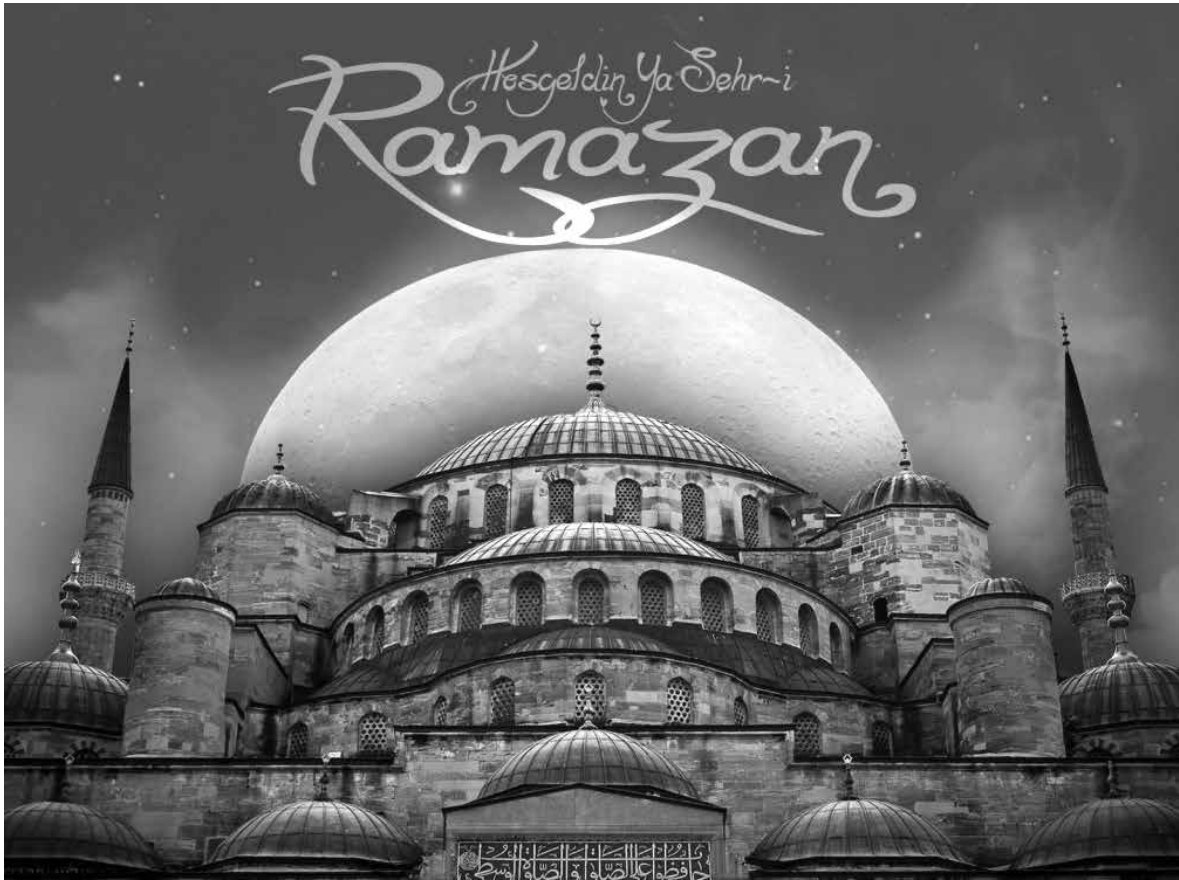
Son yıllarda rü'yet-i hilâl konusunda, farklı siyasî coğrafyalarda bulunan Müslümanlar arasında bir ihtilaf görülmektedir. Bunun giderilmesi için rüyet-i hilâl toplantıları yapılmış ve bazı kararlar alınmıştır. Fakat pratikte bu kararların hiç bir faydası olmadığı müşahade edilmektedir. Müslümanlar yine ayrı ayrı günlerde Ramazan orucuna başlamakta ve farklı günlerde bayram etmektedirler. Bunun sebebini Kemalüddin İbnül-Hümâm'ın şu tespitinde bulmak mümkündür: "Müslümanların kendi içlerinden bir emir seçmelerinin sebebi; İslâm'ın emirlerini (ve hükümlerini) hakkı ile eda etmek içindir"⁶ O, bu ifade ile siyasi şuurun temelini tespit etmiştir. Mü'minlerin kendi içlerinden seçtikleri bir emire itaat etmeleri, nassla emrolunmuştur. Günümüzde bu mahiyette bir emir sahibi bulunmadığı için rüyet-i hilâl konusundaki ihtilaflar devam edecektir. Mükellef olan her mü'min, bu durumu iyi düşünüp tağutî güçlerin din istismarı karşısında direnmelidir. Tağutî güçleri reddetmenin bir iman meselesi olduğu asla unutulmamalıdır.

5 Yusuf Kerimoğlu, Emanet Ve Ehliyet (İslam İlmihali), c.1, s. 412-414, Misak Yayınları, Ankara, 2006

6 Kemalüddin İbnül-Hümâm, Kitab'ül Müsayere, İstanbul 1979, 265. Kemalüddin İbnül-Hümâm, Hanefî fakihî, usul ve hadis âlimidir. Hicri 790'da (m.1388) İskenderiye'de dünyaya geldi. Büyük dedesi Mesud aslen Sivaslı olup burada kadılık yapmıştır. Öğrencilik yıllarında çeşitli sıkıntılar ve müzmin hastalıklarla mücadele eden İbnül-Hümâm tahsilini tamamladıktan sonra ilim ve öğretimle meşgul oldu. İbnül-Hümâm 7 Ramazan 861 (29 Temmuz 1457) tarihinde Kahire'de vefat etti. Hayatı ve eserleri hakkında bakınız: TDV İslam Ansiklopedisi, İbnül-Hümâm' Maddesi, c.21,s.87-90, İstanbul-2000

3 Buhari, Savm, II; Müslim, Siyam, 19, H. No: 1081

4 Esad Muhammed Es-Sağirci, Delilleriyle Hanefî Fıkhi, s. 358-360, Polen Yayınları, İstanbul, 2009

2) ORUÇ TUTMAK:

Bakara suresinin 185. âyetinde: "O Ramazan ayı ki, Kur'an o ayda indirildi. **İçinizden kim bu aya ulaşırsa oruç tutsun**" buyru-larak, orucun Ramazan ayında tutulması emredilmiştir. Ramazan orucu, Bakara suresinin 183-185. ayetlerinin inmesiyle hicretin ikinci yılında Bedir savaşı öncesinde Şâ'ban ayında farz kılınmıştır.⁷

Oruç; Farsçadan Türkçeye geçmiş bir kelimedir. Kelimenin aslı "Roze"dir. Bu kelime Türkçeye önceleri "Oruze" (Günlük) olarak geçmiş, daha sonra "Oruç" halinde kullanılmaya başlanılmıştır. Arapça karşılığı savm veya siyam'dır. "Savm" kelimesinin lügat manası: Yemek-içmekten kendini tutmak, imsak, hareketsiz kalmak ve her şeyden el-etek çekmektir.⁸İslâmî ıstılahta: "İkinci fecirden (fecd-i sadıktan) itibaren güneşin gurûbuna kadar; yemekten, içmekten, cinsi münasebetten ve orucu bozan

diğer şeylerden, Allah'ü Teâlâ (cc)'ya kulluk niyeti ile nefsi men etmeye"⁹ verilen isimdir. Malûm olduğu üzere, oruç; yalnız bedenle yapılan ibadetler cümlesindendir. Dolayısıyla her mükellefin nefsi için "farz-ı ayn" dır. Resûl-i Ekrem (sav): "Bir kimse, başka bir mükellefin yerine oruç tutamaz. Yine bir kimse, başka bir mükellefin yerine namaz kılamaz"¹⁰ hükmünü beyan buyurmuştur. Zira oruçta; sürekli olarak kötülüğü emreden "Nefs-i Emmare'yi" kahretme söz konusudur.

Resûl-i Ekrem (sav)'in: "**Oruç insanı cehennem ateşinden koruyan bir kalkandır; tıpkı sizi harpte ölüme karşı muhafaza eden bir kalkan gibi**"¹¹ buyurduğu bilinmektedir. Malûm olduğu üzere oruç; mükellefi her türlü şehvetten alıkoyan ve ihlâsı artıran bir ibadettir. Açlığa, susuzluğa ve nefsin diğer arzularına boyun eğmemek ve direnmek açısından da oldukça önemlidir. Allah'ü Teâlâ (cc)'ya

7 Geniş bilgi için bak: TDV İslam Ansiklopedisi, 'Oruç' Maddesi, c.33, s.417 ve devamı, İstanbul-2007

8 İbn-i Abidin, Reddû'l Muhtar Ale'd Dürri'l Muhtar , C: 4, s. 228, İstanbul, 1983

9 Esad Muhammed Es-Sağirci, Delilleriyle Hanefi Fıkıhı, s.351

10 İbn-i Hümmam, Fethû'l Kadir, c: 2, s. 85. Beyrut , 1315,

11 Sünen-i Nesai, K. Savm: 43, c: 4, s. 167, Çağrı Yay. İst: 1401

iman eden ve O'nun uğrunda cihada karar veren mü'min oruç ibadeti ile kuvvetli bir iradeye sahip olur. Hicrî Takvim; ayın hareketlerine göre değiştiği için, her yıl diğerine nispetle on veya on bir gün önce gelir. Dolayısıyla insan bazen (-30) derecede, bazen de (+40) derecede oruç tutar. Bu bir anlamda mükellefin "Dondurucu bir soğukta ve kavurucu bir sıcakta dahi, Allah'ı Teâlâ (cc)'nın emirlerine uymaya hazırım" taahhüdünde bulunmasıdır. Ayrıca bir ay süre ile nefsinin bütün şehvetlerini terk etmesi oldukça önemli bir hadisedir.¹²

Resûl-i Ekrem (s.a.v.)'in: "Oruç bir kalkan"dır. Oruçlu kem (kötü) söz söylemesin. Oruçlu, kendisiyle itişmek ve dalaşmak isteyene iki defa "Ben oruçluyum" desin. Ruhum yed-i kudretinde olan Cenab-ı Hakk'a yemin ederim ki; oruçlu ağzın (açlık) kokusu, Allah indinde misk kokusundan daha temizdir. Cenab-ı Hak (cc) buyurmuştur ki; "Oruçlu kimse benim (rızam) için yemesini, içmesini, cinsi arzusunu bırakmıştır. Oruç doğrudan doğruya bana edilen (riya karışmayan) bir ibadettir. Onun (sayısız) ecrini de doğrudan doğruya ben veririm. Hâlbuki başka ibadetlerin hepsi on misliyle ödenmektedir"¹³ buyurduğu bilinmektedir.

12 Yusuf Kerimoğlu, Emanet ve Ehliyet (İslam İlmihali), c.1, Sh: 406,

13 Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih, Çeviri ve Tahrir: A. F. Kocaer, s. 313, Hüner Yayınları, İstanbul, 2003

Özellikle yaz sıcaklarının bastırdığı şu Haziran/Temmuz aylarında, Ramazan daha bir özeldir. On altı saat, sahorsuz yirmi saatleri bulan aç kalmak, tam bir ibadet halidir. Tam bir nefis terbiyesi halidir. Azgınlamış bir nefse ancak böyle haddi bildirilir.

3) TERÂVİH NAMAZI:

Terâvih, Ramazan ayına mahsus olmak üzere yatsı namazından sonra kılınan nâfile bir namazdır. Hz. Peygamber Ramazan'da birkaç gece teravih namazı kıldırılmış, sonra da farz kılınır endişesiyle bırakmış¹⁴, fakat "Kim Ramazan'ın faziletine inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek teravih namazını kılarsa, geçmiş günahları bağışlanır."¹⁵ buyurarak Müslümanları bu namaza teşvik etmiştir.

Bir başka hadis-i şerifte terâvih namazı kılmanın önemi ve sünnet olduğu şu şekilde ifade edilmiştir: "Allah Ramazan ayında oruç

14 Mâlik b. Enes, Muvatta, Salât fi Ramazan 1; Buhârî, Salâtü't-terâvih 1, Cum'a 29, 5; Müslim, Musâfirîn, 177; Ebû Dâvûd, Salât 318; Nesâî, Kıyâmu'l-leyl 4.

15 Buhârî, İmân 37; Müslim, Musâfirîn 173, 174; İbn Mâce, İkâmet 173, Sıyâm 3, 39, 40.

Bu hadisteki ve benzeri nâfileleri teşvik edici hadislerdeki 'geçmiş günahları bağışlanır vb.' ifâdelerini Âlimler 'küçük günahlar' diye yorumlamışlardır. Tövbe gerektiren büyük günahlar ile kul hakkıyla ilgili olan günahların, bu sözün kapsamına girmediğini âlimlerimiz tasrih etmişlerdir. Özellikle kul hakkına tecavüz etmek yönünden kazanılan günahların o kimselerin haklarını ödemedi ve rızalarını almadan bağışlanmayacağı her Müslüman'ın bilmesi gereken hususlardır.

tutmanızı farz kıldı. Ben de Ramazan gecelerinde kıyam etmenizi (teravih namazı kılmanızı) sünnetim olarak teşvik ettim. Kim inanarak ve sevabını Allah'tan umarak ihlâs ile oruç tutar ve kıyam ederse (teravih namazını kılarsa) annesinden doğduğu günkü gibi günahlarından temizlenir.”¹⁶

Rivayetler Hz. Peygamber'in teravih namazını oldukça uzun tuttuğunu ve Ramazan gecelerini de ibadetle geçirdiğini göstermektedir.¹⁷

Hanefilere göre, teravih namazı 20 rekât'tır ve sünnet-i müekkededir. 20 rekât sayısı, Hz. Ömer (r.a.)'in uygulamasına dayanır. Hz. Ömer, Sahabeyi Ubey İbn Ka'b (r.a.)'in imamlığında bir araya toplayarak 20 rekât teravih namazını kıldırılmış ve Sahabeden hiç kimse buna itiraz etmemiştir. Bu durum, onların bu konuda bildikleri bir şeyin olduğunu gösterir. Sahabenin bu şekilde Hz. Ömer'in yaptığını güzel göreyerek muvafakat etmeleri, onların bu konudaki icmâlarını göstermektedir. Âlimler bu hususta Hz. Muhammed (s.a.v.)'in şu hadisine göre hareket etmişlerdir: “Benden sonra benim sünnetimden ve râşit halifelerin sünnetinden ayrılmayın”¹⁸

Diğer yandan Abdullah b. Abbas (r.a.)'ın Ramazan ayında teravih namazını yirmi rekât olarak kıldığı ve arkasından da üç rekât vitir namazını kıldığı rivâyet edilmiştir. İmam Ebû Hanife'ye Hz. Ömer (r.a.)'in bu hususta yaptığı uygulama sorulunca, şöyle demiştir: **“Teravih namazı hiç şüphesiz müekked bir sünnettir. Hz. Ömer, bu namazın cemaatle ve yirmi rekât kılınmasını şahsi bir içtiha-dı ile yapmadığı gibi, bir bid'at olarak da emretmemiştir. O, kendisinin bildiği şer'i bir esasa ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'in bir vasiyetine dayanarak böyle yapmıştır.”**¹⁹

Hz. Muhammed'in (s.a.v.) teravih namazını sekiz rekât olarak kıldığı yönünde rivâyetler de bulunmaktadır. Bunların başında, Hz. Âişe Validemizin, “Hz. Peygamber, ne Ramazan'da ne de Ramazan dışında 11 rekâtтан (8 teravih artı 3 vitir) fazla kılmazdı.”²⁰ rivâyeti gelmektedir. Bu rivayet ve benzeri delillerden hareketle, teravih namazını 8 rekât kılan Müslümanlar da kınanmamalıdır.

Memleketimizde Teravih namazı, diğer namazlara nispetle biraz seri kılınır. Ama bu, harflerin mahreci anlaşılmayacak şekilde bozuk bir telaffuzla kılınabilir anlamına gelmemelidir.

16 Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 191. İbn Mâce, İkâmet 173; Nesâî, Sıyâm 40.

17 Zeynep Şahin, Günler İle İlgili Hadisler, s.96, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul-2007

18 Tirmizî, İlim, 16; İbn Hanbel, IV, 126

19 Et-Tahtavî, Hâşiye, 334, Mevsili, el-İhtiyar 1/68; Muhammed Said es-Sağarci, el-Fıkhul-Hanefi, 225-226.

20 Buhari, menakib 23; Müslim, fazail 77

Teravih namazı kılınırken, ister kısa sureler okunsun isterse de hatim takip edilsin, ayetlerin tertil üzere okunması ve namazın da ta'dîl-i erkâna riayet edilerek kılınması/kıldırılması gerekir. Yoksa yarış yapar gibi çok sûratlı bir şekilde ayetleri okumak, rûkû ve secdeleri verip veriştirmek kat'iyen doğru değildir.

Maalesef, son senelerde halk arasında "jet imam" tabir edilen kimseler türemiştir; teravih namazının ciddiyetine ve sıhhatine dokunacak manzaralar sergilenmektedir. Mü'minler, bu hususta temkinli davranmalı; teravih namazında ayetlerin tertil üzere okunmasına ve ta'dîl-i erkânın gözetilmesine dikkat etmelidirler.

4) MUKÂBELE OKUMAK VE HATİM YAPMAK:

Rasûlullah (s.a.v.), Ramazan'da her zamankinden daha fazla Kur'ân ile meşgul olmuştur. Zira Allah onu bu ayda indirmiştir. Ramazan'ın her gecesinde Hz. Peygamber Cebrail ile birlikte karşılıklı Kur'ân talimi (mukabele) yapmış ve her Ramazan'da Kur'ân'ı baştan sona hatmetmiştir. İbn Abbas rivâyet ettiği bir hadiste bunu ifade etmektedir: "...Cebrail, Ramazan'ın her gecesinde Hz. Peygamber ile buluşur, (karşılıklı) Kur'ân okurlardı. Bundan dolayı Nebi (s.a.v.), Cebrail (a.s.) ile buluştuğunda esmek

için engel tanımayan bereketli rûzgârdan daha cömert davranırdı. ²¹ Allah Rasûlü'nün vefat ettiği sene bu Kur'ân arzının iki defa gerçekleştiği haber verilmektedir. ²²

Mutluluk vericidir ki, Ramazan ayında hatim indirmek, mukabele okumak halkımız arasında yaygındır. Ancak anlamadan sadece teberrüken yani sevap kazanmak için okuma hâkimdir. Kimileri, asıl olan okumaktır, çünkü Kur'an okumak da ibadettir, anlaşılın veya anlaşılmanın hükmü değiştirmez, okuyan sevap kazanır, demişlerdir. Aslolan ise, Kur'an'ı anlayarak -anlamaya çalışarak- okumaktır. Nitekim Kur'an'da: **"Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler kitabı hakkıyla okurlar. Çünkü onlar, o kitaba inanırlar. O kitabı görmezden gelenler ise zarara uğrayanlardır."** (Bakara/121) buyrulmaktadır. Kitabı hakkıyla okumak demek; onu takip etmek, gösterdiği yolda iz sürmek, ona uymak demektir. Tabi ki uymak için anlamak/ anlamaya çalışmak lazımdır. Günümüzde çoğu insanın yaptığı gibi sevap kazanmak için anlamını bilmeden Kur'an'ı Arapça orijinalinden okumak, onu hakkıyla okumak değildir. Kur'an'ı

21 Buhârî, Bed'ü'l-vahy 5, 6, Savm 7, Menâkıb 23, Fezâilü'l-Kur'ân 7, Edeb 39; Müslim, Fezâil 48, 50;

22 Ebû Ya'lâ, Müsned, IV, 435

hakıyla okumak demek onu anlamaya çalışmak ve ayırım yapmadan her ayete kesin itaatle olur. İsterse bu ayet, onun çıkarlarına veya düşüncelerine uygun gelmesin. Günümüzde Müslüman'ım diyen herkes Kur'an'ın Allah sözü olduğunu kabul eder. Fakat ona, işine gelmeyen bir ayet okunduğu zaman onu kâle almaz. Veya çarpıtır. İşte böyle yapanlar Kur'an'a inanmıyorlar demektir.

Günümüzde hatim ve mukâbele deyince, maalesef **"güzel sesli hafızlardan anlamını düşünmeden müzik gibi dinlemek"** akla gelmektedir. Bu şekilde dinlemekten umulan sevap, anlamak için yapılan okumalardan beklenmemektedir. Bir dönem lafızlarını dahi okumanın yasaklanmasına tepki olarak ülkemizde Kur'an okumak öğrenilmektedir. Oysa öğrenmek için okumaya da ihtiyacımız vardır.

İslam ümmeti arasında yaygın olan ve Ramazan'da daha da önem verilen hatim ve mukabele geleneğinin şüphesiz duyarlılık aşılması bağlamında, kalplere şekil vermesi, gönüllere çekidüzen vermesi bağlamında bazı faydaları vardır.

Kur'an'ın Yüce Allah'a ait olan manası Arapça'da şekillenmiştir. Bu nedenle Kur'an'ın Arapça olduğu gerçeği değiştirilemez bir ha-

kıktır ve hiçbir zaman unutulmamalıdır. Mukabele ve hatimler için de geçerli olan bu tespitten hareketle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Kur'an'ın Arapça orijinal lafızlarını okumanın gönüllerde meydana getireceği esintileri, hiçbir dilin mealinin başarması mümkün değildir. Öte yandan Kur'an'ın, anlama çabasıyla tamamıyla yoksun olarak, bir an önce bitirme telaşında okunması da doğru değildir.

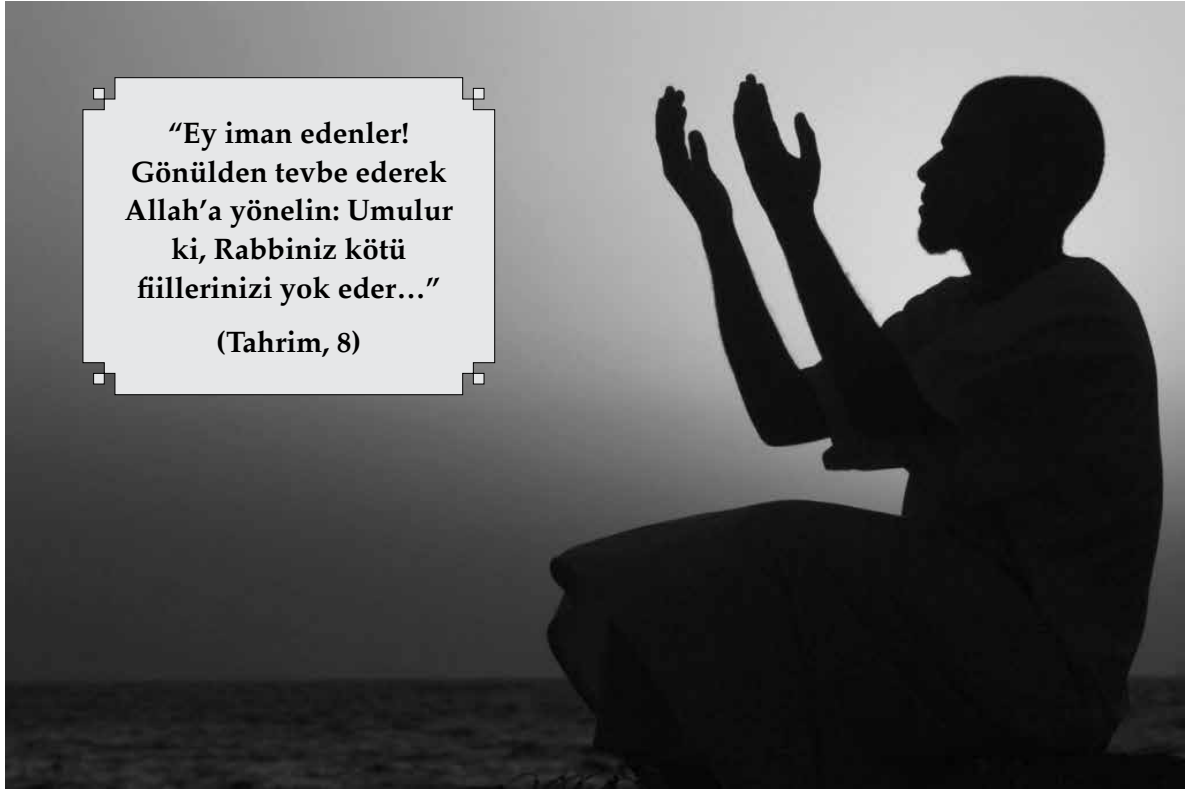
Şehr-u Ramazan da, Kur'ânı anlama çabasıyla şu hususları göz önünde bulundurmaliyiz:

Birincisi; Diller Kur'an'ın lafızlarını söylerken, kalpler de onun manasını tefekkür, tezekkür etmekle meşgul olmalıdır. Bunun için bir sayfa Arapça aslını okuduktan sonra, düzgün bir mealde bir sayfa da meal okunabilir.

Kasıtlı olarak Kur'an'ı tefekkür etmeyenleri, Rabbimiz şöyle kınamakta ve ayıplamaktadır: **"...Bu insanlara ne oluyor da kendilerine bildirilen hakikati kavramaya çalışmıyorlar?"** (Nisa, 78)

İkincisi; Kur'an'da cennetten, ilahi rahmet esintilerinden, nimetlerden söz eden ayetler gelince kalpler sevinçle dolmalı, Allah'tan ke-sintisiz rahmet temenni eden dualar edilmeli, Allah'a hamd ve şükr edilmelidir; şöyle ki: Ey

"Ey iman edenler!
Gönülden tevbe ederek
Allah'a yönelin: Umulur
ki, Rabbiniz kötü
fiillerinizi yok eder..."

(Tahrim, 8)

Rabbimiz! Bize bu dünyada verdiğin nimetlerin asılları olan cennettekileri de ver; bizi öte dünyada melül-mahzun eyleme!

Üçüncüsü; Azap ve cehennem, musibet ve ikâb âyetlerine rastlayınca da, Mü'minler ateşten Allah'a sığınan ifadelerle dua etmeli, Ahiret'e imanla ilgili bilinçlerini tazelemelidirler.

Dördüncüsü; Kur'an'ı gereğince okumanın bir yöntemi de, bizi muhatap alan ve bize emirler veren ayetlerde durup düşünmektir: Mesela, hatimde ve mukabelede okuduğumuz ayetlerin muhtevası Allah'ın vahiy nimetinden ve uyarılarından, öğütlerinden söz ediyorsa şöyle dua edebiliriz: **"Rabbim! İlmimi artır! Ey Rabbimiz! Seni layıkıyla anmamız, Sana gereğince şükretmemiz, ibadet etmemiz için bize yardım eyle!"**

Beşincisi; İnsani kusurlarımızdan, beşeri zaaflarımızdan söz eden ayetlerin pasajını kırat ettiğimizde, bizi **tevbe-i nasûha** davet eden Rabbimizden istiğfar dilemeliyiz: **"Ey iman edenler! Gönülden tevbe ederek Allah'a yönelin: Umulur ki, Rabbiniz kötü fiillerinizi yok eder..."** (Tahrim, 8)

Altıncısı; Eğer kıssaların, mesellerin hikmet dolu öğütlerini, Rabbimizin nasihatlerini

okuyorsak, onları hayatımıza hâkim kılacağımıza ilişkin murakabe ve muhasebe yapmalıyız.

Yedincisi; Hayatta kafamızı karıştıran sorunlardan kurtulup aklımıza onu kılavuz kılmak amacıyla okumalıyız: **"...Allah mesajlarını size işte böyle açıklıyor ki, belki aklınızı kullanmayı (öğrenirsiniz.)"** (Nur, 61)

Kur'an, akli karışıklar için bir kılavuz; insanlığı hidayete ve felaha götürecek rehberdir. Kur'an'ın ince hikmetlerini anlamaya çalışarak tilavet etmek daha faziletli, daha erdemli ve Allah katında makbul bir ibadettir. Çünkü Kur'an'ı okumanın sevabı, onun manası üzerinde kafa yorarak elde edilir. Öte yandan, elbette ki, içtenlikle onu Levh-i Mahfuz'dan indirildiği şekilde okumak da gönüllerimize tesir eden duyarlılıklar kazandıracaktır.²³

Allah Teâla, Kur'an'ın nasıl okunması gerektiğini şöyle açıklamıştır: "Ey örtünüp bürünen! Gecenin yarısında, istersen biraz sonra, istersen biraz önce kalk ve ağır ağır Kur'an oku. Biz, sana, taşıması ağır bir söz (bir görev) yükleyeceğiz. Gece kalkmak daha dokunaklı ve o okumak daha etkilidir. Gündüzün, seni alıkoyacak

23 Fevzi Zülaloğlu, Kur'an Ayı Ramazan'da Kur'an'ı Nasıl Okumalıyız?, Haksöz Dergisi, Sayı: 187, Ekim 2006

bitmez tükenmez işlerin vardır. Rabbinin adını an; her şeyi bırakıp yalnız O'na yönel. O, doğunun da batının da Rabbidir; O'ndan başka tanrı yoktur. Öyleyse Onu kendine vekil tut."²⁴

Bu ayetlerde net olarak görüldüğü gibi Kur'an-ı Kerim'i okumak için bazı şeylere dikkat etmek gerekir. Öncelikle zihnin rahat ve berrak olduğu bir zaman dilimi seçilmelidir. Allah Teâlâ bu zamanın "gece" olduğunu bildirmektedir. Biraz uyuduktan sonraki zamanda zihin dinlenmiş ve rahatlamış olur. İşte tam bu zamanda Kur'an okunmalıdır, ayetlerde belirtildiği gibi: Ağır ağır ve düşünce düşünce... Rabbinin kelimeleri ile baş başa kaldığı anlar, bir Müslüman için paha biçilmez anlardır. Öyleyse bu anları uzun tutmak gerekir.

Öyleyse Ramazan'da "birkaç hatim indirebilmek" uğruna rabbimizin kelimelerini zayi etmeyelim. Gayemiz; anlamak, yaşamak ve yaşatmak olsun Kur'an okurken. Bu yüzden anlamadıkça, hazmetmedikçe ilerlememeye çalışalım. **"Biz Kur'an'ı on ayet on ayet alırdık ve aldığımız on ayeti hayatımıza aktarmadan diğer on ayeti almaktan kaçınırdık."** diyen Abdullah İbn Mes'ud (ra) gibi... "Biz Kur'an'dan evvel imanı elde etmeye çalıştığımız uzun bir dönem

yaşadık. Kur'an sûre sûre nazil oluyordu. Bu sûrelerin helâl ve haramını, emir ve yasaklarını öğrenirdik. Şimdi ise imandan evvel Kur'an'a yapışan, Fatiha suresinden başlayarak sonuna kadar okuyan, fakat Kur'an'ın emri nedir, yasası nedir ve neyin yanında durmak gerekir; kat'iyyen bilmeyen, okuduğu Kur'an ayetlerini çürük hurmalar gibi sağa-sola serpen nice kişiler görüyorum." diyen Abdullah İbni Ömer (ra) gibi "şuurlu" bir şekilde Kur'an'a yaklaşmalıyız.²⁵

5) İ'TİKÂFA GİRMEK:

Sözlükte "hapsetmek, alıkoymak; bir yere yerleşmek, oraya bağlanıp kalmak» anlamlarındaki akf kökünden türeyen i'tikâf, bu mânaları yanında kişinin kendisini sıradan davranışlardan uzak tutmasını, fıkıh terimi olarak da ibadet amacıyla ve belirli bir şekilde camide kalmasını ifade eder.

İ'tikâf, Kur'an ve Sünnetle sabittir. Kur'an'da Ramazan ayının gecelerinden söz edilirken; "... Camilerde itikâfta iken de hanımlarınıza yaklaşmayın..." (Bakara,187) buyrulur. Başka bir ayette i'tikâf ibadetinin daha önceki ümmetler-

24 Müzzemmil, 73/1-9

25 Yahya Şenol, Ramazan ve Oruç, Süleymaniye Vakfı Yayınları, İstanbul, 2009, s. 33-35.

de de yapıldığına işaret edilir (bk. Bakara, 125). Hz. Peygamber'in özellikle Ramazan içinde ve Ramazan'ın son on gününde itikâf yaptığını bildiren çeşitli hadis-i şerifler vardır. Hz. Âîşe'nin şöyle dediği nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.v.) Ramazan'ın son on gününde itikâf yaparlardı. Bu durum vefat zamanına kadar bu şekilde devam etmiştir. Daha sonra Hz. Peygamber'in zevceleri itikâfı sürdürmüşlerdir"²⁶

İ'tikâfın amacını şu iki noktada toplayabiliriz:

a- Mü'minin/dâvetçinin, dünya meşgalelerinden kendini soyutlayarak Rabbi ile yalnız kalması ve nefsinin muhâsebe etmesi sâyesinde, hayatını ve amellerini O'nun rızası doğrultusunda tanzim etme, takvâ sahibi bir insan olma hal ve şuuruna erebilmesidir.

b- Ramazan ayının son on gününde girilen itikâf sâyesinde -ki bu en fazîletli itikâftır- Kadir gecesine rastlanarak, onun idrâk ve ihyâ edilebilmesidir.

İbn Kayyım el-Cevziyye, Zâdu'l-Meâd adlı eserinde "**Rasûlullah'ın Ramazan'da İ'tikâf Yapışları**" başlığı altında şunları ifâde etmektedir: "Kalbin düzeltilmesi ve Allah'a giden yol üzerinde istikamet bulabilmesi, Allah'a

muvâfakat edip, Allah'a bütünüyle yönelerek dağınıklığını toplamasına bağlıdır. Çünkü gönül perişanlığını Allah'a yönelmekten başka bir şey derleyip toplayamaz. Fuzûlî yemek-içmek, lüzumsuz sokakçılık, boş sözler, aşırı uyku gönül perişanlığını artırıp onun her bir parçasını bir vâdiye atar, onun Allah'a gidişine engel olur, onu zayıflatır, yolunu geciktirir ve yolculuğunu durdurur. Azîz olan Allah'ın merhametiye kullarına lüzumsuz yeme ve içmeyi kaldırıp kalbi Allah yolundan alıkoyan çeşitli şehvî duyguların gönülden sökülüp atılmasını meşrû kılmıştır. Hem onu maslahat (yarar) miktarınca meşrû ederek kulun bu meşrû şeyden dünya ve âhiretinde faydalanarak ona zarar vermemesini, onun dünya ve âhiret; şimdi ve gelecekte yararlarına mâni olmamasını temin etmiştir.

Kullarına, maksadı ve rûhu "kalbin Allah'a tam bağlılığı, ona muvâfakati, O'nunla baş başa kalması, insanlardan kopması, sadece Allah'la ilgilenmesi" demek olan "itikâf"ı meşrû yapmıştır. Şöyle ki, itikâf ile O'nu anmak, O'na muhabbet etmek ve O'na yönelmek gönül endişelerinin ve kalbî duygularının yerine geçer. Onlara karşı kalbi istilâ eder de artık kalp bütün düşüncesini (O'na yoğunlaştırır), gönle gelen bütün fikirler O'nu zikretmeye, O'nun rızasını kazanıp O'na yakın olmaya çalışır. Halk ile ünsiyet yerine Allah'a ünsiyet meydana gelir. Böyle-

ce kulu, hiçbir dost sîmânın olmadığı, Allah'tan başka kimsenin sevindirmesinin mümkün olmadığı kabirdeki korkunç yalnızlık günlerinde Allah'la dostluğu hazırlamış olur. İşte i'tikâfin en büyük maksadı budur."²⁷

6) KADİR GECESİNİ İHYÂ ETMEK:

Ramazan ayının önemi ve bu ayda yapılması tavsiye edilen ibadetleri ana hatlarıyla aktardıktan sonra Kur'an'da adı geçen tek gece olan, Kadir gecesini hakkında bilgi vermeye çalışalım:

Kur'an-ı Kerim'in in-meye başladığı Ramazan ayının yirmi yedinci gecesini İslam'da en kutsal ve faziletli gecedir. Kadir gecesini, içerisinde Kadir gecesini bulunmayan bin aydan daha hayırlıdır. Kur'an-ı Kerim de bu gecenin faziletini belirten müstakil bir sûre vardır. Bu sûrede yüce Rabbimiz şöyle

buyurmaktadır: "Doğrusu biz Kur'an'ı Kadir gecesinde indirmişizdir. Kadir gecesinin ne olduğunu sen bilir misin? Kadir gecesini bin aydan hayırlıdır. Melekler ve Cebrail o gecede Rablerinin izniyle her türlü iş için inerler. O gece, tanyerinin ağarmasına kadar bir esenliktir" (Kadir, 1-5).

"Doğrusu biz Kur'an'ı Kadir gecesinde indirmişizdir.

Kadir gecesinin ne olduğunu sen bilir misin? Kadir gecesini bin aydan hayırlıdır.

Melekler ve Cebrail o gecede Rablerinin izniyle her türlü iş için inerler.

O gece, tanyerinin ağarmasına kadar bir esenliktir"

(Kadir, 1-5)

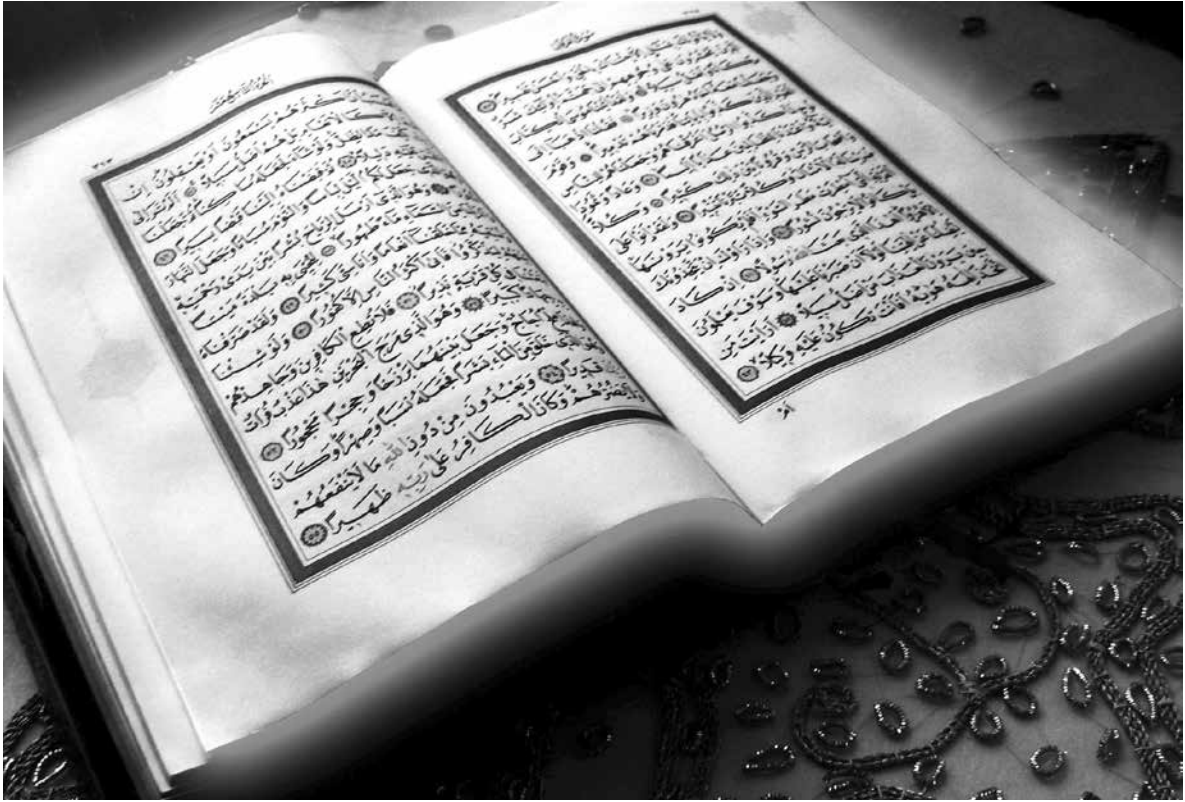
Özellikle Kur'an'ın bu gecede indirilmesinin geceyi şerefliendirdiğini ve kadrini yücelttiğini ifade etmek üzere ona bu isim verilmiştir. Bu sûre inmeden önce gecenin böyle bir ismi yoktu.²⁸

Sözlükte kadir kelimesi kudret, hüküm, yücelik, değer, şan ve şeref, mertebe, takdir, bir şeyin diğerine uygunluğu ve aynı ölçüde olması gibi anlamlara gelir.²⁹ Bazı ilim adamlarına göre, bu geceye "kadir" denilmesinin sebebi: Bu gecenin diğer gecelere karşı azamet ve üstünlük arz etmesidir.

28 Kur'an Yolu Meal ve Tefsiri, c.5, s.604.

27 İbn Kayyim el-Cevziyye, Zâdu'l-Meâd, c. 2, s. 669-672, Cantaş Yayınları, İstanbul

29 TDV İslam Ansiklopedisi, 'Kadir gecesini' Maddesi, c.24, s.124, İstanbul-2001

Nitekim "falan adamın hükümdarın yanında kadri vardır" denilince, onun değeri, şerefi, iz-zet ve itibarı vardır demektir.

Diğer bir yoruma göre, Kadir Gecesi'nde yeryüzü meleklerle dolup daraldığından dolayı ona bu ismin verilmesi takdir edilmiştir.³⁰

Allah (c.c.)'ın insanlara, Hz. Peygamber (s.a.v.) vasıtasıyla son hitabı ve nihai mesajı olan Kur'an-ı Kerim'i indirmesi; insanlığın hidayet için bir dönüm noktası teşkil ettiğinden, bu olayın gerçekleştiği gece çok özel bir anlam taşımaktadır.³¹ Zira Cenabı Hak, sonra bu gecenin fazileti hakkında bu gecenin adını taşıyan Kadir sûresini indirmiştir. Bundan dolayı İslâm'da en kutsal ve faziletli gece, olarak kabul edilir.

Kadir sûresinin inişi hakkında değişik rivayetler vardır. Bunlardan biri şöyledir: İbn-i Mesud (r.a.) dedi ki: Hz. Peygamber (sav) İsrail oğulları arasından Allah yolunda silahlı olarak bin ay cihad eden bir adamdan söz etti. Müslümanlar bu işe hayret ettiler, özendiler. Bunun üzerine: **"Doğrusu Biz onu kadir gecesin-**

de indirdik..."³², "Kadir gecesi" bu şahsın Allah yolunda silah kuşandığı "bin aydan daha hayırlıdır."³³ âyetleri indi.

Başka bir rivayette de İmam Mâlik, Muvatta'da İbnu'l-Kasım ve başkalarından gelen rivayet yoluyla şöyle demektedir: Kendisine güvendiğim kişileri şöyle derken dinledim: "Rasûlullah (s.a.v.)'a kendisinden önceki ümmetlerin ömürleri gösterildi. Uzun ömürleri boyunca başkalarının eristiklerinin benzerine amel itibarıyla ulaşamayacakları mülâhazasıyla ümmetin (fertlerinin) ömürlerini kısa bulur gibi oldu. Yüce Allah ona Kadir gecesini verdi ve onu bin aydan daha hayırlı kıldı. Yine; **"Doğrusu Biz onu kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesini sana ne bildirdi? Kadir gecesi bin aydan hayırlıdır."**³⁴ sûresi nazil oldu.³⁵

Müslümanların kutsal kabul ettiği ve çok değer verdiği bu gecenin, Ramazan içerisinde hangi gece olduğu hakkında farklı görüşler vardır:

32 Kadir 97/1.

33 Beyhaki, Es-Sünenü'l- Kübra, Dârü'l Fikir, Beyrut, tsz., Siyam, 8607.

34 Kadr 97/1-3.

35 Muvatta, 1/321.

30 Celal Yıldırım, İlmin Işığı Altında Kur'an Tefsiri, c.13, s.6920.

31 TDV İslam Ansiklopedisi, c.24, s.124

**Sevabını Allah'tan umarak,
Kadir gecesini ihya edenin
geçmiş günahları affolur.**

[Buhari, Müslim]

Yüce Allah'ın: **"Kur'ân o ayda indirilmiştir..."**³⁶ emri Kur'an-ı Kerim'in Ramazan ayında indirildiğine dair açık bir nasırdır. Aynı zamanda bu, yüce Allah'ın: "Ha-Mim. Açıkça bildiren kitaba yemin olsun ki şüphesiz biz onu mübarek bir gecede indirdik."³⁷ emriyle "Muhakkak biz onu Kadir gecesinde indirdik"³⁸ emirlerini açıklamaktadır. İşte bu âyetler, Kadir gecesinin ancak Ramazan ayında olduğunu başka bir ayda olmasının söz konusu olmadığına delilidir.

Büyük çoğunluğun kabul ettiği görüşe göre, Kadir gecesini, Ramazan'ın yirmi yedinci gecesidir. Zira gecenin daha çok Ramazan'ın son on veya yedi gününün tekli gecelerinde aranmasına dair hadisler; gecenin tespitiyle ilgili ipuçları vermekte ve bu görüşü desteklemektedir.³⁹ Bu Hz. Ali, Hz. Âişe, Hz. Muaviye ve Hz. Ubeyy bin Kab'ın görüşüdür. İbn Ömer'in rivayetine göre Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "Her kim Kadir gecesini araştırarak olursa, onu yirmi yedinci gecede araştırırsın."⁴⁰ Ubeyy b. Ka'b dedi

ki: Ben Rasûlullah (sav)'ı şöyle söylerken dinledim: **"Kadir gecesini yirmi yedinci gecedir."**⁴¹

Ebu Bekr el-Vernik dedi ki: "Allah (cc) Ramazan ayının gecelerini bu sûrenin kelimelerine taksim etmiştir. Yirmi yedinci kelimeye ulaşınca ona işaret ederek "o" diye buyurmuştur. Aynı şekilde Kadir gecesini üç defa zikredilmiştir ve dokuz harftir. Bunların toplamı da yirmi yedi etmektedir. Yine bu görüşü destekler mahiyette Hişam b. Urve babasından rivayetle Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: "Kadir Gecesi'ni Ramazan'ın son on gününde arayın."⁴²

Bu gecenin, Ramazan'ın en son gecesini olduğunu söyleyenler ise şöyle demektedirler: "Çünkü bu gece, bu aya ait taatların kendisinde tamamlandığı bir gecedir. Daha doğrusu, Ramazan'ın ilki, tıpkı Hz. Âdem (a.s.), sonu da tıpkı Hz. Muhammed (s.a.v.) gibidir. İşte bundan ötürü, bir hadiste, "Ramazan'ın sonunda, başından itibaren bu güne kadar, cehennemden azad edilen nefisler sayısınca, sadece, bu gecede azad edilir..."⁴³ buyrulmuştur.

36 Bakara 2/185.

37 Duhân 44/1-3.

38 Kadir 97/1.

39 TDV İslam Ansiklopedisi, c.24, s.125.

40 Müsned, 2/27; Tayalîsî, 1/257.

41 Müsned, 5/132.

42 Muvatta, İtikâf, 10.

43 Tefsîru'l Kebir, c.6, s.228 vd.

Ancak sahih ve meşhur olan Kadir gecesinin, Ramazan'ın son on gecesinde olduğudur. Hz. Âişe (r.anha) diyor ki: "Rasûlullah (s.a.v.) Efendimiz Ramazan'ın son on gününde (Mescide kapanıp) itikâfa girer ve şöyle buyururdu: **"Kadir Gecesi'ni Ramazan'ın son on gününde arayın."**⁴⁴ Malik, Şafî, Evzaî, Ebu Sevr ve Ahmed bin Hanbel'in görüşü bu yöndedir. Hz. Peygamber (sav)'ın Kadir gecesinin vaktini haber vermeye teşebbüs ettiği, o sırada anlaşmazlığa düşen iki sahabenin Rasûlullah (sav)'a başvurması üzerine buna fırsat bulamadığı, daha sonrada konunun zihninden silindiği bildirilir.⁴⁵

İmam Ebu Hanife'nin, "Kadir gecesi, Ramazan ayındadır. Fakat sabit değil; kâh takaddüm, kâh teahhur eder"⁴⁶ dediği sabittir. Feteva-ı Hindiyye'de: "Kadir Gecesi'ni aramak müstehaptır. İmam Ebu Hanife'ye göre; Kadir Gecesi Ramazan ayının içerisindeydir. Fakat onun hangi gece olduğu bilinemez. Bazen ileri geçer, bazen geri kalır. İmameyn'e göre; Kadir Gecesi Ramazan ayının içerisindeydir. Gizli olan muayyen bir gecedir. İleri geçmediği gibi, geri de kalmaz. O geceyi aramak sünnettir."⁴⁷ hükmü kayıtlıdır.

İslâm kaynaklarında belirtildiğine göre Allah Teâlâ bir takım hikmetlere dayanarak Kadir gecesini ve onun dışında daha bazı şeyleri de gizli tutmuştur. Bunlar: Cuma günü içerisinde duanın kabul olacağı saat; beş vakit içerisinde Salât-ı vusta; ilâhî isimler içerisinde İsm-i Azam; bütün taatlar ve ibadetler içerisinde rızay-ı ilâhî; zaman içerisinde kıyamet ve hayat içerisinde ölümdür. Bunların gizli tutulmasından maksat mü'minlerin uyanık, dikkatli ve devamlı Allah'a ibadet ve taat içerisinde olmalarını sağlamaktır. Mü'minler bu geceyi gaflet içerisinde geçirmemeli, ibadet ve taatle değerlendirmelidir. Kadir gecesinin belirlenmesinin hikmeti üzerinde duran âlimler, bu durumun gecenin feyzinden istifade etmek için daha uygun olduğunu söylemişlerdir. Zira Kadir gecesinin bildirilmesi halinde Müslümanlar sadece o geceyi ihyâ etmekle yetinebilirlerdi. Hâlbuki kısmi belirsizlik sayesinde Mü'minlerin Kadir gecesini ümidiyle bütün Ramazan gecelerini ibadet şuuru içerisinde geçirmeleri söz konusudur. Ayrıca Kadir gecesinin bildirilmemesi yoluyla Müslü-

manların bilerek ona saygısızlık göstermeleri veya tazimde aşırıya kaçmaları önlenmiş olur.⁴⁸

Kadir Gecesi ile ilgili rivayet edilen birçok hadisin vârid olduğunu görmekteyiz. Gece, bu hadisler ışığında değerlendirildiğinde şu bilgilere ulaşılır: Bir rivayette Resûlullah (sav) **"Kim inanarak ve karşılığını yalnız Cenâb-ı Hak'tan bekleyerek Kadir Gecesi kalkıp ibadet ederse, geçmiş günahları (kul hakkı hariç olmak üzere) bağışlanır."**⁴⁹ Bir başka rivayette "Her kim Kadir gecesinin (mükâfatına) inanarak, (ecrini) umarak namaz kılmakla (vesair ibadetlerle) ihyâ ederse, onun geçmiş (küçük) günahları affolunur."⁵⁰ buyurmuştur.

H. Âişe (r.anha) dedi ki: Ey Allah'ın Resulü! Eğer Kadir gecesine denk gelirim ne diyeyim? diye sordum. Şöyle buyurdu: "Allah'ım, şüphesiz ki Sen çok affediciisin, affetmeyi seversin, beni de affet, de"⁵¹ diye buyurdu.

Said b. el-Müseyyeb'in şöyle dediği nakledilmektedir: **"Kadir gecesi yatsı namazında (cemaatle birlikte) hazır bulunan kimse o geceden kendi payına düşeni almış olur."**⁵²

Kadir gecesinin Kur'an-ı Kerim ve hadislerde ifadesini bulan önemi, bu gecede yapılan ibadet ve duaların kabul edileceğine, bu geceyi ihya edenlerin günahlarının bağışlanacağına dair Hz. Peygamber'in açıklamaları, Müslüman toplumlarında Kadir gecesinin diğer gecelere göre daha büyük ilgi görmesine neden olmuştur.

Peygamberimizin yukarıda zikrettiğimiz tavsiyelerine rağmen kendi zamanında ve sahabe döneminde Peygamberimizin ve sahabe-i kiramın mescitlerde bu geceyi ihya etmek için toplandığı, özel dualar ettikleri, bugün özellikle ülkemizde olduğu gibi bu geceye has namazlar kıldıkları şeklinde tek bir sahih rivayet dahi gelmemiştir. Ancak tarihi süreçle birlikte günümüzde coşkulu bir şekilde kutlanmaktadır. Gelenekselleşen bu kutlamalar dinî bir hüviyet kazanmıştır. Öyle ki kutlamalar farz ibadetler gibi düşünülmekte ve kutlanılmadığında suçluluk duygusu hissedilmektedir.⁵³

48 TDV İslam Ansiklopedisi, c.24, s.125.

49 Buhari, İman, 25; Savm, 6.

50 Buhari, Leyletü'l Kadr, 1.

51 Tirmizî, Daavat, 84.

52 Muvatta, İtikâf, 16.

53 Müslümanlığı mübarek gecelerde içki içmemek, kandil simidi yemek, yakınlarının cenazesine yarım başörtüsü ve siyah

44 Buhari, Leyletü'l Kadr, 2.

45 Buhari, Leyletü'l Kadr, 4.

46 İmam-ı Kadîhan, El Feteva, Kahire: 1282, c:1, s. 190.

47 Şeyh Nizamüddin ve Heyet, Feteva-ı Hindiyye, Beyrut: 1400, c.1, s. 216.

Bin aydan daha hayırlı olan Kadir gecesini bugünkü anlaşıldığı şekilde **"Bir gecelik ibadetle bütün günahlardan arınılacak"** şeklinde anlamak çok yanlıştır. Bunu Kur'an'ı okumaya, anlamaya ve yaşamaya ayrılan bir günün, Kur'an'sız bin aydan daha hayırlı olacağı anlamında değerlendirilmelidir. Her gün ve gece Kur'an'a uygun olarak ihyâ edilmelidir. Kur'an'ı indiriliş gayesine uygun olarak okuyup, hükümlerini ferdî olarak itikadî, ibadî, ahlâkî ve ekonomik bütün yönleriyle yaşarsak, sosyal ve siyasal hayata hâkim kılıp tatbik ettirme çabasında bulunursak, yani vahyi gönlümüze ve yaşayışımıza indirirsek, o zaman biz de bin insandan hayırlı oluruz, böyle yaşadığımız gün ve geceler de bin aydan üstün olur.

Normal zamanlarda caminin yolunu bilmeyen nice insan, bu gün ve gecelerde camilere akın etmekte, tevbe istiğfar edip namazlar kılmaktadırlar. Şimdi bu kandil kutlamalarının bid'at olduğunu söyleyerek bu yaptıklarını da yapmamalarını mı söylüyorsunuz?" şeklinde bazı düşünceler akla gelebilir. Hiç şüphesiz bir kimsenin Allah'a tevbe istiğfar etmesi, namaz kılıp oruç tutması küçümsenecek bir şey değildir. Bunun terkinde de hiçbir Müslüman temenni edemez. Lakin sadece bu günlerin faziletine güvenip diğer günlerde dini, imanı, ameli unutan kişilerin varlığı da inkâr edilemeyecek bir hakikat olarak karşımızda durmaktadır. Bu kişileri böyle yanlış düşüncelere iten sebeplerin başında da uydurma hadisler gelmektedir. Mesela Kadir gecesini ile ilgili şöyle bir hadis uydurulmuştur: **"Kadir gecesini üç defa La ilahe illallah söyleyen Müslüman'ın, birincisinde bütün günahları bağışlanır. İkincisinde Cehennemden kurtulur, üçüncüsünde Cennete girer."**

Bu konuda M. Yaşar Kandemir Hoca şunları söylemektedir: "Tergîb (ibadete teşvik) için uydurulan hadisler, Müslümanları "zannedildiği gibi- dünyayı ihmal ederek nâfile ibadetle meşgul olmaya her zaman sevk etmemiş, hatta çoğu defa -Hz. Peygamberin neticesinden korktuğu üzere- onların farz ibadetleri dahi ihmal etmelerine yol açmıştır. Öyle ya "Bilmem hangi vakit iki rekât namaz kılmakla bütün günahlar affolununca, artık günde beş defa namaz kılmaya, senede bir ay oruç tutmaya, hacca gitmeye, zekât vermeye ne lüzum kalır. Madem ki iki rekât namaz-

la bütün günahlar affolunacakmış, niçin insan tatlı tatlı eğlenerek envâ-ı muharremâtı irtikâb etmesin (her çeşit haramı işlemesin). İki rekât namazla bütün bu habâsetleri (pislikleri) affettirmek her vakit için mümkün değil mi? En âdî kabahatlerden, hatta en şenî (iğrenç) cinayetlerden kurtulmak için iki rekât namaz kâfidir, demekle esâsât-ı şer'iyye ve ahlakiyenin çürük ve esassız olduklarını ilan etmek arasında bir fark görmüyoruz."⁵⁴

"Bid'atlar İslâm'ın ruhuna aykırı, Allah ve Rasûlû (sav) tarafından menedilmiş olmakla beraber bazı zamanlarda ve bazı içtimâî sınıflarda din duygusunun yaşamasını, dinin canlı kalmasını temin ediyor; bu bakımdan müsâmaha edilmesi gerekmez mi?" diyenlere ise şöyle cevap vermek gerekir:

İslâm'ın iman, ibâdet, nizam ve ahlâk olarak terkedilip unutulması ve sadece bid'atlar vasıtasıyla varlığının hatırlanması onun hayatı değil, ölümüdür. Onu yaşatmak için bünyesine yabancı olan bid'atları değil, İslâm'ın esaslarını ihyâ etmek gerekir.

Peki, bu geceyi nasıl değerlendirelim? Bu gecede; günahlarımızdan dolayı pişmanlığımızı Cenâb-ı Hakk'a arz edelim. Kur'ân-ı Kerim okuyalım. Tefekkür edelim. Tezekkür edelim. Geçmişimizin muhasebesini, geleceğimizin plan ve programını yapalım. Kulluğumuzun gereğini yerine getirip getiremediğimizin hesabını gözden geçirelim. Özellikle şirkin hâkimiyeti içinde yaşadığımız şu günlerde bu zilletten nasıl kurtulacağımızı, bu kurtuluşun içerisinde nasıl yer alacağımızı sorgulamalı, şahsiyetlerimizin eksikliklerini ciddi bir eleştiriye tabi tutmalı ve zilletten kurtuluş yolunda ilerlerken Allah (c.c.)'a şirkten, demokrasiden vb. küfürlerden arınmış kalplerle samimiyetle yönelip dua etmeliyiz... Ama mesele burada kalmamalı yapılan samimi duaların kabulüne yardımcı olacak samimiyetin ölçüsü amelleri de işlemeye gayret etmeliyiz.

Bu dua ve dileklerle Ramazan-ı Şerif ayınızı ve içindeki Kadir gecenizi şimdiden tebrik ediyor, idrak edeceğimiz Ramazan Bayramının da hayırlara vesile olmasını, bu mübarek bayramın, Müslümanların dirilişine, vahdetine, güçlenmesine ve kurtuluşuna vesile olmasını şanı yüce Rabbimden niyaz ediyorum.

gözlükle katılmak ve Ramazanda oruç tutmak şeklinde anlayan bir zihniyetin varlığı malumdur. Değerli bir hoca arkadaşımıza birisi sormuş: Hocam! Kandilde imkânım olmadığı için kandil simidi dağıtmasam günah olur mu? Güler misin, ağlar mısın?

54 M. Şemseddin'in "Hurâfattan Hakikate" kitabından naklen: M.Yaşar Kandemir, Mevzu Hadisler, s.201, Ank., 1975, Diyanet Yay.

Bir Kez Daha Hilâl

Hayriye BİCAN

Kamer/ay, hilalden bedre incelip kalınlaşarak semadaki kışkırdan nazlı süzülüşünü sürdürüyor. Kamerin her bir turu yeni bir aydır. İnsanoğlu bu yolculuğu izlerse medeniyet duraklarının farkına varır. Göğe yönelip tefekkür etmek bir anlamda kendini bulmak yolculuğudur.

Akıl ve kalp gibi mükemmel cihazlarla donatılarak yaratılmak insan için ayrıcalık bahşeden bir durumdur. Aklını ve kalbini vahyin nuruyla besleyenler doğru düşünme ölçüsünü korurlar. Tefekkür insanın en değerli amellerindendir. Basiretle bakıp müşahade ettiklerinden ibret alma amacıyla olan insan tefekkür ikliminde yaşama imkânı kazanır. Allah (c.c) âdemoğlundan düşünme melekelerini titizlikle çalıştırmasını ister. "Kesin olarak inananlar için yeryüzünde ayetler/ibretler vardır. Kendi nefislerinizde de öyle, görmüyor musunuz? Semada da rızkınız ve size vâdedilen başka şeyler vardır. Göğün ve yerin Rabbine andolsun ki bu vâd, sizin konuşmanız gibi kesin ve gerçektir." (Zariyat-20-23)

"O Allah ki, birbiriyle ahenktar yedi göğü yaratmıştır. Rahman olan Allah'ın yaratışında hiçbir uygunsuzluk göremezsin. Gözünü çevir de bak, bir bozukluk görebiliyor musun?" (Mülk-3) Gözü göğe çevirmek, gökyüzüne bakmak, ufku izlemek zihinleri açar ve gönülleri genişletir. Bin bir nakışla süslenerek atlas bir örtü gibi üzerimize serilen semayı seyretmek insana inanılmaz anlar yaşatır. Göğe yönelmek her insanın özenle yapması gereken eylemlerin ilk sırasında yer alır. Göğün enginliğinden uzak kalmak

insanı hedeflerinden uzaklaştırır. Çünkü gökyüzü insana zaman şuuru bahşeder. Her Müslüman zaman ölçülerinin izine göklerde rastlar. Göklere bakmayı unutan gözler neyi görebilir?

Her zerresiyle göğe yönelerek tefekkür yapmak bizi kendimizi bulmaya çağırır. Zihinleri ve gönülleri enginliğe ve limitsiz ufka davet eder. Kibir/tekebbür tefekkürü engeller. Nefsin enaniyetinden/ egoizminden kurtularak, Allah'ın gökyüzüne naksettiği hikmeti anlamaya çalışan insan tüm zaman ve mekânlarda vahyin arındıran aydınlığını gözüne ve gönlüne taç eder. İşte o zaman eşyanın hakikatini bihakkın anlama yolunda emin adımlarla ilerler. Sanal varoluşların yapaylıklarından kurtularak kendi fitrat hakikatini kavrayarak ufuklara doğru yürüyüşünü sürdürecektir. Tevhid ufuklarına doğru açtığı engin kulaçlarla kimlik ve kişiliğini bulur ve yeryüzünde cüssesi/kalıbı kadar değil yüreği kadar yer tutacağını farkına varır. Zaman ve mekân hakikatini idrak ederek diriliş ve direniş destanını yazmaya başlar. "İnsanlara ufuklarda ve kendi nefislerinde ayetlerimizi göstereceğiz ki, onun(Kur'an'ın) gerçek olduğu, onlara iyice belli olsun. Rabbinin her şeye şahit olması, yetmez mi?" (Fussilet-53)

Rabbimiz bize gökyüzünü işaret ederek, gök kapılarına doğru gözlerimizin yolculuk etmesini istemesi asla boş değildir. Kuranda defalarca gökyüzüne ve içindekilere yemin edilmiştir. Güneş, ay ve yıldızlara, gündüze ve geceye, sabaha ve akşama defalarca yer verilmiştir. Bu anlatımlarda gündüz başkadır. Gece bambaşkadır.

Duha vakti, seher vakti derken zamanın kuşatıcılığı insanı sarar ve sarsar idrak edenler için. Zamanın inşasında birer unsur olan gök cisimleri vakti geçişini, gece ve gündüzün, ay ve yılın sürelerini bildirir. "Asra yemin olsun ki, insan ziyan içindedir." gibi yakıcı cümlelerle insana vakit bilinci kazandırır. Saniyelerle biriktiği sanılan ömür, hakikatte an be an tükenmektedir. İnsan zaman algısında hataya düşmekten korunmak için, göklerin ve yerin yaratıcısı olan Allah'a (c.c) gönülden boyun eğerek itaat etmelidir. "O, sabahı aydınlatandır. O, geceyi dinlenme zamanı, güneş ve ayı (vakitlerin tayini için) birer hesap ölçüsü kılmıştır. İşte bu, Aziz olan (ve her şeyi) pek iyi bilen Allah'ın takdiridir." (En'am-96)

Gökyüzü içinde barındırdığı tüm cisimlerle insanoğluna yön verir ve zaman ölçüsünü

Hilal her görüldüğünde insanı sevindirir. Bir de Şehri Ramazan hilaline şahid olduysa insan sevinç kat kat artar. Peygamber Efendimiz (s.a.v) hilali görünce şöyle dua ederdi. "Allahım! Şu yeni hilali bize iman, İslam, güvenlik, bereket ve esenlik içinde mübarek eyle. Ey hayır ve rüşd hilali! Senin de bizim de Rabbimiz Allah'tır, bize hayır ve uğur getir." (Tirmizi)

öğretir. Karanlık gecede mehtabın aydınlığı yol gösterir. Dağlar, ovalar aşan yolcu semadaki bir yıldızı izler. Güneşin doğuşu ve batışıyla, ayın halden hale geçişiyle zaman mefhumu hayatımızda somutlaşır. Gözler göğe çevrilmezse hayatın hakikati tam olarak anlaşılmaz. Bu noktada bir ayet daha okuyalım. "Sana, hilal şeklindeki yeni doğan aydan sorarlar. De ki, onlar insanlar ve özellikle hac için vakit ölçüleridir." (Bakara-189) Hilal her görüldüğünde insanı sevindirir. Bir de Şehri Ramazan hilaline şahid olduysa insan sevinç kat kat artar. Peygamber Efendimiz (s.a.v) hilali görünce şöyle dua ederdi. "Allahım! Şu yeni hilali bize iman, İslam, güvenlik, bereket ve esenlik içinde mübarek eyle. Ey hayır ve rüşd hilali! Senin de bizim de Rabbimiz Allah'tır, bize hayır ve uğur getir." (Tirmizi)

Şevval ayından başlayarak gözlenen her hilal bir anlamda Ramazan hilalini işaret eder, muştular. Ramazan sevincini özlemle bekleyenler için, ayın gökyüzündeki her devinimiyle yürekler pır pır atar. Nisfus Şabana ulaşıldığında bedir/dolunay olan ay Ramazan'a geri sayımın başladığını bildirir. Herkesin içinde bin aydan daha hayırlı bir geceyi barındıran Şehr-i Ramazan'a hazırlık yapmasını hatırlatır. Artık vaktin adım adım evveli rahmet, evsati mağfaret ve ahiri kurtuluş, müjde ve bayram olan Ramazan iklimine doğru ilerlediğini bildirir. Bu kutlu misafiri candan aziz bilerek rahmet mevsimine kucak açmak mutluluk getirir tüm mekânlara. Her Müslüman sorumluluklarını iliklerine kadar hissederek tüm varlığıyla bereket atmosferine girerse hayata hayırdan yana izler bırakır.

Allah (c.c), Kur'an'ı bu ayda indirerek, bu aya kutsallık atfetmiştir. Kur'an'da, Ramazan'ın şan ve şerefine, bereket ve kutsiyetinin Kur'an'a bağlı olduğu vurgulanır. "O Ramazan ayı ki Kur'an onda indirilmiştir. (O Kur'an) insanları hidâyete erdirmek, Doğru yolu ve hak ile batılı ayırt eden hükümleri açıklamak üzere indirilmiştir. Sizden her kim bu ay'a erişirse orucunu tutsun..." (Bakara-185). Şehr-i Ramazan'ı hakkıyla ihya etmek için, Kur'an'ı gündemimize alarak dosdoğru olarak anlamak öncelikli görevimizdir. Kur'an'ın rahle-i tedrisinde talebe olmak mümin için en güzel payedir. Muallimi Peygamber Efendimiz olan Ramazan mektebinin Kitab-ı Kerim'i bize, bizi kendimize götüreceği yolu gösterir. Çünkü o hidayet kaynağıdır. Muttaki olarak yaşamak azminde olanlar için hidayet yolunu gösterir.

Şehr-i Ramazanda inzaline başlanan, bir adı da Furkan olan hayat kitabımızın ilk emri malum olduğu üzere "İkra/Oku" hitabıdır. İslam ümmetinin okumak emrini anlama ve algılama biçimi varoluş tasavvurunu da çok yakından ilgilendiriyor. Okumayı salt telaffuz etmek ola-

"O Ramazan ayı ki Kur'an onda indirilmiştir. (O Kur'an) insanları hidâyete erdirmek, Doğru yolu ve hak ile batılı ayırt eden hükümleri açıklamak üzere indirilmiştir. Sizden her kim bu ay'a erişirse orucunu tutsun..." (Bakara-185)

"Kim Ramazan gecesini, sevabına inanarak ve bunu elde etmek niyetiyle namazla ihya ederse geçmiş günahları affedilir." (Buhari-Müslim)

rak anlarsak, bu durumda okumak, hançereden aşağıya inmeyen bir eksikliği ve yanlışlıkları olan bir ameldir. İnsan kitabını, kâinat kitabını beyan eden Kitab-ı Mübini bihakkın okuduğumuzda kâinattan insana, insandan Kitab'a ve Rabbe doğru derinlikli bir yolculuk gerçekleşmiş olur. Hatemül enbiya olan Peygamber'in(s.a.v) takipçileri, Kitap sahibi olan bu ümmetin okumayla ilişkisini irdelemeden, Şehr-i Ramazan'ın açacağı idrak imkânından faydalanmak mümkün olmaz.

"Yaratan Rabbinin adıyla oku" emrindeki anlam, salt okumak değil, yaşamak ve yaşatmak suretiyle

hakiki değerine kavuşur. Güzel bir başlangıç ile hayırlı sona doğru, evvelden ahire doğru taşınan sönmeyecek bir nur olarak ellerde, dillerde, gönüllerde büyüyen oradan yaşam alanlarında somutlaşan bir okuma tasavvuru geliştirmek zorunludur. Zihni ve gönlü genişletecek sıhhatli duruşlara ihtiyaç var. İdrak mekanizmasını sonuna kadar açmak gerek. Nezleli bir burun, tıkalı bir kulak, tutulmuş bir dille hakkıyla anlamak elbette mümkün olmayacak. Hakikate ancak duru bir zihin ve berrak bir idrakle ulaşılır.

Ramazan'ın bereketli iklimi zamanları aşan ötelere taşan büyük bir zamana tekabül eder. İçinde ömre bedel bir gece bize böyle bir imkânı sağlar. Ramazan ayına ulaşmak özel bir zaman dilimine şahit olmaktır. Ramazan verimli bir yolculuktur. Bu bereketli günler hayatımıza hayrı, ihlası ve ıslahı getirir. İslam'ın nuru karanlığı silecek ve zulmü yenecektir. Ramazan aydınlığı yüzümüzü ağartacak, kalbimizi parlatacak, vicdanları uyandıracak. Bu bereketli zaman dilimini, hayatın her dönemini temizleme işlemine vesile kılmak büyük bir kazançtır.

"Kim Ramazan gecesini, sevabına inanarak ve bunu elde etmek niyetiyle namazla ihya ederse geçmiş günahları affedilir." (Buhari-Müslim)

"Rabbim! Her şeyi kuşatan rahmetin aşkına, beni/bizi affeyle ve bağışla!" (İbni Mâce)

“Kur’an’ın Gölgesinde” Bir Ayın Bayramına Ulaşmak

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Ve Ramazandayız... Rahmetin, merhametin, şefkatin, dostluğun, kardeşliğin, paylaşmanın, infakın, ibadetin ve duanın zirveye ulaştığı iklimlerdeyiz. Vakitler uzadıkça uzasın ve hiç bitmesin, gitmesin, yitmesin istiyoruz. Hal böyleyken bizler, Ramazan’la anlam bulan, ona anlam bulduran Kerim Kitabımız Aziz Kur’an’dan mülhem eserlerle kalbimizi, aklımızı, zihnimizi, sözlerimizi, hareketlerimizi, hâsılı hayatımızı nurlandırma geleneğimizi sürdürmeye devam edelim.

Vahyin şahitliğini önceleyerek, eşsiz bir Kur’an neslinin oluşması için şimdiye kadar on’u aşkın roman (Ana Yüreği, Tut Elimden, Zamanın Zeynebi, Sarsılmadan Uyanmak, Kardeş Kurşunu, Yozlaşmış Duygular, Güneş Doğudan Doğar, Evladımı Geri Verin, Sılaya Hasret, Modernizmin Kurbanları, Zulüm Yağdı-Burası Irak, Sevda Uğru-na ve son romanı Mühtehine.) yazan pek kıymetli **Sabiha Ateş Alpat**’ın ilk düşünce yazılarından oluşan kitabı olma özelliğini taşıyan **Kur’an’ın Gölgesinde** eseri, Aralık 2009 tarihinde Beka

Yayınlari’ndan çıkmıştı. (İkinci düşünce kitabı da yine Beka Yayınları’nca **Tevhid Ekseni** adıyla yayınlandı.) Yegâne gayesi, vahyin ördüğü berrak zihinler inşa etmek olan yazarımız, kitap boyunca “İkra/okuma ile kurulacak İslam Ailesi”nin kilometre taşlarını belirlemeye çalışmış. Sağlam ve sağlıklı ailelerden sağlam ve sağlıklı bireyler çıkacağını; sağlam ve sağlıklı bireylerin de sapsağlam toplumlar oluşturacağını altını çiziyor özellikle, genellikle.

Hayat ve dahi her şey İkra ile başlar. Doğru ve usulüne uygun okuyuşlarla başlayan bir hayat, aynı şekilde doğru ve usulüne uygun olarak yaşanacaktır. Kur’an’ın verdiği perspektiften insanlara, olaylara ve tüm dünyaya bakmayı başarabilenlerin yaşayacakları hayat, Sadet Asrı’nın günümüzdeki modern versiyonu olacaktır. Kur’an’ın eğittiği, öğrettiği ve büyüttüğü insanlar, sonunda yine Kur’an’dan Mezun olacaklardır. Ne mutlu o mezunlara!

Aile konularına ve sorunlarına bilhassa değinen yazar, ayetlerin hükümlenmediği hanelerin

yaşayan ölümlerle dolu olacağını hatırlatıyor. Huzursuzlukların, kavgaların, günah ve haramların kol gezeceği bu hanelerin bireyleri, mutluluğun formülünü fitratlarının sözünü dinlemekte bulacaklardır ancak. Allah Teâlâ'nın razı olduğu şekilde atılan adımlarla kurulan yuvalar, rıza çerçevesinde devam ettirilmek suretiyle huzuru bulur. Eş adaylarının tanışma seansından nişanlılığına; düğün merasiminden evlilik hayatına göz açmalarına kadar sürecin tamamında Allah'ın hükümleri ve Rasulullah aleyhisselatu vesselam'ın sünneti konuşmalıdır, konuşturulmalıdır ve korunmalıdır. Kur'an ahlakına uygun olmayan tanışma ve görüşme süreçleri, Kur'an ahlakına uymayacak bir geleceğin habercisi olur. Başlangıçta temel sağlam atılmazsa; zaman ilerledikçe çürümeler, yozlaşmalar, paslanmalar, haramlar, günahlar, hezeyanlar alır başını gider. Ve bunun önünü almak, adeta coşkun akan bir selin durdurulması gibi imkânsız bir hale gelir.

Yazarımız, aile büyükleri tarafından gençlere yönelik pek önemsenmeyen ve göz ardı edilen bazı meselelere ciddiyetle parmak basıyor. Mesela, çağdaş bir isyan sözü olarak tanımladığı, flört aymazlığı. Mesela, ahlakiliğin ve Müslümanca tesettürün hiçe sayıldığı nişan/kına/düğün merasimleri. Sanki bu uygulamalara dair inancımızın bir sözü, bir etkisi/tepkisi, bir hükmü yokmuşçasına duyumsuzca ve umarsızca hareket edenleri insafa ve nizam-ı ilahiye uymaya çağırır yazarımız. Nişanlılık dönemlerinde, nikâh yapılmasının kesinlikle doğru bir anlayış olmadığını ifade ediyor ayrıca. Halis niyetler (!) sonucu 'nikâhlarını da yapalım' denilerek yapılan düğün öncesi nikâhların gençler için faydadan çok zarar getireceğini, evlilikte yaşayacakları güzellikleri eskiteceklerini ve nişan atma gibi durumlar sözkonusu olunca da bundan en çok hanım kızların zarar göreceğini, edindiği yakın tecrübeleri ışığında, tembihliyor yazarımız.

Anne olmanın, baba olmanın, eş olmanın, evlat olmanın, kardeş olmanın ve bu değerlerde mukim kalmanın önemi ve kıymeti, zaman zaman belli başlı konularda zihinlerimize yerleştirilmeye çalışıldığını fark etmiyor değiliz. Eşlerin kendi aralarında sevgi, huzur ve mutluluğu yakalamalarına dair, çocukların eğitiminde gözetilmesi gereken esaslar üzerine ve evlerin cennet bahçesine dönüşmesi için izlenilmesi gereken yollar bir bir işaret ediliyor eser boyunca.

İkra'yı, yani hakkınca okuyuşu, yani Allah ile başlayışı çok ama çok önemsiyor yazarımız; bu önemseyişinden dolayıdır ki, açtığı İkra konulu pek çok başlıkla, bunu, mümin gönüllere kazımaya çalışıyor: İkra ile Yaratılışı Okumak, İkra ile Kimlik Tercihi ve Kimliği Okumak, İkra ile Eğitimi Okumak, İkra ile Nişanlılığı Okumak, İkra ile Evlatlarımızı Okumak, İkra ile Baba Olmak ve Baba Kalabilmek, İkra ile Tüketimi Okumak, İkra ile Dualarımızı Okumak ve İkra ile Bayramlarımızın Anlamı. Tevhid merkezli ailelerin topluma nüfuz edebilmesi için neyin ve ne için okunduğu, okunması gerektiği hayatî önem arz eder. İkra ile kalbine nuru, ilahi davayı ve sönmez meş'aleyi alan/yerleştiren aziz ve biricik önderimiz, efendimiz, öğreticimiz, rehberimiz Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem, zerreden kürreye bütün kâinatı ve mahlûkatı derinlemesine bir okuyuşa tabi tutmuştu. O ulvi tutuşundandır ki, yolumuzu aydınlatan, aklımıza, aşkımıza ve andımıza azık olma niteliğindeki Nebvî okuyuş hala diri, duru ve tazedir.

Değerli yazarımız Sabiha Ateş Alpat, sözlerini bayrama getiriyor bir yerden sonra. İnsanlık tarihinde hep özel bir yeri olan bayrama, bayramlara yelken açıyor. Neşenin, mutluluğun, birlik ve beraberliğin en had safhada olarak gözlemlendiği bayramlar.. Ve şimdi bizim de sevinç ve hüznün arasında gelmesini beklediğimiz, Ramazanın gölgesinin Bayram güneşine dönüşeceği Ramazan Bayramımız... "Ömrü Ramazan olanın ahiri Bayram olur." veciz sözünden hareketle; bayramları, ancak hak edenler bekler, kutlar ve yaşarlar.

Bayramı ümmet ve kardeş olmanın verdiği bilinçle karşılamak gerek. Dünyanın dört bir yanında zulümlerin, mazlumlukların ve mahrumlukların garabetinde yaşam sürmeye mahkûm edilen kardeşlerimizi, yani Suriye'yi, Filistin'i, Irak'ı, Mısır'ı, Çeçenya'yı, Afganistan'ı, Arakan'ı, Doğu Türkistan'ı vd. hatırd tutarak sunî bayramları gerçek bayramlara dönüştürmek gerek.

Son olarak, bizi Kur'an ikliminin içine **Kur'an'ın Gölgesinde** eseriyle satır satır çekmeye çalışan ve bunu pek âlâ da başaran yazarımız Alpat'a, üzerimize borç olan teşekkürümüzü iletiyoruz. Yazarımızdan, Tevhidi esas alan ve şirkin yok olmasına kendini adayan daha nice güzel çalışmalar beklediğimizi de ekleyelim sözlerimizin sonuna.

Haddinizi Bilin

Mücahit Aydın ASLANTAŞ
mayaslantas@gmail.com

Siz, haddi aşan kimseler oldunuz diye, sizi Kur'an'la uyarmaktan vaz mı gelim? (Zuhruf:5)

Haddini bilmek kişinin kendisinin farkında olmasıyla alakalıdır. Haddini bilmek, kişinin kendini tanıması, kendi değer yargılarının bilincinde olmasıdır. Şuur kaybı halinde olmasıdır. Şuurunu yitirmek yalın bir anlayışla aklın gitmesi değildir. Akli melekelerin aslına yani fitratına uygun kullanılmamasıdır. Şuurun kaybolma hali pek çok olumsuz davranışı da beraberinde getirir. Allah'a karşı hadsizlik başlar. Nefsine ve sorumluluklarına karşı hadsizlik başlar. Topluma karşı hadsizlik başlar. İnsanı değerli kılan unsurlar, bizzat insanın kendisi tarafından ayaklar altına alınırsa hadsizliğin başlaması kaçınılmazdır. Bir damla sudan yaratılan, et ve kemik giydirilen ve Allah'ın kendi ruhundan üflediği, fitrat üzere yarattığı milyarlarca insan vardır. Var oldu ve izniyle var olacaktır. Aynı kaynaktan aynı şekilde yaratılan insan ya takvasıyla, boyun eğmesiyle, itaat etmesiyle kulluk etmesiyle, tabi olmasıyla eşrefi mahlûkat (yaratılanların en şerefli) olur; ya da kibriyle, azgınlığıyla, haddi aşmasıyla esfeli safilin (yaratılanların en aşağısı) olur.

Aslında hadsizliğin temeli farkındalıktır. Farkındalık ve değer yargıları kişinin nerede durduğunu gösterir. Durması gereken yerde durmak, ileri gitmemek, aşırılığa kaçmamak farkındalıktır. Fark etmek yeni farkedişleri beraberinde getirir. Farkında olan farklı düşünür farklı davranışlar sergiler. Allah'ı fark etmiş bir insan; ibret

almak, tefekkür etmek için yarattığı ve istifadesine sunduğu her yaratılmış nimetin farkına varır. 'İnsan' olduğunun farkına varmak ince bir çizgidir. Farkındalık, kişiyi eğer gafletten kurtulma hali ve bu hal üzere tefekkür ile Rabbine yöneltilip, Rabbin tanıması olarak tezahür ederse faydalıdır. Yoksa helak olmasına sebeptir. Anlıkta olsa bu farkındalığı Nemrut'un etrafındakiler yaşamışlar ve vicdanlarının sesini bir an için de olsa dinlemişler sonrasında çark etmişlerdir: "(İbrahim gelince ona) "Ey İbrahim! bunu tanrılarımıza sen mi yaptın?" dediler. İbrahim: "Belki onu şu büyükleri yapmıştır, konuşabiliyorlarsa onlara sorun" dedi. Bunun üzerine vicdanlarına dönüp (kendi kendilerine) dediler ki: "Doğrusu siz haksızsınız." Sonra yine (eski) kafalarına döndüler: "Andolsun ki (ey İbrahim!) bunların konuşmayacağını (sen de) bilirsin." dediler. (İbrahim) dedi: "O halde, Allah'ı bırakıp da size hiçbir fayda ve zarar veremeyecek olan putlara mı tapıyorsunuz? Size de, Allah'ı bırakıp taptıklarınıza da yazıklar olsun, siz hâlâ akıllanmayacak mısınız?" (Enbiya:62-67)

Farkında olmak derinliktir, tefekkürdür, akletmedir. En üst seviye farkındalık ise Allah'ın farkına varmaktır. Allah'ın farkına varamayan, Allah'a kafa tutmaya kadar varan akıl tutulmasına girer. Allah, insanı bu akıl tutulmasına yakan kalınması için uyarılarda bulunur, misaller verir: "De ki: 'Gelin size Rabbinizin neleri haram kıldığını okuyayım: O'na hiç bir şeyi ortak koşmayın, anne-babaya iyilik edin, yoksulluk-endişesiyle çocuklarınızı öldürmeyin. -Sizin de, onların da rızıklarını biz vermekteyiz. Çirkin-kö-

tülüklerin açığına ve gizli olanına yaklaşmayın. Hakka dayalı olma dışında, Allah'ın (öldürülmesini) haram kıldığı kimseyi öldürmeyin. İşte bunlarla size tavsiye (emr) etti; umulur ki akıl erdirirsiniz." (En'âm:151), "Gece ile gündüzün birbiri ardından gelmesinde, gökten, Allah'ın rızık vermek için yağmur indirip, yeri onunla, ölümünden sonra diriltmesinde, rüzgârları yönetmesinde, akleden kimseler için dersler vardır." (Casiye:5)

Akıl tutulmasının en büyük sebebi insanın kendisini yeterli zannetmesi ve görmesidir. Bağımsız olmak ister, aklını ilahlaştırır ve aklını her şeyin üzerinde görür. En büyük akılsızlığı yaparak, yaratılmış akli, Yaratan yerine koyar. Böyle bir akıl tutulması yaşayan insan, aklını yaratan Allaha boyun eğdikçe yüceleceği yerde, akılsızlığı sayesinde hayvanlardan daha aşağı konuma düşer: "Yoksa sen, onların çoğunu (söz) işitir ya da aklını kullanır mı sayıyorsun? Onlar, ancak hayvanlar gibidirler; hayır yol bakımından daha şaşkın (ve aşağı) dırlar." (Furkan:44)

Akıl tutulması yaşayan insan nefsini ilahlaştırır, göklere çıkarır öyle ki nefsin oyuncağı olan bir akıl, artık akıl olmaktan çıkmıştır. İnsan artık dönüşü olmayan bir yola girmiştir. "Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü? Şimdi ona karşı sen mi vekil olacaksın?" (Furkan:43) Ama bu yola girene kadar aklını kendi emrine vermesini isteyen Allah, her fırsatta aklını iyi yönde kullanıp dönüş yapması için fırsatlar sunar. Eğer dönüşü olmayan yola girmişse o yolda uyarı levhalarını kaldırır: "Şimdi sen, kendi hevasını ilah edinen ve Allah'ın bir ilim üzere kendisini saptırdığı, kulağı ve kalbini mühürlediği ve gözü üstüne bir perde çektiği kimseyi gördün mü? Artık Allah'tan sonra ona kim hidayet verecektir? Yine de öğüt

Akıl tutulmasının en büyük sebebi insanın kendisini yeterli zannetmesi ve görmesidir. Bağımsız olmak ister, aklını ilahlaştırır ve aklını her şeyin üzerinde görür. En büyük akılsızlığı yaparak, yaratılmış akli, Yaratan yerine koyar. Böyle bir akıl tutulması yaşayan insan, aklını yaratan Allaha boyun eğdikçe yüceleceği yerde, akılsızlığı sayesinde hayvanlardan daha aşağı konuma düşer: "Yoksa sen, onların çoğunu (söz) işitir ya da aklını kullanır mı sayıyorsun? Onlar, ancak hayvanlar gibidirler; hayır yol bakımından daha şaşkın (ve aşağı) dırlar." (Furkan:44)

alıp-düşünmüyor musunuz?" (Casiye:23), "Allah onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir. Onların gözlerine de bir çeşit perde gerilmiştir ve onlar için (dünya ve ahirette) büyük bir azap vardır." (Bakara:7) "Dediler ki: 'Bizi kendisine çağırdığın şeye karşı kalplerimiz bir örtü içindedir, kulaklarımızda bir ağırlık, bizimle senin aranda bir perde vardır. Artık sen, (yapabileceğini) yap, biz de gerçekten yapıyoruz.'" (Fussilet:5)

Haddi aşmak insandan insana farklılıklar gösterir. Ama genel geçer kural, hadd'leri belirleyen, sınırları çizen Allah, uyması gereken ve uymayıp haddi aşacak olanda insandır. Bazı haddi aşma hali affedilebilir boyutta olabilir. Kişinin nefesine karşı hadsizlik yapması, kişinin Allaha karşı boyun eğişi, Allaha karşı

mütevazi oluşuyla bağlantılıdır. Nefsini, kibirle yoğurmamış ve müstağni saymamışsa, Allah'ın dilemesiyle affedilebilir: "De ki: Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin! Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayan, çok esirgeyendir." (Zümer:53)

Samimiyetsiz davranışlar sergileyenlere, sıkıntı halinde Allaha yönelip sıkıntı kaldırılınca Allah'ı unutanlara yaptıkları güzel gösterilmiştir. Bir insan için en tehlikeli durum budur. Çünkü hep iyi olduğunu, yaptığı ameller ile Allah'ın sevgili kulu olduğunu zanneder. Cahilliği, Allah'ın ayetlerinden bihaber olması, şeytanında sağdan yaklaşarak Allah'ı hep affedici göstermesi ile haddi aştığının farkına varamaz: "İnsana bir zarar geldiği zaman, yan yatarak, oturarak veya ayakta durarak (o zararın giderilmesi için) bize dua eder; fakat biz ondan sıkıntısını kaldırıncaya, sanki kendisine dokunan bir sıkıntıdan ötürü bize dua etmemiş gibi geçip gider. İşte böylece haddi aşanlara yapmakta ol-

dukları şeyler güzel gösterildi. (Yunus:12)

Allah, insandan ibadetlerde ve duada da haddi aşmamasını ister: "Rabbimize yalvara yalvara ve gizlice dua edin. Bilesiniz ki O, haddi aşanları sevmez. (Araf:55) El-malılı Hamdi Yazır bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Önce haddinizi bilip Rabbinizi tanıyın. Yaratma ve emir, yücelik ve ululuk, bütün hayır ve bereketin O'nun olduğunu ve kendinizin gece ve gündüz, O'na her zaman muhtaç ve O'nun hükmü altında bulunduğunuzu ve hiç bir zaman O'ndan müstağni olamayacağınızı itiraf edin. İkinci olarak O'ndan dilekler dileyin, arzu ve ihtiyaçlarınızı isteyin. İsteyin ama pervasızca veya bağırıp çağırmakla değil, tam tazîm ile yalvararak ve ihlas ile gizli yalvarma halinde. Çünkü O, haddi aşanları sevmez. Herhangi bir şeyde ilâhî emrin tayin ettiği sınırı aşmak isteyenleri sevmez, haklarında hayır murad etmez. Şu halde kendilerini talep ve duadan ihtiyaçsız sayanları sevmediği gibi, duanın sınırını aşanları da sevmez, dualarını kabul etmez. İbnü Atıyye'nin ve Zemahşerî'nin naklettiklerine göre Rasulullah (s.a.v.): "Allah'ım, senden Cenneti ve ona yaklaştıran sözü ve işi dilerim, ateşten ve ona yaklaştıran söz ve işten de sana sığınırım." demesi kişiye yeterlidir, buyurmuş ve "Şüphesiz O, haddi aşanları sevmez." ayetini okumuştur."

Kuran'dan anladığımız kadarı ile ilk haddi aşma Hz. Adem ve Şeytandan önce yeryüzünde bozgunculuk yapan, kan döken Cinler ile başlamıştır. "Hatırla ki Rabbin meleklere: Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım, dedi. Onlar: Bizler hamd ile seni tesbih ve takdis ederken, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökcek birini mi var edeceksin? dediler. Allah da onlara: Şüphesiz sizin bilmediğinizi ben bilirim, dedi." (Bakara:30) İbn Abbas'tan gelen riva-

İlk akıl tutulmasına uğrayan varlıktır şeytan. Haddini aşma konusunda kimse eline su dökemez. Kibri, enaniyeti ve hırsı öyle bir aşamaya gelmiştir ki, Allaha kafa tutacak kadar aklının, öngörüsünün ve kibrinin kulu olmuştur: "Allah buyurdu: Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir? (İblis): Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın, dedi. Allah: Öyle ise, "İn oradan!" Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardan-sın! buyurdu... (Araf 12-18)

yete göre; Allah, Cinleri yeryüzünden sürüp, Hz. Adem'i yeryüzünde iskân edince Hz. Adem kendisinden önceki bu Cinlerin halefi, halifesi olmuştur. Kendini, topraktan yaratılan bir varlığa göre üstün gören Şeytan, bu hadsizliği ve cesareti ile çok geçmeden Hz. Adem ve eşinin Cennetten çıkarılmasına vesile olacak, Hz. Adem ve eşinin şahsında, kıyamete kadar aldığı izni hemen kullanmakta gecikmeyecektir. "Şeytan onların ayaklarını kaydırıp haddi tecavüz ettirdi ve içinde bulundukları (cennetten) onları çıkardı. Bunun üzerine: Bir kısmınız diğerine düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde barınak ve belli bir zamana dek yaşamak vardır, dedik." (Bakara:36)

İlk akıl tutulmasına uğrayan varlıktır şeytan.

Haddini aşma konusunda kimse eline su dökemez. Kibri, enaniyeti ve hırsı öyle bir aşamaya gelmiştir ki, Allaha kafa tutacak kadar aklının, öngörüsünün ve kibrinin kulu olmuştur: "Allah buyurdu: Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir? (İblis): Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın, dedi. Allah: Öyle ise, "İn oradan!" Orada büyüklük taslamak senin haddin değildir. Çık! Çünkü sen aşağılıklardan-sın! buyurdu. İblis: Bana, (insanların) tekrar dirilecekleri güne kadar mühlet ver, dedi. Allah: Haydi, sen mühlet verilenlerdensin, buyurdu. İblis dedi ki: Öyle ise beni azdırmana karşılık, andolsun ki, ben de onları saptırmak için senin doğru yolunun üstüne oturacağım. Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve Sen, onların çoğunu şükredenlerden bulamayacaksın!" dedi. Allah buyurdu: Haydi, yerilmiş ve kovulmuş olarak oradan çık! Andolsun ki, onlardan kim sana uyarsa, sizin hepinizi Cehenneme dolduracağım!" (Araf:12-18)

Haddini aşan insana Allah, o yolda cehenneme gidene kadar yoldaşlar verir ki en büyük yoldaşı ve hocası şeytandır. "Kim Rahman'ı zikretmekten gafil olursa, yanından ayrılmayan bir şeytanı ona musallat ederiz. Şüphesiz bu şeytanlar onları doğru yoldan alıkoyarlar da onlar, kendilerinin doğru yolda olduklarını sanırlar. O şeytan dostu kimse, en sonunda bize gelince arkadaşına: Keşke benimle senin aranda doğu ile batı arası kadar uzaklık olsaydı, ne kötü arkadaşmışsın! der." (Zuhruf:36-38), "...Kim Allah'ı bırakır da şeytanı dost edinirse elbette apaçık bir ziyana uğramıştır." (Nisa:119)

Şeytan haddini aşmaya her zaman meyilli olan insana en büyük destekçidir. Ne kadar çok haddini aşan insan olursa o kadar mutlu olur. Tarihte Kuran'a konu olmuş en büyük takipçileri ve öğrencileri Firavun, Nemrut, Haman, Karun, Ebu Cehil ve Ebu Leheb olarak sıralanabilir. Firavun; kendini ilahlaştırmanın, müstekbirliğin en açık örneğidir. Firavun'un yaptığı haddini bilmezlik ve kibir, Allah'a kafa tutmaya kadar ilerlemiş ama Allahın azabını geçememişti: "Karun'u, Firavun'u ve Haman'ı da (helak ettik). Andolsun ki, Musa onlara apaçık deliller getirmişti de onlar yeryüzünde büyüklük taslamışlardı. Halbuki (azabımızı aşıp) geçebilecek değillerdi." (Ankebut:39), "Firavun'a ve ileri gelenlerine de (gönderdik). Onlar ise kibre kapıldılar ve ululuk taslayan bir kavim oldular." (Mü'minûn:46), "Firavun şöyle dedi: Alemlerin Rabbi dediğin nedir?" (Şuara:23), "Firavun: Benden başkasını ilah edinirsen, andolsun ki seni zindana atarım dedi." (Şuara 29), "Firavun: Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilah tanımıyorum. Ey Haman! Haydi, benim için çamur üzerine ateş yak (ve tuğla imal et), bana bir kule yap ki Musa'nın tanrısına çıkayım; ama sanıyorum, o mutlaka yalan söyleyenlerdendir, dedi." (Kasas:38)

Haddi aşan, tuğyan içinde olan eğer bir kavimse, bir toplumsa; Allah o toplumu helak etmiş, tuğyan içinde olan ve zulümle toplumu kendisine kul, köle etmek isteyen bir tağut ise toplumu ondan kurtararak O'nu helak etmiştir: "Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve tağut'tan sakının" diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola ilettiler. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler. Yeryüzünde gezin de görün, inkâr edenlerin sonu nasıl olmuştur?" (Nahl:36)

Aynı başkaldırıyı ve haddi aşmayı Nemrut'ta yapmıştı: "Allah, kendisine mülk verdi, diye Rabbi konusunda İbrahim'le tartışmaya giren görmedin mi? Hani İbrahim: 'Benim Rabbim diriltir ve öldürür' demişti; o da: 'Ben de öldürür ve diriltirim' demişti. (O zaman) İbrahim: 'Şüphe yok, Allah güneşi doğudan getirir, (hadi) sen de onu batıdan getir' deyince, o inkârcı böylece afallayıp kalmıştı. Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (Bakara, 258)

Haddi aşma cümlesini en iyi karşılayan kelime 'tağut' kelimesidir. Tağut, 'tega' fiilinden türemiş bir cins isimdir. Tağut'u iyi anlayabilmek için, bu kelimenin türemiş olduğu 'tega' fiilini ve bu fiilin mastarı olan 'Tuğyan'ı biraz açıklamak gerekir.

'Tega'; sınırı aşmak, isyanda ve çıkışta fazla ileri gitmek, azmak, çok azgınlık göstermek, (su) taşımak anlamlarına gelir. Bu fiilin mastarı olan 'Tuğyan' ise her türlü sınırı aşmayı, azmayı, isyanda fazla ileri gitmeyi, kendini yeterli görmeyi (istiğna'yı) ifade eder. Tağut, kelime anlamıyla tuğyan eden demektir. (Hüseyin K. Ece; İslam'ın Temel Kavramları,651) Esasen insanın yaratılışında 'tuğyan' ahlakı vardır. Bunun sebebi, insanın kendini 'mustağni' (çok zengin, yeterli ve güçlü) görmesidir. (Alak:6-7, Leyl:7-13) Bazı kimseler ve topluluklar kendilerini hiç kimseye, hatta bir Yaratıcıya bile muhtaç olmayacak konumda görürler. Kendilerinde her istediğini yapacak bir güç ve bilgi var diye vehmederler. Bundan dolayı Allah'ı unuturlar ve ilahi yasaları dinlemezler, azgınlık yaparlar. Böyleleri tuğyanla birlikte istediğini yapmaya yeltener. Hak-hukuk ve sınır tanımamaya başlar. (A. Ünal; K. Temel Kavramlar,355-356)

Haddi aşan, tuğyan içinde olan eğer bir kavimse, bir toplumsa; Allah o toplumu helak etmiş, tuğyan içinde olan ve zulümle toplumu kendisine kul, köle etmek isteyen bir tağut ise

toplumu ondan kurtararak O'nu helak etmiştir: "Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve tağut'tan sakının" diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler. Yeryüzünde gezin de görün, inkâr edenlerin sonu nasıl olmuştur?" (Nahl:36) Nuh (a.s.)' un kavmi haddi aşmış ve bir tağut olmuştur. Allah ve Rasul'ünün hükmünün olduğu yerde, o hükmü tanımayıp aralarındaki meselenin çözümünü için batıl hükümler veren otorite bir tağut'tur

Allah'ın sınırlarını kim çiğniyorsa, kim emirlerine karşı emirler, hükümlerine karşı hükümler, kanunlarına karşı kanunlar koyuyorsa o tağut'tur. Kim Allahın hükümlerini, kıyamete kadar geçerli olan Kur'an'daki toplumsal kurallarını ve uluhiyet eksenli tevhidi-ni çiğniyorsa ve bunu ailesine, topluma, kendisini takip edenlere, emri altındakilere dayatıyor ve zor kullanıyorsa o haddi aşmış ve bir tağut olmuştur. Allah ve Rasul'ünün hükmünün olduğu yerde, o hükmü tanımayıp aralarındaki meselenin çözümünü için batıl hükümler veren otorite bir tağut'tur

tün bu efendilerin kölesi olan kimse, bütün hayatını imkânsız olan bir şey için, yani tüm bu efendilerin hepsini de teker teker hoşnut etmek uğruna harcar."

Bu tefsirden de anlaşılıyor ki; haddi aşma olayı sadece Allaha ve peygamberlerine veya topluma karşı tuğyan içinde olan kişileri değil, aile, baba, eş, siyasiler, partiler, arkadaşlar, dini liderler vs. herkesi kapsayabilir. Allah'ın sınırlarını kim çiğniyorsa, kim emirlerine karşı emirler, hükümlerine karşı hükümler, kanunlarına karşı kanunlar koyuyorsa o tağut'tur. Kim Allahın hükümlerini, kıyamete kadar geçerli olan Kur'an'daki toplumsal kurallarını ve uluhiyet eksenli tevhidini çiğniyorsa ve bunu ailesine, topluma, kendisini takip edenlere, emri altındakilere dayatıyor ve zor kul-

lanıyorsa o haddi aşmış ve bir tağut olmuştur. Allah ve Rasul'ünün hükmünün olduğu yerde, o hükmü tanımayıp aralarındaki meselenin çözümünü için batıl hükümler veren otorite bir tağut'tur: "Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağut'un önünde muhakeme olmayı istemektedirler; oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla sapıtmak ister." (Nisa:60)

"Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi)dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; inkâr edenlerin velileri ise tağut'tur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdır, onda süresiz kalacaklardır." (Bakara:257) Mevdudi bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Tağut kelime olarak tekil olmasına rağmen burada anlamı çoğuldur. Çünkü Allah'ı inkâr eden kimse, sadece bir tek değil binlerce tağut'un kölesi olur. Bunlardan birisi kişiyi sürekli yanlış yapmaya teşvik eden ve ayağını kaydıran şeytandır. Diğerleri ise kişiyi kendi arzu ve şehvetlerinin kölesi yapan ve sapık yollara yönelten nefsidir. Daha sonra başkaları, karısı, çocukları, akrabaları, kabilesi, ailesi, arkadaşları, milleti, politik ve dinî liderleri ve hükümeti gelir. Bütün bunlar o kimse için tağut'tur ve onu kendi istek ve arzularının esiri yapmak isterler. Bütün bu efendilerin kölesi olan kimse, bütün hayatını imkânsız olan bir şey için, yani tüm bu efendilerin hepsini de teker teker hoşnut etmek uğruna harcar."

"Allah'ın şeriatını getirmek gibi bir derdimiz yok" diyenler, faizi helal kabul edip, kumarı, içkiyi kurumsallaştıranlar, zina serbest bırakanlar, İslam'ın helal-haram sınırlarını umursamayan ve İslam ile demokrasi ortaklığı, İslam ile küfür ortaklığı, İslam ile laiklik ortaklığı, hak ile batıl ortaklığı kurup şirketleşen, şirk unsurlarını İslam ile harmanlayıp özünde Müslüman olan topluma şirin gösterenler, 'Bizden yana olmazsanız, bizi desteklemezseniz...' ile başlayan cümleler kuranlar haddi aşıklarının farkına ne zaman varacaklar? Allah'ı ve dinini istismar

etmeyi, Allahın ayetlerini kendi emellerine haklılık gerekçesi yapmayı ve demokrasi çarkında öğütmeyi ne zaman bırakacaklar? Müslümanım diyen kişi Allah'a teslimiyetini ilan eden kişidir. Allahın koyduğu sınırları hadsizlik edip çiğneyen ve hükmü Allah'tan alıp, insan aklı ve nefesine uygun yönetim biçimlerine uyarlayanlar nasıl bir hadsizlik içinde olduklarını ne zaman fark edecekler? Ve bu davete icabet edenler, ölüm gösterildiğinde sıtmaya razı olanlar, gönüllü kulluğa razı olanlar, iki arada bir derede olup etkilenererek saf değiştirenler, düne kadar Allahın hükümlerini, davet metodunu, sünnetullah'ını, şeriatını konuşup Allaha davet ederken şimdi mevcut otoriteye davet edip buna da haklı gerekçeler uydurarak vicdanını rahatlatanlar; haddi aştıklarını ne zaman fark edecekler?

Müslümanım diyen kişi Allah'a teslimiyetini ilan eden kişidir. Allahın koyduğu sınırları hadsizlik edip çiğneyen ve hükmü Allah'tan alıp, insan aklı ve nefesine uygun yönetim biçimlerine uyarlayanlar nasıl bir hadsizlik içinde olduklarını ne zaman fark edecekler? Ve bu davete icabet edenler, ölüm gösterildiğinde sıtmaya razı olanlar, gönüllü kulluğa razı olanlar, iki arada bir derecede olup etkilenerek saf değiştirenler, düne kadar Allahın hükümlerini, davet metodunu, sünnetullah'ını, şariatını konuşup Allaha davet ederken şimdi mevcut otoriteye davet edip buna da haklı gerekçeler uydurarak vicdanını rahatlatanlar; haddi aştıklarını ne zaman fark edecekler?

Allah ve Resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (Ah-zab:36)

En büyük hadsizlik, Allah'a karşı, O'nun sınırlarına karşı yapılan hadsizliktir. Allah, kendi haklarının, sınırlarının korunmasını ister. Kendisine has olan sıfatların yaratılmış insan tarafından kullanılmasına, üstlenilmesine asla razı değildir. Sınırları aşan haddini bilmeyenlere karşı devamlı uyarılarda bulunur:

“Bunlar, Allah’ın (koyduğu) sınırlardır. Kim Allah’a ve Peygamberine itaat ederse Allah onu, zemininden ırmaklar akan cennetlere koyacaktır; orada devamlı kalıcıdırılar; işte büyük kurtuluş budur. Kim Allah’a ve Peygamberine karşı isyan eder ve sınırlarını aşarsa Allah onu, devamlı kalacağı bir ateşe sokar ve onun için alçaltıcı bir azap vardır.” (Nisa:13-14)

Allah hükmünü vermiştir ve toplumsal yasalar ile İslam'ın hareket metodu da kıyamete kadar geçerlidir. Kimsenin bu yasa ve hükümlere karşı haddini aşma yetkisi yoktur. "Yoksa onlar (İslam öncesi) cahiliye idaresini mi arıyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükümrانlığı Allah'tan daha güzel kim vardır?" (Maide:50)

“Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiği hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar.” (Nisa:65)

“Aralarında hüküm vermesi için Allah’a ve Resulüne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak “İşittik ve itaat ettik” demeleridir. İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir.” (Nur:51).

"Allah ve Resulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim

“De ki: Rabbim ancak açık ve gizli kötülükleri, günahı ve haksız yere sınırı aşmayı, hakkında hiçbir delil indirmedeği bir şeyi, Allah’a ortak koşmanızı ve Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır.” (Araf:33)

“Hiç şüphesiz Allah, mü'minlerden -karşı-
lığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere
canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah
yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler;
(bu,) Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da O'nun
üzerine gerçek olan bir vaaddir. Allah'tan daha
çok ahbine vefa gösterecek olan kimdir? Şu
halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip-
müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk'
budur. (Bu alış veriş yapanlar), tevbe eden-
ler, ibadet edenler, hamd edenler, oruç tutan-
lar, rüku edenler, secde edenler, iyiliği emredip
kötülükten alıkoyanlar ve Allah'ın sınırlarını
koruyanlardır. O müminleri müjdele!” (Tev-
be:111-112)

Batı Dünyasının Papası Varsa, İslam Dünyasının Neden Halifesi Yok?

Vakkas DAĞDEVİREN

Halifelik: Hz. Muhammed (sav) 'in vefatının ardından oluşturulan bir yönetim makamıdır. Bu kişilere "halife-i rasulullah" (Allah elçisinin halifesi) denilmiş, idare ettikleri siyasi ve hukuki yönetim makamına da halifelik ismi verilmiştir. Halifelik Hz. Ebubekir (ra) ile başlar, Yavuz Sultan Selim ile Osmanlı Devletine geçer ve son Osmanlı halifesi Abdülmecid Efendi ile son bulur. İlk dört halife seçimle iş başına gelmiştir. Emeviler zamanında halifelik babadan oğula geçen bir saltanat haline geldi ve bu durum Abbasiler zamanına kadar devam etti. Osmanlı hükümdarı Yavuz Sultan Selim'in en büyük amacı İslam birliğini gerçekleştirmekti ve bu yüzden 1517 yılında Memlük Devletine son veren Osmanlı Devleti, İslam âlemi için çok önemli olan halifelik makamını bünyesine katarak daha da güçlenmiştir. Ve bu tam 407 sene sürmüştür. 3 Mart 1924'de TBMM de alınan kararla halifelik resmen kaldırıldı. O zamanın İstanbul Valisi olan Haydar Bey saraya polisler eşliğinde gelerek alınan kararları halifeye okudu. Ancak halife bu kararları ilk başta tanımadı ve reddetti. Vali bu kararların Ankara'dan geldiğini anlattı ve ona gönderilen telgrafi okudu. Abdülmecid Efendi görevliler eşliğinde ailesiyle beraber saraydan çıkartılıp sürgün edilecekti. Saraydan çıkarken bir gazeteciye "Ben vatan haini değilim yine bu millete dua edeceğim" der ve bu sözler İslam âleminin yüreğine bir kor gibi düşer. Abdülmecid Efendi 5 Mart 1924 tarihinde ailesiyle beraber Türk topraklarından ayrılmıştır. Halifeliğin kaldırılması İslam âleminde soğuk düş etkisi yaratmıştır.

Bu durum ayaklanmaları beraberinde getirmiştir. Ve bilinen en büyük ayaklanma Şeyh Said İsyanıdır. Bundan beş yıl öncesine gidersek şu ilginç durumla karşı karşıya kalırız.

Atatürk, 23 Temmuz 1919'da Erzurum Kongresi'ni açılış konuşmasında İtilaf Devletlerinin Hilâfet ve Saltanat makamı olan İstanbul'u işgal ettiklerini, gün geçtikçe artan bir şiddetle Hilâfet ve Saltanat hukukunun, hükümetin haysiyetinin, milli onurumuzun saldırıya uğradığını belirtir. Konuşmasının sonunda ise şu duayı okur: "En son duam şudur ki, istekleri gerçekleştiren Büyük Allah, sevdiği Hz. Muhammed hürmetine bu kutsal vatanın sahibi ve savunucusu, kıyamete kadar Hz. Muhammed'in dininin en sadık koruyucusu olan necip milletimiz ile saltanat ve yüce hilâfeti korusun ve mukaddesatımızı düşünmekle sorumlu olan heyetimizi başarılı kılsın! Amin."

Bu sözleri sarf eden Atatürk İslam dünyasının birlik ve beraberliğinin korunmasındaki en büyük güç olan halifeliği neden kaldırmıştı?

Bunun cevabı çok basitti. Müslümanların halifelik gücünü istemeyen bir çok dış güç odakları bulunuyordu. Bu dış güçlerin başında ise Dünya üzerinde birçok sömürgesi bulunan İngiltere vardı. Hilafet öncelikle İngiltere istemediği için kaldırılmıştır. İslam dünyası manen halifelige bağlı olduğundan ne kadar çok sömürgesi olmasına rağmen tam olarak hâkimiyeti sağlayamıyordu. Bu yüzden önündeki en büyük engel halifelik makamıydı. Lozan anlaşmasında gizli

maddeler bulunuyordu. Bu gizli maddelerin en önemlisi halifeliğin kaldırılması idi. Ve Türkiye bu maddeleri kabul etmişti. Bunun doğruluğunu ise İngiliz devlet adamı Lord Course'ne sorulan "Türklerin istiklalini niçin tanıdınız?" sorusuna Lord'un cevabı İslam âleminin yüreklerini sızlatmıştı adeta. Lord'un cevabı şu şekildeydi:

"İşte asıl bundan sonra Türkler bir daha eski savet ve şevketlerine kavuşamayacaklardır. Zira biz onları maneviyat ve ruh cephelerinden öldürmüş bulunuyoruz" demiştir.

Bizim bugün laiklik dediğimiz olgu birinci dünya savaşı sonrası Fransa ve İngiltere'nin Türkiye üzerinde kurduğu baskı sonucunda, bu iki ülkenin dayatması ile hayata geçirilmiştir. Ve sonucunda ise daha önceden de bahsettiğimiz gibi Lozan'da alınan gizli kararlar doğrultusunda halifelik makamı kaldırılmıştır.

Günümüzde sayıları iki milyar civarında olan ve başıboş kalmış Müslüman toplumların bir düzen ve birlik içerisinde hareket etmesini sağlayabilecek yegâne unsur halifeliğin yeniden canlandırılmasıdır.

Bugün tüm dinler belirgin bir merkezden yönetilirler ve Vatikan bunun en belirgin örneğidir. Dünya'nın neresine bakarsak bakalım Hristiyanlar dinsel öğeler konusunda bu tek merkezin kararları doğrultusunda birlik içerisinde karar alır ve uygulamaya sokarlar. Ancak

Müslüman toplumlar halifeliğin kaldırılması ve devir edilmemesi üzerine tam manası ile başıboş kalmışlar ve bugün içinde bulundukları kaosa sürüklenmişlerdir.

100 sene önce sözde batıyı örnek alarak laiklik kisvesi altında Müslümanlar için önemli olan halifeliği kaldıran zihniyet acaba papanın da siyasi bir makam olduğunu bilmiyor muydu? Bu zihniyet batının oyuncağı olmuştu. Batı ne derse yapıyorlardı. Bununla paralel olarak tekke ve zaviyeleri kapatıp laikliği de getirmişlerdi. Ve tamamen toplumu dinden soğutmuşlardı.

Günümüze gelirse, batı dünyası refah ve huzurlu bir biçimde hayatlarını sürdürürken İslam dünyasında kan gövdeyi götürüyor. Suriye'de, Mısır'da, Libya'da, Filistin'de, Irak'ta, Arakan'da Müslüman kardeşlerimiz büyük bir zulme maruz kalıyor. Ve batının bütün bu yaşanan elim olaylara sesi çıkmıyordu. Müslümanlara yaşatılan zulmü görünce halifeliğin şart olduğu akıllara geliyor. Halifeliğin birleştirici gücü ise bunu mümkün kılıyor. Acaba şu an İslam âleminin başında bir halife bulunsaydı bu zulüm devam eder miydi diye sorarım sizlere.

"Yeniden canlanmak için Avrupa Medeniyetini taklit değil, gücümüzün esas olan İslamiyet'e dönmek gerekir."

SULTAN II. ABDÜLHAMİD HAN

İman ve Ahlâk Buhranı¹

Ebu'l Hasen Ali Hasenî En-Nedvi

Dertler ve neşter vurulması gereken konular pek çok, hangisinden bahsedeyim? Konular ve ma'nâlar çok oldu mu insan şaşırıyor. Fakat size inandığım bir şeyden bahsedeceğim, kat'iyyen sizi memnun etme veya kulaklarınızı hoş tutma cihetine yeltenmeyeceğim. Kendimi, vicdanımı, imanımı memnun ettim mi bu benim için kâfi ve vâfidir, çünkü vicdanımı memnun etmekle sizi de memnun etmiş olacağım.

Size ilmî veya tarihî bir konudan bahsetmeyeceğim, içinizde, sizi tatmin edecek şekilde bu konuları işleyecekler vardır, nitekim bu çeşit konuşmalara nerdeyse doymuşuzdur.

Bazen duyarsınız, insanlar sık sık iktisadî, siyasî buhranlardan bahsederler. **Hoş asrımız da buhranlar asrıdır ya, zaman zaman idare ve sosyal dertlerden yakınırlar, ben kesin olarak inanıyorum ki, ikincisi olmayan bir buhran vardır o da iman ve ahlâk buhranıdır.**

Çokları sanırlar ki bütün mesele parti ve hükümetlerdedir, kabine değişti mi veya bu parti gidip öteki geldi mi buhran kalkacak, problem çözülecek. Bu, kısır görüşe dayanan acele ile verilmiş yanlış bir hükümdür. Çünkü mesele, parti veya hükümet değişikliği meselesi değil, akıl, itikat, şahsiyet ve kalp meselesidir.

Yeryüzünü dolaşınız, milletlere, halklara bakınız, göreceksiniz ki insanlık dünyanın her bölgesindeki çeşitli ırklarıyla tek bir buhranın ızdırabını çekmektedir: **"İMAN VE AHLÂK BUHRANI"**. Belâların belâsı, musibetlerin musibeti, insanların acı acı dert yandığı her problemin kaynağı budur işte. Kaybolan ve kaybı, cihanşümul musibete uğramamıza sebep olan tek şey, imandır. Sarsılan ve sarsılması ferd, cemiyet, devlet ve hattâ dünya ça-

pında problemlerle karşılaşmamıza sebep olan tek şey ahlâktır. İnsanlar birbirinin benzeridirler, hâlâ da öyledir. Bizler beşeriz, bizi idare edenler de beşerdirler, fakat dünyaya hâkim olan, işte bu iman ve ahlâk buhranıdır. Çokları sanırlar ki bütün mesele parti ve hükümetlerdedir, kabine değişti mi veya bu parti gidip öteki geldi mi buhran kalkacak, problem çözülecek. Bu, kısır görüşe dayanan acele ile verilmiş yanlış bir hükümdür. Çünkü mesele, parti veya hükümet değişikliği meselesi değil, akıl, itikat, şahsiyet ve kalp meselesidir. Binaenaleyh bu değişiklikler bir şey ifade etmez. Bir partinin gidip ötekinin gelmesi, hükümetin, yerini başkasına terk etmesi, istenilen merhaleye ulaştırılamadığı gibi, tâ gerilere de itemez. Çünkü cemiyet-

1 Ebu'l Hasen Ali Hasenî En-Nedvi'nin Bağdat'taki "Filistin'i Kurtarma" cemiyetinin merkezinde 1956 Nisan ayında verdiği konferanstır.

tin bütün fertleri, maddeye tapmak, egoizm ve kendisine hizmet gibi noktalarda birleşmektedirler. Bu tip bir bencillik dışarıya taşamazsa ferdî egoizm çerçevesinde kalır, genişlediği takdirde de partizan veya zümreci bencillik hâlini alır. Bütün dünyada hükümlan olan zihniyet İşte budur. **Karşılaştığımız bütün kötü durumların menşei, bu tip benlikler ve maddeye tapan, çıkara hizmet eden, "benim" diyen bu zihniyettir.**

Kardeşlerim!

Hastalık budur, kendi kendinizi aldatmayınız! Gözünüzü derin gerçeklere doğru çevirdiğinizde, belâların temelini tek şey olduğu hakikatiyle burun buruna geleceksinizdir ki o da **"Nefse tapmaktır."** Maddeye tapan bu şahsiyetler değişmezse, durumlar kat'iyen değişmeyecektir.

Gazetelerin bahsettikleri, milletleri bir de-ğirmen gibi öğütecek savaşa sebep olabilecek yarış, hayırla şer arasındaki yarıştır. Avrupa milletleri arasında cereyan etmekte olan bu müsabakanın taşıdığı ma'nâ, hiç bir zaman bozuk durumlara son vermek, insanlığa hizmet etmek, Allah'ın kanunlarını icrâ etmek, eşitliği sağlamak, emir bil ma'ruf nehiy anil münker yapmak, namaz kılmak, zekât vermek, hülâsa Allah Teâlâ'nın şu âyetiyle:

"Onlar, (o mü'minlerdir ki) eğer kendilerine yer yüzünde bir iktidar mevkii verirse dosdoğru namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülükten vaz geçirmeye çalışırlar." (Hac: 41) buyurarak teyid ettiği gibi, ideal bir gâye değildir.

Hayır kardeşlerim!

Bu, liderlik için yapılan bir mücadeledir. Her millet, şehvi arzularını tatmin için idareye sahip olmak istemektedir. Bütün bu didinmeler,

Meselâ İngiltere ve müttefikleri, Komünist blokuna karşı koymaya çalışıyorlarsa bu, adâlet ve hakikati ikaame etmek için değildir. Aynı şekilde Komünist blokun Batı ile olan kavgası da hiç bir zaman adâleti gerçekleştirmek uğruna değildir, çünkü onun, din ve faziletle uzaktan yakından alâkası yoktur. Onun kavgası, dünyanın gelirinin tek sahibi, bütün insan gücünün biricik hâkimi durumuna gelebilmek ve dünya pazarını elinde tutabilmek amacına matuftur, aslâ insanlığın hayrına değil, rejimini kabullenenleri, hâkim olduğu milletlerin sırtından beslemek içindir.

kesip biçen o olup, kaprislerini gerçekleştirecek güce sahip olmak, şahsî ve partizan çıkarlara hizmet etmek içindir.

Meselâ İngiltere ve müttefikleri, Komünist blokuna karşı koymaya çalışıyorlarsa bu, adâlet ve hakikati ikaame etmek için değildir. Aynı şekilde Komünist blokun Batı ile olan kavgası da hiç bir zaman adâleti gerçekleştirmek uğruna değildir, çünkü onun, din ve faziletle uzaktan yakından alâkası yoktur. Onun kavgası, dünyanın gelirinin tek sahibi, bütün insan gücünün biricik hâkimi durumuna gelebilmek ve dünya pazarını elinde tutabilmek amacına matuftur, aslâ insanlığın hayrına değil, rejimini kabullenenleri, hâkim olduğu milletlerin sırtından beslemek içindir.

Bütün bu çatışmaların tek ve ana sebebi, nefsi tatmin ve ona tapmaktır. Bu bozuk ve kokmuş benlik değişmediği müddetçe dünyanın düzelmesini ve mutluluğa kavuşmasını ummak havanda su dövmektir.

Kardeşlerim!

En önemli bir şey varsa, o da insanın değişmesidir. Çünkü dünyadaki her şey insana, insan da kendisine, vicdan ve imanına boyun eğmektedir. **İman ve îtikad sağlam oldu mu, muhakkak insan da düzgündür. İnsan düzelince de dünya düzelmiş demektir:**

"Dikkat edin, cesedde bir et parçası vardır ki, o düzeldi mi bütün cesed düzelir, o bozuldu mu bütün cesed bozulur. O da kalbtir. (Sahih hadislerdendir)"

İnsanlar etraflı tetkiki olmayan bazı kişilerin verdikleri hüküm neticesi dünyanın düzelmesinin şu hüviyette bir hükümetin veya şu kıratta bir adam veya partinin başa geçmesine bağlı olduğuna inanmışlardır. Hâlbuki toplumun bozukluğunun kalp ve vicdan bozukluğundan ileri

geldiğini hiç akıl edememişlerdir. Onlar salâha ermedikten sonra salâh ve felâh ümidi yoktur.

Kardeşlerim!

Bu, içine kapanmış bir insanın sözü değil, tecrübeli ve hasta cemiyetin derdinden haberdâr, bu konuda da Allah'a hamdolsun uzun bir tahsille kendisini hazırlamış bir kardeşinizin feryâdudur.

Esas problem karakter, şahsiyet ve benlik problemidir. Bu gerçeğe parmak basmadığımız müddetçe müşküllerden kurtulamayız. Bu medeniyetin en büyük hatası ve belâsı, fertlerle meşgul olmaması, onlardan yüz çevirmesidir.

müddetçe müşküllerden kurtulamayız.

Bu medeniyetin en büyük hatası ve belâsı, fertlerle meşgul olmaması, onlardan yüz çevirmesidir.

Sosyal ilimler, insanlara öylesine tesir etmiştir ki, onların gözü ve yönü dâima topluluklarda, müesseselerde, içtimâî heyet ve hükümetlerde olmuş, adı geçenlerin temel taşı olan

Sağdan soldan haberi olmayan insan, kararlık bir odaya girdiğinde elektrik düşmesine basmadan, aradığını bulamaz, fakat odayı avuncunun içi gibi bilen biri düşmenin nerde olduğunu bildiğinden derhal basar, elektrik yanarak odanın içi aydınlanır, adam da aradığını bulur. İşte peygamberlerin (Aleyhimüsselâm) ve onların izinden gidenlerin durumu böyledir, düşme de "iman"dır, o açıldı mı dünyayı aydınlatmak için ışık dalgaları akın eder.

Ben, Arap ve İslâm ülkelerinde ve bunlardan başkalarında akıl, düşünce ve tecrübe alanlarında muazzam gibi görünen insanlara şâhit oldum, fakat onların "olgun olmayan kısır görüşlerini" çok garib buldum.

Mes'elelerden söz ederlerken geniş kültürü ve tedkîki olmayan biri gibi konuşuyorlar, siyasî ve içtimâî çıkmazları parti değişikliğine bağlayıp, falan parti giderse müşkülün çözüleceğine inanıyorlar. Halbuki başka biri geldiğinde durum değişmeyecek, belki onunla beraber yepyeni problemler gelecektir, ondan başkasını denemeye kalktığımızda şüphesiz gelen gideni aratacaktır. Şair ne kadar doğru söylemiş:

"Gündüzlerin hepsi bir adamın çocuğudurlar, bu gecelerin hepsi de kız kardeşler. Hiçbir gündüz ve geceden, daha evvelki senelerle geçenlerin yaptıklarından başkasını sakın isteme."

Bu denemeler zavallı insan üzerinde ne zamana kadar yapılacak?

Sonunda yine bitkin bir duruma düşürmekten başka bir işe yaramayacak olan bu inceleme ve operasyon ne zamana kadar sürüp gidecek?

Esas problem karakter, şahsiyet ve benlik problemidir. Bu gerçeğe parmak basmadığımız

ferd ihmâl edilmiş ve bir kenara itilmiştir. Avazımız çıktıkça bunlara sesleniyoruz:

Efendiler! İşte fertler! Onları ıslâh ediniz ve müşahhas toplum için hazırlayınız.

Diyecekler ki:

"Fertle bizim alâkamız ne? Biz, karakteri sosyal olan içtimaiyatçı bir çağda yaşıyoruz". Biz de deriz ki :

"Kabul ettik, toplumda toplum, fakat fertler olmasa cemiyet neden meydana gelecek?" Onlar diyeceklerdir ki :

"Fertler toplumun düzelmesiyle düzelirler." Cemiyete önem verip ferdi ihmal eden bu gibilerin durumu, çürümüş, dağılmaya yüz tutmuş tahtaları toplayıp, araba vapuru veya şilep yapmak isteyen haline benzer, ileriye gören biri ona dese:

"Bu tahtalar gemi yapmaya elverişli değildirler, bunlardan yapılacak gemi, ne insan ne de kıymetli eşya taşıyabilir." Onun vereceği cevap şu olacaktır:

"Bu tahtalar önemsizdir, mühim olan gemidir, gemi meydana geldi mi bu tahtalar fonksiyonlarını kaybedeceklerdir. Binaenaleyh tahtaların çürük olması zihnini meşgul etmesin."

"Bozuk bozuktur, çürük çürüktür, fakat bunlar bir araya geldi mi düzgün ve sağlam meydana gelir. Hırsız hırsızdır, fakat hırsızlar bir araya geldi mi şehrin bekçileri olurlar!"

Avrupa zihniyeti budur işte, hırsızlar kendi hallerinde hırsız, toplumda güvenilir bir insan, ne biçim mantıktır bu?

Kurt kurttur, fakat bir araya geldiler mi çoban olurlar.

Kor evi yakar, fakat korlar bir araya gelince yakma özelliğini kaybeder, vantilâtör gibi etrafa serinlik saçarlardı!

Bu son derece gülünçtür, fakat gerek okullarda, gerek devlet dâireleri ve mahkemelerde takîbedilen usul ve temel, bu değil midir?

Bakanlar, hâkimler ve askerler nerden gelmişlerdir?

Bunların ekserisi bozuk ve istenilen seviyenin çok aşağısında değil midirler?

Bu günahkâr zümre nasıl üstün seviyeli, yüksek ahlâklı ve sâlih amelli bir gurup haline gelebilir?

Bütün dünya maalesef ilmî seviyelerde bile bu mantığa boyun eğmektedir.

Bugünün belediye başkanları, fakülte dekanları, ilmî müessese müdürleri, idare adamları eskiden olsa idiler kovulmaktan başkasına lâıyk olamazdılar, Hattâ hapishanede olurlardı, en ufak bir vazifeye bile lâıyk görülmezlerdi.

Yukardaki zihniyet bütün kafalara öylesine yerleşmiştir ki, ferd meselesini de ele alan herkes gericilikle suçlanır olmuştur.

Ey imanlı kalbin sahipleri!

Güzel yüzleriniz, temiz vicdan ve parlak akıllarınızla siz bir cemiyetsiniz, Beklediğimiz parlak istikbal uyumaktadır, kendinizi rûhî, ahlâki, ilmî ve iman yönünden hazırlayınız. Bu zamanın çağırısı, bu saatin vazifesi ve bugünün cihâdı budur.

Gittiğim her memlekette, ziyaret ettiğim bütün kardeşlerimin yanında İslâm âleminin ve onun dertlerinden bahsedildiğini gördüm. İslâm âleminin hâlâ ayakta durduğu ve yürüdüğü bir gerçektir, onun üstün tarafını ancak ya cahil veya ahmak inkâr edebilir.

Ben buna inanıyorum, Hindistan, Pâkistan, Türkiye, Suriye ve Mısır'da onu müşahade ettim. Kardeşlerim, siz de İslâm âleminin bir parçasınız. **Eğer onun sizden ayrı yaşadığını ve size düşer sorumluluk olmadığını**

Çok kardeşlerimi görüyorum ki kendilerini hiç düşünmüyorlar, adetâ İslâm âleminin, kendilerinin dışında kalanlardan meydana geldiğine inanıyorlar. Evvelâ kendimizi düzeltmeliyiz, her birimiz sorumlu ve üzerine vazife düştüğünü bilmeli ve buna inanmalıdır. Böylece parçalar düzelince İslâm âleminin de düzelmesi kolay ve hattâ muhakkaktır.

**düşünüyorsanız yanı-
lıyorsunuz. Fakat beni
korkutan şey, çokları-
nın kendilerini ihmal
edip başkalarına önem
vermeleridir.** Maalesef realite budur. Hâlbuki ben dünyayı düşünürken, ondan bir parça olduğumu ve bu parçayı ıslah etmem gerektiğini unutmamam lâzım. Fakat çok kardeşlerimi görüyorum ki kendilerini hiç düşünmüyorlar, adetâ İslâm âleminin, kendilerinin dışında kalanlardan meydana geldiğine inanıyorlar. Evvelâ kendimizi düzeltmeliyiz, her birimiz

sorumlu ve üzerine vazife düştüğünü bilmeli ve buna inanmalıdır. Böylece parçalar düzelince İslâm âleminin de düzelmesi kolay ve hattâ muhakkaktır.

Kardeşlerim, bizim durumumuz, süt dolu bir havuz istediğini ve bu havuza süt döken herkeşe ücret vereceğini ilân eden bir kralla, koskoca havuza bir kova su dökmekle süt bozulmaz diye, birbirinden habersiz, sabaha kadar havuzu suyla dolduran halkın haline benzer, tabîi sabahleyin gelen kral su dolu havuzdan başka bir şey bulamayacaktır.

Bizim durumumuz ve hikâyemiz budur.. Her birimiz deriz ki :

"Benim bozuk olmam İslâm âlemine ne zarar getirir?"

İslâm âlemini baştan başa bozuk hale getiren bu zihniyettir işte. Sâlim bir kafayla düşündüğünüzde, bütün konuşmalarınızın başkalarına ait olduğunu kolayca görür ve anlarsınız.

Kardeşlerim, kendinize acıyınız, üstesinden gelemeyeceğiniz meselelerle uğraşmak sizin neyinize. **Başkasıyla uğraşmak kolay, fakat kendisiyle uğraşmak zordur, insan da tabiatı icabı dâima kolayı sever seçer. Bunun içindir ki bütün İslâm âlemi, başkasıyla uğraşmaya ve başkasına önem vermeye koyulmuştur.** Bu şüphesiz tedâviye muhtaç bir zihniyettir.

Siz Irak ve Iraklılar olarak İslâm âleminin bir parçasınız. Herbirimiz kendisini bu yapıda

sağlam bir tuğla olmaya hazırlanmalıdır.

Her birimiz mücâhit, yiğit, samimî, temiz karakterli, açık fikirli, köklü, sağlam şuurlu ve coşkun kalbli birer mü'min olmalıyız.

Böyle olduğumuz takdirde, inanın, bu fesadın önüne geçebilir ve mecrasını değiştirebiliriz.

Buhran kaht-ı ricâl buhranıdır, nerde, istenilen hüviyetteki insanlar?

Çokları hükümete göz dikerler ve onun, her şeyin anahtarı olduğuna inanırlar. **Hâlbuki hükümeti insanlar teşkil eder ve onlar yönetirler.**

Bunlar kimlerdir ve nasıldırlar?

İslâm âleminin derdi budur işte. Siz kendinizi, istikbaldeki mücadeleye: "Ahlâk", "samimiyet ve fedâkârlık" mücadelesine hazırlayınız. Eğer, kendisini, çıkarını, yakınlarının ve partisnin menfaatini hiçe sayabilecek, vatan ve milletin yüksek menfaatlerini üstün tutabilecek biri çıksın, mutlaka her şeyi altüst edebilecek ve köklü bir değişiklik yapabilecektir.

Hava bozuk ve karanlıktı, İslâm âlemi muazzam belâlarla çalkalanmakta idi, idareciler zâlim, idare mekanizması bozuktu, zulüm her yerde kol gezmekte haklar çiğnenmekteydi, emniyet kalmamıştı, hülâsâ İslâm âlemi şarkından garbına, kuzeyinden güneyine kadar her tarafında müthiş bir hastalığa tutulmuş bulunuyordu. Ortaya, nefisini unutan, Rabbisini bilen, âhireti düşünen **"Ömer bin AbdülAziz"** adında bir insan çıktı, bu akımı değiştirdi. İslâm âlemini de salâha doğru yönelmeye zorladı...

Nerde ferdler?

Nerde onları meydana getirenler?

Okullar, fakülteler mi yetiştiriyor onları?

Hayır... Onları iman terbiye eder, ahlâk ve akîde yetiştirir.

Kendinizi hazırlayınız. İçinizde iman ve akideyi besleyip büyütünüz. Allah'a, âhiret gününe, İslam'ın menfaatine inanan kimseler olunuz. Öyle insanlar olunuz ki, hasbelkader günün birinde idare adamı olduğunuzda çevrenizin ve durumun bozukluğu sizi fâsid dâiresine çekmesin, içine alıp eritmesin. Ashab böyle idiler: Karınlarını doyuramayacak, üstlerini giyindiremeyecek derecede fakirdiler, dünya ayaklarına geldi, hâzinelerinin kapısını açtı, fakat onlar zerre kadar değişmediler.

Size hararetle tavsiye edeceğim şey: Kendinizi hazırlayınız. İçinizde iman ve akideyi besleyip büyütünüz. Allah'a, âhiret gününe, İslam'ın menfaatine inanan kimseler olunuz. Öyle insanlar olunuz ki, hasbelkader günün birinde idare adamı olduğunuzda çevrenizin ve durumun bozukluğu sizi fâsid dâiresine çekmesin, içine alıp eritmesin. Ashab böyle idiler:

Karınlarını doyuramayacak, üstlerini giyindiremeyecek derecede fakirdiler, dünya ayaklarına geldi, hâzinelerinin kapısını açtı, fakat onlar zerre kadar değişmediler.

Ebû Ubeyde ve Sa'd oldukları gibi kaldılar. Hz. Selman (Allah hepsinden râzî olsun) Irak'a vali

ta'yin edildi, Iraklılar karşılamaya çıktıklarında Selman'ı, ücret mukabili başkasının yükünü sırtlanmış geliyor buldular!..

Dünya, fertler bozulunca bozuldu. Hz. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem'in mektebinden yetişenlerin kalitesi kalmadı. Biz bu kaliteye şiddetle muhtacız, bunu ancak sizden ve kendisini sade hayata alıştıran, mahrumiyetlere katlanabilen samimî Müslümanlardan beklemekteyiz.

Arapların tutulduğu illetlerden biri de israf, lüks ve kahredici âdetlerdir, çoğu arabasız, apartmansız, yüksek maaşsız edemez, milletimizi çökerten bu hastalıklardır işte. Roma ve İran'ın hastalıklarının tıpkısıdır bunlar.

Onlar da lüks ve medeniyette son derece israfa boğulmuşlardı, bu durum, Müslümanların Medâin'i fethetmelerinden sonra bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. **Yezdecerd**, beraberinde bin aşçı, hayvanları ve kuşları için bin bakıcı taşımaya rağmen şöyle hayıflanıyordu: **"Ben oturup ağlanacak haldeyim... Ancak bunları alabildim..."**

Medeniyetleri bu dereceye düşmüştü, bunun için de fecî şekilde inkıraza uğra-

mışlardı. Nasıl uğramazlardı ki Yezceder-din giydiği taç, elli bin altından aşağı değil, kuşandığı kuşak da 3050 altın arasında bir değer taşımakta ve çeşitli cevherle, yakutlarla süslenmiş bulunmakta idi. Onların şereflerini, devletlerini ve hayatlarını kaybetmelerine sebep olan cânî, işte bu yaldızlı medeniyettir.

Binâenaleyh kendinizi cihada ve davete hazırlayınız, size tevdi edilen emaneti yerine getiriniz. Benim size tavsiyem budur, belki buna kulak vermeyecek, mühimsemeyeceksiniz, fakat ilerde hatırlayacaksınız, hem de yakın bir gelecekte **"Ben işimi Allaha havâle ediyorum"**.

Tekrar ediyorum, buhran, adam kıtlığı, iman ve ahlâk buhranıdır.

Kendimi, hükümet ve partilerin değişmesiyle durumun değişeceğine inanmaktan tenzih ederim.

Çünkü Allah'ın buyruğu budur:

"Kendileriyle mukatale edilen (ya'ni düşmanların hücumuna uğrayan mü'min)lere, uğradıkları o zulümden dolayı, (bilmukabele harbe) izin verildi, şüphesiz ki Allah onlara yardım etmeye elbette kemâliyle kadirdir."

"Onlar (o mü'minlerdir ki) haksız yere ve ancak "Rabbimiz Allah'dır" diyorlar diye yurtlarından çıkarılmışlardır." Niha-yet Cenabı Hak şöyle buyurmuştur: "Onlar (o mü'minlerdir ki) eğer kendilerine yer yüzünde mevki verirse dosdoğru namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülükten vazgeçirmeye çalışırlar, bütün umurun akibeti (nihayet) Allaha (dönücü) dür."(Hac : 39,40,41)

Dünya, fertler bozulunca bozuldu. Hz. Rasûlullâh sallallâhü aleyhi ve sellem'in mektebinden yetişenlerin kalitesi kalmadı. Biz bu kaliteye şiddetle muhtacız, bunu ancak sizden ve kendisini sade hayata alıştırarak, mahrumiyetlere katlanabilen samimî Müslümanlardan beklemekteyiz.

ve **"Kendilerine elinizi çekiniz, namazınızı dosdoğru kılınız ve zekâtınızı veriniz, denilenleri görmedin mi"** (Nisâ': 772) âyetinde de işaret buyurduğu dereceye ulaşmamıza imkân yoktur. Allah Teâlâ onları hükümet kanalından meydana getirmedi, fakat onları, ahlâk ve düşünceyi de içine alan derin ve şumullü bir İslâmî terbiye ile yetiştirdi. Neticede şahsiyetler gelişti, dalga halinde fişkırdı ve olan oldu...

Saf altının ateşten çıkması gibi olmalı ve içinden çıktıkları mevki belâsının nasıl ilkin zikredildiğine dikkat edin, haksız yere ülkelerinden çıkartıldılar ve öyle adam oldular ki, Allah kendilerine yeryüzünde bir iktidar mevki verdiğinde, dosdoğru namazı kıldılar, zekâtı verdiler, iyiliği emredip kötülükten vazgeçirmeye çalıştılar.

Bu merhaleyi kat ettikten sonra Allah'ın yurkarıdaki ayette vafsettiği

"Kendinize dînî, ahlâkî, fikrî ve terbiyevî yönden dikkat ediniz ve bu hususlara önem veriniz. Şairin "Büyük âlem sende gizlendi" dediği gibi İslâm âleminin siz olduğuna inanınız." Biz düzeldik mi İslâm âlemi düzelecektir, parçalar düzelince toplulukların düzelmesi mukadderdir.

Samîmi biri olarak size vereceğim nasihat şudur: "Kendinize dînî, ahlâkî, fikrî ve terbiyevî yönden dikkat ediniz ve bu hususlara önem veriniz. Şairin "Büyük âlem sende gizlendi" dediği gibi İslâm âleminin siz olduğuna in-

niniz.

Biz düzeldik mi İslâm âlemi düzelecektir, parçalar düzelince toplulukların düzelmesi mukadderdir. Benim diyeceğim budur. Sizler ve kendim için Allah Teâlâ'dan mağfiret dilerim.

Kaynak:

Ebu'l Hasen Ali Hasenî EnNedvi, (Ulûmü'l İslâm) Nedvetü'l Ulemâ Reisi, Müellifin Beyrut'ta 1967 yılında ikinci defa Arapça olarak basılan-İLE'L İSLÂM MİN CEDÎD- isimli kitabı, İSLÂMÎ NEŞRİYAT tarafından-YENİDEN İSLÂMÂ- ismiyle tercüme ettirilmiştir. KORUR MATBAASI 1967, İstanbul, sh: 127-138

İçimizdeki Düşman

Sümeyye ARSLAN

Hamd, şükredenlere nimetiyle karşılık veren, her şeyi hakkıyla işiten, her şeyi kemaliyle gören, her şeyi bilen ve kudreti sonsuz olan Allah (cc)'ye mahsustur.

Yapılan her türlü kötülüğün, ahlaksızlığın ve günahın temel kaynağı, **nefis** ve şeytandır. Çünkü şeytan insanın zayıf bir yerini bulup, o kişiye kötülük yaptırmaya, başını belaya sokmaya ve o kişiyi günahlara götürmeye ve finalde onu cehennem çukurlarına düşürmeye uğraşır. Bir kişinin zalim, hain, yalancı, düzenbaz veya ahlaksız olmasında nefsin hükümdarlığı ve şeytanın %1.000.000 katkısı vardır. Daha dünyaya ilk gelişimizde gırtlığımıza sarılıp bizi küfrün içine sürükleyen şeytandan başkası değildir.

Gazetelerdeki cinayet haberleri, ahlaksız ilişkiler, boşanmalar ve buna benzer bütün kötülüklerin temelinde nefsin ve şeytanın katkısı oldukça çoktur. Peki, bizi böylesine günahlara sürükleyen içimizdeki düşmana karşı neden savunmasızız? Neden önemsizleştirilmiş bir konu olarak algılamaktayız?

Yaşadığınız toplumda, bir düşmanınızın olduğunu düşünün... Onun vereceği zarardan korunmak için tedbir almaz mıydınız? Düşmanınızın olduğunu bilmiyorsanız o zaman tedbir almaya gerek duymazdınız. Fakat düşmanınız varsa ve sizde tedbirsiz iseniz, onun size zarar vermesi çok kolay olur. Dolayısıyla **içimizdeki düşmanın** bize zarar verdiğini düşünecek olursak, nefsimizin ve şeytanın zararlarından korunmak için tedbir almak gerekmez mi sizce? Çünkü bu konuda Allah (cc) şöyle buyurmaktadır: **"Muhak-**

kak nefis, olanca şiddetiyle daima kötülüğü emreder..." (Yusuf Suresi/53)

Nefis, insanda bütün kötü arzularının ve isteklerinin hemen tatbikini isteyen, kötülükleri yapmasını emreden, günah olan şeyleri yapması için kolaylık ve hafiflik, sevap olan şeyleri de yapmaması için ağırlık ve zorluk veren; benlik (kendini üstün görme), şöhret, hırs, kin, kibir, gurur, haset duygusu ve arzusu veren bir iç yönelimi ve bir istekler ve arzular manzumesidir.

İşte onun içindir ki; nefis insanın en tehlikeli düşmanıdır. Nefsin düşmanlığı şeytandan daha şiddetlidir ve tehlikesi ondan daha çoktur. Çünkü nefis insanın en şiddetli düşmanı olduğu halde sahibi tarafından sevilmektedir. Nefis içeriden öyle bir hırslıdır ki, evi soyar da kimseye belli etmez. Öyle bir düşmandır ki, ölünceye kadar insandan ayrılmaz. Çok kere şeytana yataklık eder, onunla birleşerek insanı felâketlere, günahlara götürür. (Mehmet Hulusi İşler, Nefis ve Şeytan)

Dolayısıyla Allah (cc) kötü arzulardan ve isteklerden korunmanın önemini şöyle buyurmaktadır: **"Nefsini kötülüklerden arındıran (koruyan) kurtuluşa ermiş, onu kötülüklerle gömen de ziyana uğramıştır."** (Şems Suresi/9-10)

Bu sebepten dolayı İslam'da nefsin kötü arzularından korunmak için nefisle mücadele vardır. Nefsimizi dizginlemeye gayret etmemiz vurgulanmaktadır. Şunu unutmamak gerekir; nefsimizi terbiye edebiliriz fakat nefsimizi öldüremeyiz, onu ortadan kaldıramayız. Nefsimizi amelîyat

masasında cerrahi bir operasyonla aldıramayız. Nefsimizi atamayız. Onu başkasına veremeyiz. Çünkü insan ölünceye kadar, nefsi onu daima kötü arzulara teşvik edecektir. Ve şeytanın düşmanlığı da kabre kadar devam edecektir.

Peki, nefsimizin istediği bütün arzu ve istekleri yapmamak doğru mu?

Yâda nefsimizi her şeyden mahrum bırakmak yerinde bir davranış mı?

Elbette bunları yapmak doğru olmaz!

Çünkü insan, nefsinin İslam'ın yasaklamadığı/helal saydığı şeylerden tatmin edebilmeli. Eğer ki nefsin istekleri ve arzuları İslam'a uygunsa, bu istekler elbette yerine getirilebilir. Fakat bu istekler İslam'a aykırı ise asla ama asla yerine getirilmemelidir. Nefsin kötü istekleriyle mücadele edilmedi. Edilmeli ki imtihanımız zor olsun ve bu imtihanı kazanmak mümkün olsun. Çünkü cennet zorluklarla kuşatılmıştır, cehennem ise şehvetlerle...

İnsan bir şeye aşırı sevgi duyarsa ondaki hatayı/kusuru göremez. Yanlışlıklarını söyleyenlere de aldırılmaz, söylenenleri de duymaz olur. Aynı şekilde bunu nefsin aşırı sevilmesine benzetecek olursak, kişi kendi hatalarını ve yanlışlıklarını görmez. Nasihat edilse de anlamaz. Hayatını hedonist bir birey olarak sürdürür. Ömrünü nefsinin isteklerine ve arzularına endeksler. Ve hayatında yanlışlıklar ve hatalar hiç eksik olmaz. Ömrünün bereketi kalmaz. Çünkü Allah (cc) böylesine nefsinin esiri olan kulları sevmez.

Bu konuda Allah Resulü (sav): **"Allah (cc) zevkine/keyfine düşkün olan erkek ve kadını sevmez."** buyurmaktadır. (Elmalılı H. Yazır, Hak Dini Kur'an Dili)

Bu yüzden nefsimizin her istediğini yaparsak, Allah katında sevilmeyenlerden ve değer görmeyenlerden oluruz. Burada dikkat etmemiz gereken şey, ölçüdür. Nefsimizle mücadele ederken ölçüyü kaçırmamalıyız. Helal olan bir şeyi, helal değilmiş gibi yapmamak nefse zulümdür. Çünkü Allah (cc) bu konuda şöyle buyurmaktadır: **"Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez."** (Bakara Suresi/185)

Allah Resulü (sav) ise bu konuda zulüm yapmamız gerektiğini vurgulamaktadır: **"Kolaylaştırın, zorlaştırmayın."** buyurmaktadır. (Müslim, Ebu Davud, Buhari)

"Ey iman edenler, Allah'ın size helal kıldığı iyi ve temiz şeyleri kendinize haram

kılmayın ve haddi aşmayın. Doğrusu Allah haddi aşanları sevmez." (Maide Suresi/87)

İbn Abbas (r.a.)'dan rivâyet olunmuştur, o der ki: Hz. Peygamber (s.a.s.)'in ashâbından bir grup, gündüzleri oruç tutacaklarını, geceleri de ibâdetle geçirip yatakta uyumayacakları, et ve yağ yemeyip sadece kendilerine yetecek kadar yemek yiyecekleri, eski elbiseler giyecekleri, erkekliklerini giderip kadınlara yaklaşmayacaklarını, yeryüzünde dolaşacakları ve kendilerini tamamen ibâdete verebilmek için her şeyden el etek çekecekleri hususunda aralarında anlaşış görüş birliğine vardılar.

Derhal bu haber Rasûlullah (s.a.s.)'e erişmiş, bundan dolayı onlara:

"İyi bilin ki, Allah'tan en çok korkanınız benim.(ben böyle emrolunmadım) Ancak ben hem oruç tutar hem iftar ederim, hem namaz kılar hem uyurum ve kadınlarla da evlenirim. O halde, kim benim sünnetimden yüz çevirirse benden değildir." buyurmuşlardır. Bu yüzden Allah'ın razı olacağı bir kul olayım diyerek, helal olan şeyleri kendimize yasaklamamalıyız. Bu çok yanlış bir davranış olur. Bu konularda aşırıya gidilmemeli ve caiz olan değil, caiz olmayan şeyler terk edilmelidir. Doğru olanı yapıp, doğru olmayana da yapmamalıyız.

Nefsin kötü isteklerinin, şeytandan daha şiddetli ve tehlikeli olduğunu bilerek ona göre mücadeleye hazırlanmamız lâzımdır. Zira nefisle mücadele etmek, şeytanla mücadele etmekten daha zordur. Çünkü nefis öyle bir iç düşmandır ki, ölünceye kadar insandan ayrılmaz. Şeytan eûzü besmele ile insanlardan biraz olsun ayrılabilir, fakat nefis eûzü besmele ile de ayrılmaz. Sonra insanın şeytanın tuzağına düşmesine çok kere nefis sebep olur; eğer nefsin arzusu ve aşırı isteği olmazsa şeytan bir zarar veremez. İnsanın şeytandan gelen vesveseye kapılmasına, aldatılmasına ve onun dediğini yapmasına nefis olanca kuvvetiyle uğraşır. Çünkü şeytanın yaptırmak istediği şey, nefsin çok hoşlandığı ve şiddetli arzu ettiği şeydir. Eğer insanı, yani nefis kendi sahibini biraz sözüne baktırabilirse, her dediğini yaptırabilirse o zaman şeytanın işi de kolaylaşır. (Mehmet Hulusi İşler, Nefis ve Şeytan)

Son olarak; **"Ama kim de, Rabbinin (huzurunda duracağı) makamından korkup (gereğini yapar) nefsinin de kötü arzu ve hevesten men ederse işte muhakkak ki, cennet onun varacağı tek yerdir."** (Nazi'at Suresi/40-41) *Selam ve dua ile...*

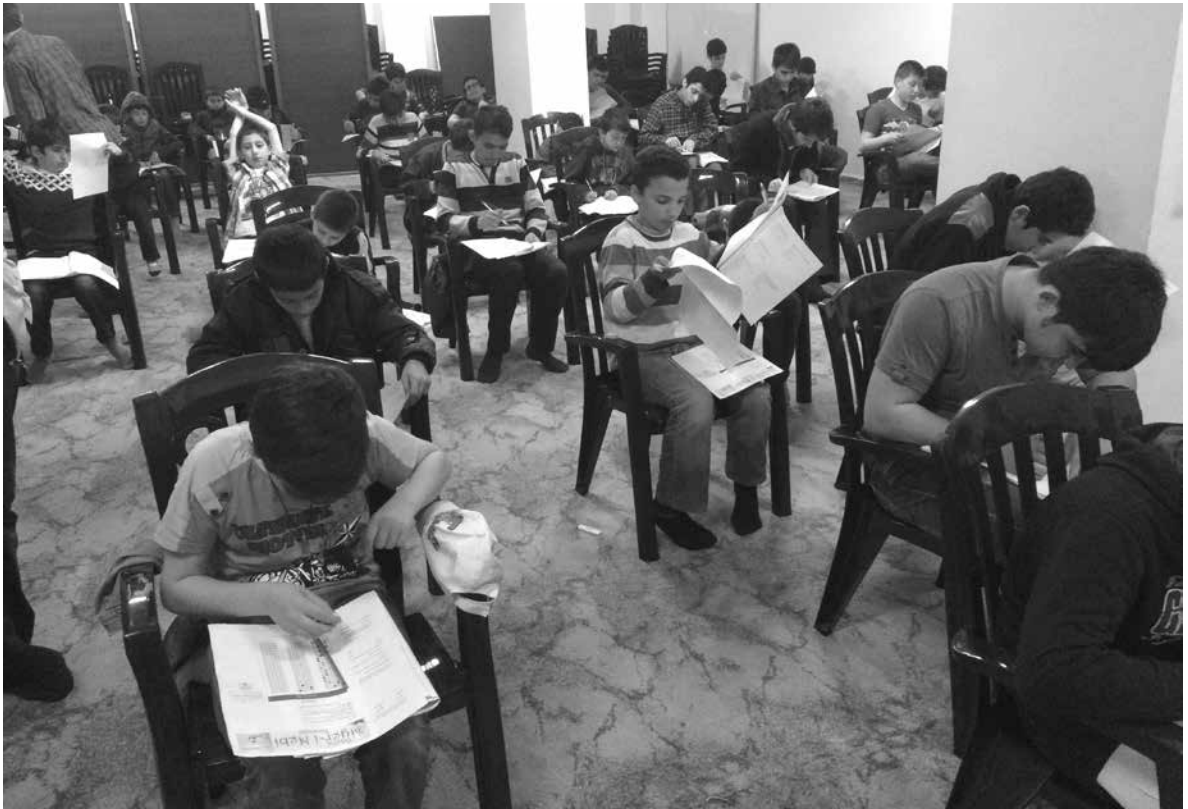
Medeniyet Vakfı Ankara Şubesi (Genç Birikim) Tarafından Düzenlenen Ödüllü Siyer-i Nebi Yarışması Sonuçlandı

Genç Birikim

Gençlerimize sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sav)'i daha yakından tanıtmak ve O'nun örnekliliğini ortaya koymak amacıyla Medeniyet Vakfı Ankara Şubesi tarafından düzenlenen ve artık gelenekselleşen **"Siyer-i Nebi"** yarışması büyük bir katılımı ile gerçekleştirildi. Güzel bir ortamda ve kardeşlik şuurunda gerçekleşen yarışmada;

"İlköğretim" seviyesinde ilk üçe giren öğrencilerimiz:

1. Halit Ata Aydın
2. Ömer Faruk Karakurt
3. M. Enes Sever

“Lise” seviyesinde ilk üçe giren öğrencilerimiz:

1. Beyza Nur Öcal
2. Melike Mıkır
3. Burhan Gaffaroğlu

Başta dereceye girenler olmak üzere, tüm öğrencilerimizi tebrik eder, Rasulullah (sav)’ın sünneti üzere bir hayat sürmelerini Rabbimizden niyaz ederiz.

Geç Olmadan

Sümeyye ARSLAN

Bu başlık adı altında yapmamız gereken onca şey var ki.. Sözlerime Peygamberimiz (s.a.v)'in sözüyle başlamak istiyorum. Peygamber Efendimiz (s.a.v)'e en değerli hicretin ne olduğu sorulduğunda; "Allah'ın sevmediği her şeyi terk etmeniz" buyurmuştur. Hadiste de açıkça görüldüğü üzere Allah'ın sevmediği her şeyden vazgeçmekle mükellefiz. Biz eğer ki Allah'a karşı görevlerimizi hakkıyla yerine getirirsek Allah katında en değerli konumda oluruz inşallah.

Öyle ki; bir saniye sonramıza garantimiz yokken, bizim yaşantımızda Allah'ın emir ve yasaklarının dışında hiçbir şey olmamalıdır. İlk başta nefsimize dur demeliyiz. Nefsimiz bizden her şeyi hiç doymamışçasına isterken ona engel olmak, onu yenmek her halde en büyük hicretimiz olmuş olacaktır kendi içimizde.

Allah'ın emir ve yasaklarını yapmamıza engel olan o nefsimizi geç olmadan dizginlemezsek eğer Allah korusun sonumuz hiç iyi olmayacaktır.

Müslüman gününü dolu dolu geçirmelidir, bu dolu doludan kasıt; gününü gün etmek, gezip tozmak, yiyip içmek değil, aksine her gününü aslında her anını Allah için yaşamak, Onun yap dediklerini yapmak, yapma dediklerinden uzaklaşmaktır. Aslında bir mü'min ancak Allah'ı anıp, O'nun istediklerini yaptığı zaman huzura kavuşuyor, Ayette de geçtiği gibi; **"Bunlar iman edenlerdir, gönülleri Allah'ın zikri ile huzura kavuşanlardır. Haberinizi olsun ki kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur"** (Rad Suresi 28.)

Allah'ı anmak, Allah'ı zikretmek ise sadece isimlerini söylemek değildir; bilakis Allah'ın hoşuna gidecek her şeyi yapmak bir zikir ve bir anmaktır. İster haramdan vazgeç ister farz olanı yerine getir, hepsi birer zikirdir. Hepsi Rabbimizin emri hepsi birer huzur kaynağıdır.

Nefsimizi tezkiye etmek konusunda tekrar dönecek olursak; Ayeti Kerime'de: **"Ey Yakın ile huzur bulmuş nefsi! Kendin razı olmuş ve (ilahi) rızaya ermiş olarak dön Rabbine!"** (Fecr Suresi, 27-28) Kendimizin de, Rabbimiz'in de nefisten razı olacağı tek yol "Kur'an ve Sünnet'e uymak"; onları bilmek, bildikleriyle amel edebilmek ve diğer kullara doğru yolu bulmasında yardımcı olmakla, yani ona doğru olanı anlatmakla olur. Ki sadece anlatmak yetmez, eğer bir insana faydamız dokunsun, o da doğru yolu bulsun istiyorsak; önce kendimize doğruyu bilmeli, yaşamalı, ona örnek olmalı daha sonra anlatmalıyız.

Yine Şems Suresi 9. Ayette : **"Nefsini temizleyen muhakkak felah bulmuştur"** buyuruyor Rabbimiz. Evet nefsimiz... En büyük düşmanımız...

Şu dünyada herkesin bir düşmanı vardır ya hani aslında o düşman sadece ve sadece nefstir! Ve bu düşmanla savaşmakla mükelleftir her Müslüman.

Savaşmak her ne kadar zor olsa da sonucunda Rabbimizin rızasını kazanmak vardır. Ki bu bir Müslüman için en değerli hediyedir. Nefsimizi yenmekle aslında Rabbimiz'in bize sun-

duğu hediyeleri kazanmış oluyoruz adeta; çünkü insan her nefsinı yendiğinde; gözleri daha bi parlak görüyor, kulakları çok daha iyi işitiyor, dili daha anlamlı konuşuyor..

Bu günümüzün, bu tarihlerin bir daha tekrarı yokken halâ neyi bekliyoruz? Gözlerimizi bu dünyaya son kez kapatmadan, geç olmadan uyanmalıyız artık...

Dünya ahiretin tarlasıdır, bu dünyada ne ekersek ahirette onun karşılığını alacağız. Biz Müslümanların her vakti çok kıymetli olmalı, öyle olmalı ki Rabbimiz'in rızasına uygun yaşayabilelim.

İbrahim Suresi 22. ayette de geçtiği gibi; Şeytan bile ahiret gününde Onların akli yok muydu bana uymasalardı, diyecekken bunlar ayetlerde apaçık yazıyorken, biz halâ neyi bekliyoruz nefsimizi yenmek için? Kur'an öyle bir mucize ki her şeyin çözümü onda var Elhamdulillah. Rabbimiz buyuruyor: **"Bir de sabır ve namaz ile (Allah'tan) yardım isteyiniz. Gerçi bu (Allah'dan) korkanlardan başkasına elbette büyük bir zorluk gibi gelir."** (Bakara 45) Sabrederek, Allah için nefsimize zor gelen şeyleri ertelemeyen kurban edersek eğer, şüphesiz Allah katında kazanan bizler oluruz...

Nefsimize uyduğumuz zaman sürecinde ise; ancak şeytana uymuş oluruz. Rabbimiz **"Takva sahiplerine şeytandan bir vesvese geldiğinde iyice düşünürler. Bakarsın ki onlar görüp bilmişler bile"** (Araf S. 201) buyuruyor.

Nasıl ki okul ödevlerimizi aksatmıyor eksiksiz yerine getirmeye çalışıyor isek nefsimizle savaşmayı bir ödev bilip, Allah'ın emir ve yasaklarını ertelememeliyiz. Müslüman her daim uyanık olmalıdır. Allah'ın emirlerini yerine getirmediği, yaşamadığı bir günü dahi olmamalıdır.

Çocukluğumuzda anne ve babalarımızın yetiştirdiği üzere hareket ettik. Ki Elhamdulillah Allah'ın emrine uygun yetiştirildik. Ama gençliğimiz?...

Gençliğimizi nefsimize uyup da heba etmemeliyiz. Aslında biz Müslüman gençler Allah'ın emirlerini yaşamayan diğer gençlerden hep bir adım öndeyiz. Çünkü onlar henüz farkında değiller, Kur'an'dan haberdar değiller. Bizlere gelince; eğer geç olmadan Nefsimize dur demezsek onlardan hiçbir farkımız kalmayacak, daha da aşağı seviyelere düşmüş olacağız Allah korusun. Arş'ın altında gölgelenmekle müjdelenişken, bütün bunları biliyorken Allah'ın emirlerini erteleyerek her geçen gün kaybediyoruz.

Sahihi Müslim ve İbn-i Mace'de geçen bir hadisi şerifte Rasulullah (s.a.v) "Allah (C.C) sizin görünüşünüze ve zenginliğinize bakmaz, fakat kalplerinize ve amellerinize bakar" buyuruyor. Öyleyse Allah'ın emirlerini önce kalplerimize yerleştirmeli sonra amellerimize dökmemeliyiz. Geç olmadan yapmamız gerekenleri bir daha gözden geçirmeliyiz ve en önemlisi Allah için yapmamız gereken hiçbir şeyi ertelememeliyiz... **"Ey İman edenler! Hep birlikte itaate girin. Şeytanın adımlarına uymayın, çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır.** (Bakara 208) Şüphesiz Rabbim Doğru Söyler!

Ben Kimim?

Rumeysa ACAR

İlginc bir soru oldu değil mi? "20 yıldır, yani kazara bile olsa, kim olduğunu öğrenemedin mi?", bu sorudur ilk tepki bu belli. Ancak biraz sakin olun ve ön yargılarınızdan, mesela, yaşına rağmen ergenlikteki kimlik bunalımından çıkamamış birisinin yazısına mı düştük gibi, uzak biraz düşünelim!

Milyonlarca hücrenin arasından galip hücre olan ben dünyaya geldim! Her bebek fitrat üzere Müslüman doğar ya, Müslümandım. Çevrem beni tanımlamak için bir isim koydu, sahiplen-dim. Doğuştan getirdiklerim ve çevremi eğiti-miyle şekillendim. Gün geldi ergenlik dedikleri noktada durdu ayaklarım ve etrafıma bakakal-dım. "Bu adımdan sonra, çocuk değilsin artık, bizim seçimlerimizle değil, benin seçimleriyle yaşayacaksın!" kulaklarımda çınlayan cümle-lerle kalakalmıştım. Sonra bugüne kadar defa-larca kullandığım BEN kelimesine takıldı gözle-rim... Yüzüme "Hadi!" der gibi bakıyordu. Ancak farklı iki yönü vardı sanki. Bir yönünde çocuksu bir samimiyet, fitratımın hiç de yabancı olmadı-ğı... Bir yönünde ise bazı sinsi ipuçları... Ancak hayatım akmaktaydı. Durduğum yerde durup, zamanı durdurup, durmaksızın düşünemezdim. Yolumu yürürken düşünenecektim. Yapacak, bo-zacak, düşecek, kalkacak ama hep yürüyecek-tim. Benden öncekilerin imtihan dediği şey bu olsa gerekti! Ama nasıl diyordum nasıl? Yanıla-cak, düşecek ama tekrar kalkacak gücü ayak-larımda nasıl bulacaktım? Ayağa kalktığımda doğru gidiş yönüne tekrar nasıl ulaşacaktım? Dosdoğru yolu tanımaya, yolda yürüyüş klavuzuna ve onu en güzel örnekleyen peygam-

berimin örnek hayatına ihtiyacım vardı. İşte o zaman sağlam adımlarla yürümek için her şey tamam olacaktı! 'İslam'ım, 'Müslüman'ım, o halde hayat yürüyüş klavuzum 'Kur'an'ım! Düşünmeliydim, Kur'an'la düşünmeliydim, Kur'an beni nasıl tanımlıyor önce bunu bilmeliydim ve yaşanmışlığın en güzeli peygamberimi örnek-lemeliydim.! Ben kimim? Ben deyince ne anla-malıyım? Daha sonra, neler benim?, sorularına cevap bulmalıyım. Bir iki üç, o halde düşün-meye başladım!

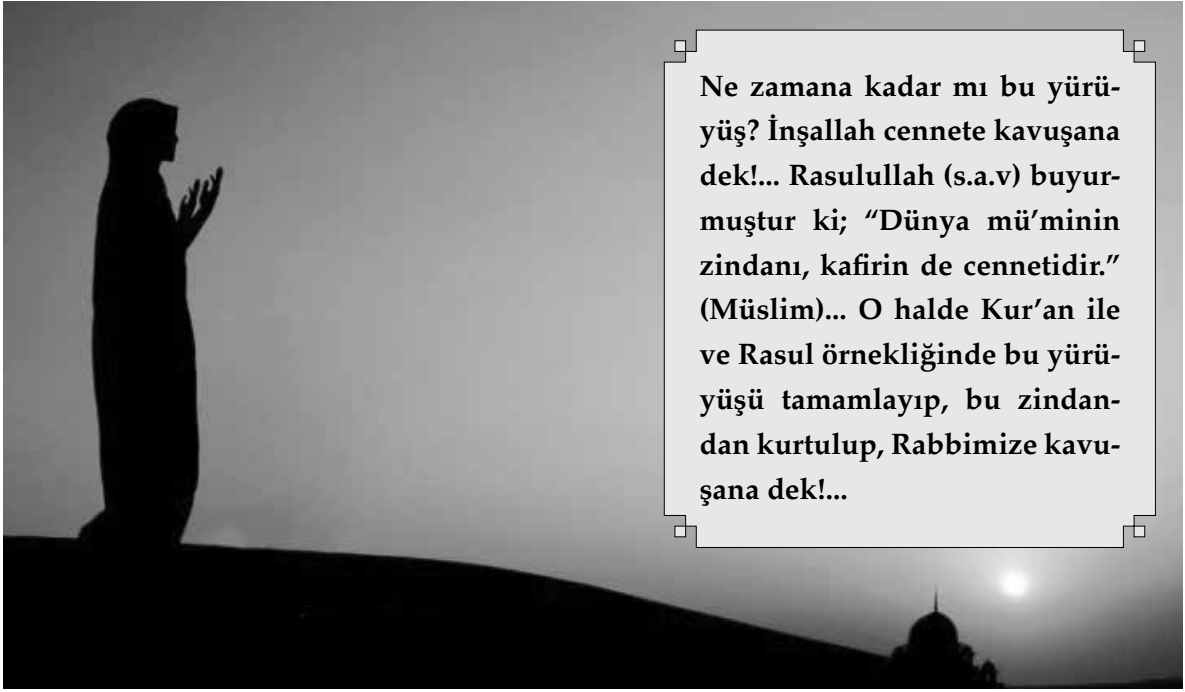
Ben kimim? İnsanım; o halde imtihan salo-nunda olanlardanım! İnsan olarak;

"Ve ben, cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." Zariyat 56, ayetine muhatabım.

"O ölümü ve hayatı yarattı ki, sizi imti-hana çekip hanginizin amelce daha güzel olduğunu bildirsin. O güçlüdür, bağışla-yandır." (Mülk 2)

Anladım; hayatın ve ölümün bir imtihan ol-duğunu... Ve imtihanım hakkıyla kulluk yapıp yapmamamdı. Bundan öncesinde kim olduğumu bilmiyorum ama artık kim olmam gerekti-ğini biliyordum. **BEN BİR KULDUM!** İzzet ve şerefi Rabbimin mükemmel dininde buldum!

Peki, ben kelimesi neleri kapsıyordu, neleri anlamalıyım? Bu soru gündeme gelince, be-nin sinsi ipuçları taşıyan yönü huzursuzlandı. "Boş ver düşünmeyi, ben kelimesi sensin işte, Rumeysa yani." demekteydi. Onu susturup düşünmeye devam etmeliydim!.. Ben; etim, ke-

Ne zamana kadar mı bu yürüyüş? İnşallah cennete kavuşana dek!... Rasulullah (s.a.v) buyurmuştur ki; "Dünya mü'minin zindanı, kafirin de cennetidir." (Müslim)... O halde Kur'an ile ve Rasul örneğinde bu yürüyüşü tamamlayıp, bu zindandan kurtulup, Rabbimize kavuşana dek!...

miğim, fiziğim, toprak bedenim ve ruhum ve de içimdeki üç ses; nefsim, vicdani ses, şeytani ses... Bulmuştum, benin sinsi yüzünü! Şeytani sest, düşünmemden ve kendimi tanımamdan rahatsız olan. Vicdani ses Rahmani idi, bana hep fitratımı, doğruyu hatırlatan, şeytani ses ise batılın, yanlışın yoldaşı... Nefsim ise, en özde bendim! Benle, nefsimle kararımı vicdan ya da şeytan yönünde kullanacaktım. İmtihan burada olsa gerekti! Benin sinsi yönü ürkütme-ye başlamıştı ki, şu ayetlerle yüreğim genişledi!

"Doğrusu benim halis kullarım üzerine senin (şeytanın) hiçbir saltanatı yoktur. Vekil olarak Rabbin yeter!" (İsra 65)

"Eğer şeytandan bir vesvese sana gelirse hemen Allah'a sığın. Şüphesiz o işitendir, bilendir. Allah'tan korkanlar, kendilerine şeytandan bir vesvese geldiği zaman, durup düşünürlerde hemen onlar gerçeği görürler." (A'raf, 200, 201)

Ben şeytandan güçlüydüm! Rabbim benimleydi! Ve bu imtihanı, O'na sığın BEN kazanmalıydım! İnşallah başaracaktım! Umut taşan ve şeytana gözdağı sunan bir tebessüm yayıldı yüzüme ve yüreğimdeki coşkuyla daha bir sağlam bastı ayaklarım yere ve yürümeye devam ettim. Peki, nelerdi Benimmm diyebileceklerim? Düşününce hayrete düştüm! Aslında birçok şeyin sahibi değil, emanetçisiydim. Ama Benim Rabbim, Benim Dinim, Benim Kitabım,

Benim Peygamberim, bunlar müthiş sahipliklerdi! Bunlar dışında benim diyebileceğim ve üstüne basa basa, belki de iddialı tek nokta amel defterimdi, Benim Amel Defterim! Sonra irkildim! O yapayalnız huzura çıktığım günde, amel defterimi "Bu benimmm!" diye, göğsümü gere gere, büyük bir coşku ile gösterebilecek miydim? Yoksa benim diye bir fısıltı dahi çıkmasın mı isteyecektim! Titredim! Bu yürüyüşte amel defterimin içine yazdırdıklarım, benim ellerimle yaptıklarım belirleyecekti o gün aidiyet hissimi! O an daha iyi anladım, kulluk yürüyüşümün ciddiyetini. Yürümeye devam ettim ve Rabbime sığındım, Benim Rabbime!.. Benim olanların, amellerimin hayrını dileyerek yürüdüm yürüdüm...

Şimdi mi? Hala yürümekteyim! Elhamdulillah ki kitabım elimde, Rabbim benimle, ömrüm akıp gitmekte ve ben dosdoğru yolda yürüme gayretindeyim...

Ne zamana kadar mı bu yürüyüş? İnşallah cennete kavuşana dek!... Rasulullah (s.a.v) buyurmuştur ki; "Dünya mü'minin zindanı, kafirin de cennetidir." (Müslim)... O halde Kur'an ile ve Rasul örneğinde bu yürüyüşü tamamlayıp, bu zindandan kurtulup, Rabbimize kavuşana dek!...

Ya siz, hedef cennetken yürümeye değmez mi? "Siz kimsiniz?", bir başlangıç sorusu, ister misiniz peki?...

Peygamberimize Mektup

Fatih POLAT

Ya Rasulallah! Yine kutlu doğumun vesilesiyle ümmetçe Seni hatırlamaya ve anmaya başladık. Salonları, stadları, meydanları doldurduk. Seni andıkça coştuk. Mevlidler okuttuk, kutlu doğum mesajları attık, güller, karanfiller, lokumlar dağıttık, insanlara pilav ikram ettik. Sayısını unutmamak için zikrîmatiklerle salavatlar çektik ve O pak Ruhuna hatimler indirdik, Fatihalar okuduk. Konferanslar, mitingler, programlar, geceler, sohbetler düzenledik. Senin adına kurbanlar kestik. Kan verdik. Sen anlatılırken bazen gözyaşı döktük, bazen heyecanlandık, bazen utandık, bazen de sevindik. Bunları yaparken de Sana yakın olmayı ve şefaatinizi arzuladık.

Biz sana bu kadar bağlıyken (!) yine de işler ters gidiyordu. Halbuki Sen bizi, bize hayat verecek şeylere çağırıyordun. (Enfal 24.) Ama bizler (ümme-tin) senin bizi çağırdığına (Kur'an'a) tam olarak kulak ver(e)medik. Çünkü dünya hayatının geçici menfaatleri insanlara imtihan gereği süslü gösterilmişti. (Al-İmran 14) Bu yüzden ne tam olarak Sana ve ne de çağırdığına tabi olduk.

Ya Rasulallah! Bütün mücadeleni, insanların hem bu dünyada hem de ahirette mutlu olmalarıydı. Bunun yollarını ise hem yaşayarak, hem de söyleyerek gösterdin... En başta Allah'tan başka İlah ve Rab olmadığını haykırdın. Sadece Allah'ın yaratıcı, rızık verici, kanun koyucu olduğunu, dola-yısıyla O'na kulluk edilmesi, O'ndan yardım dilenmesi, O'na dua edilmesi, O'na sığınılması, O'ndan şifa ve rızık beklenilmesini istedin. Allah'tan başka kendilerini ilah ve Rab zannedenlerin ise bir sineği bile yaratamayacaklarını, hatta sinek onlardan bir şey kapsa onu bile almaya güç yetiremeyeceklerini ve acizliklerini ifade ettin. (Hac, 73)

Senin de buyurduğun üzere misalin: **"Benim misalimle sizin misaliniz, şu temsile benzer: Bir adam çölde ateş yakmış. Ateş etrafı aydınlatınca pervaneler (gece kelebekleri) ve aydınlığı seven bir kısım hayvanlar bu ateşe kendilerini atmaya başlamışlar. Adamcağız onları kurtarmaya (mani olmaya) çalışmış. Ancak hayvanlar galebe çalarak çoklukla ateşe atılmışlar. Ben (tıpkı o adam gibi) ateşe düşmemeniz için belinizden yakalıyorum, ancak siz ateşe ateşe**

koşuyorsunuz." Tıpkı bu adam gibi ümmetini cehennemin çılgın ateşine karşı daima uyardın ve hatta ateşe girmemeleri için onları kuşaklarından yakaladın. Ama yine de çoğumuz senin uyarılarını, ikazlarını ve tavsiyelerini unuttuk.

Ya Rasulallah! Sen **"Birbirinize buğuz etmeyin, birbirinize haset etmeyin, birbirinize arka çevirmeyin, birbirinize zulmetmeyin ve zulme terketmeyin; Ey Allah'ın kulları, kardeş olun. Bir Müslümana, üç günden fazla din kardeşi ile dargın durması helâl olmaz"** demiştin. Ama bugün bizler, bizi ikaz etmiş olduğun bu hususların tamamını yapıyoruz. Sen, sadece eşref-i mahlûkat olan insanın değil, herhangi bir canlının bile hayat hakkını savunurken bugün Suriye'de, Mısır'da, Filistin'de, Orta Afrika'da, Arakan'da Müslüman kardeşlerimiz diri diri yakılıyorlar, öldürülüyorlar, en ağır işkencelere maruz kalıyorlar, idama mahkûm ediliyorlar, açlıktan kedi köpek eti yiyorlar. Ama bizler kardeşlerimize bunca zulümler yapılırken kılıcımızı bile kıpırdatmıyoruz.

Ya Rasulallah! Sen dalalet ve sapıklığa düşmememiz için bize iki şey bırakmıştın. Biri Allah'ın kitabı Kur'an'ı Kerim diğeri Sünnet-i seniye. Ancak bizler bırakmış olduğun bu emanetlere sahip çıkamadık. Okuduk ancak anlayamadık, anladık fakat anlatamadık, anlattık lakin yaşayamadık. İşte bugün bunun faturasını çok acı bir şekilde ödüyoruz.

Sen mü'mini **"elinden ve dilinden emin olunan kimse"** olarak tarif etmiştin. Ama maalesef bugün bizler birbirimize güvenmiyoruz, inanmıyoruz, sahip çık(a)mıyoruz... Ensarı ve muhaciri kardeş yaparak bize paylaşmayı, yardımlaşmayı ve dayanışmayı öğrettin. Ancak bugün bizler memleketimizde misafir olarak bulunan Suriyeli kardeşlerimize aynı hassasiyeti gösteremiyoruz. Hatta bazılarımız hızını alamayarak "ne işi var bunların burada" diyerek tepki bile gösteriyorlar.

Ya Rasulallah! Çok azını yazabildiğim ümmetin hali pür melali işte böyle. Bu hengâmede yine de bizler Seni, senede bir defa da olsa hatırlayıp kutlu doğumunu kutluyoruz. Bununla da her şeye rağmen ümmetin olduğumuzu tescillemeye çalışıyoruz. Artık Sen de bize şefaatinizi esirgemezsin. Vesselam.

Nübüvvet Kervanı: Hz. Hud (as) ve Ad Kavmi

Soner ARSLAN

“Eğer benim çağrıma sırt dönecek olursanız, ben size gönderilen mesajı duyurdum. Rabbim, sizin yerinize başka bir toplum getirir. Siz O’na hiçbir zarar dokunduramazsınız. Hiç kuşkusuz, her şey Rabbimin gözetimi ve denetimi altındadır.” (Hud suresi 57)

Ad kavmi, Kur’an-ı Kerimde Araf suresi 69. Ayette belirttiği gibi Nuh (as) ve Tufan’dan sonra yeryüzünde Ahkaf ¹ denilen bir bölgede yaşamıştır. Merhum Mevdudi’nin belirttiği üzere Ahkaf denilen bu bölge Hicaz ile Yemen ve Yemâme arasında bulunan bir bölgedir. Bizlere ibret olmak üzere Kur’an da bahsedilen bu kavim, Arabistan’ın en eski kavimlerinden birisidir ve bu kıssa, büyük-küçük herkesçe bilinmekteydi. Onların, güç-kuvvet ve zenginlikleri anlatılmaktaydı.

Uzun yıllar şirkle mücadele eden Nuh (as) ve kavminin başına duçar olan Tufandan sonra insanlar tekrar çoğalmaya başladılar ve yeni yeni topluluklar meydana gelmeye başladı ve geçen bu süreç içerisinde hem Atalarının başlarına gelmiş olan felaketi unuttular hemde atalarının helakına sebep olan putçuluğa ve şirke döndüler. Allah’u Teâla’nın Nuh (as) vasıtasıyla göndermiş olduğu şeriattan tekrar uzaklaşarak Allah’ın kendilerine sunduğu nimetin ve zenginliğin getirdiği gurur ve kibire kapılarak ne-

fişlerine hoş gelen işleri ve başlarında bulunan zorba ve insafsız kişiler neyi emretmişse onu yapmaya başladılar ve dolayısıyla nefislerinin ve başlarındaki zorbacıların köleleri oldular.

İsyanda ve zorbalıkta sınır tanımayan bu putperest yöneticiler aslında saf halkı kandırmak ve sırf kendi menfaatlerini korumak üzere tapındıkları bu putları birer paravan olarak kullanmaktaydılar. Onun içindir ki hakkı tebliğe gönderilen peygambere ilk karşı çıkanlar, bu zorbacı yönetici takımı olmuştur.

Allah'ü Teâla, Ad kavmi olarak nitelendirilen bu yoldan çıkmış ve Atalarının başlarına gelen felaketi unutarak tekrar putperestliğe dönmüş bu insanları, Allah'a kulluğa çağırarak, onları şirk bataklığından kurtarmak ve onlara iyiliği emredip, kötülükten sakındırmak üzere yine kendi içlerinden bir peygamber göndermiştir. Kendi içlerinden seçilen bu peygamber onlardan hiçbir ücret talep etmeden Allah'a kul olmaya, yaptıkları işlerin fena ve kötü işler olduğunu söyleyerek dosdoğru yola davet etmiş, onları şirk bataklığından kurtarmaya çalışmış, Allah'tan korkmalarını ve kendisine itaat etmelerini istemiştir. Fakat her zaman olduğu gibi insanların bir kısmı hariç ona inanmamış, Allah'a kuluk etmeye yanaşmamışlardır. Hatta kendilerinin kurtuluşu için gönderilen bu elçiye "...sende bizim gibi bir insansın, Allah dileseydi bir melek gönderirdi..." diyerek isyan etmiş ve karşı çıkarak küfürde azgınlaşmışlardır.

Gönderilen bu elçi onları bazen müjdelemiş, bazen de azapla tehdit etmiş fakat küfürde azgınlaşmış bu kavim "...tehdit ettiğin o azabı getir de görelim..." diyerek onunla alay etmiş ve onu yalanlamışlardır. Tarih boyunca olduğu gibi maddi ve siyasi bir güce sahip olan insanlar, diğer insanları kendilerinden hep aşağıda görür ve o insanları köleleri gibi kullanmak ister, devamlı onların sırtlarından geçinerek nema-

Hud (as)'un peygamber olarak gönderilmiş olduğu Ad kavmi, kendi devrinde eşi ve benzeri olmayan, şan-şöhret, güç-kuvvet ve zenginlik itibari ile oldukça ün salmış, Kur'an'da geçtiği üzere oldukça iri yapılı, güçlü ve kuvvetli kimselerdi. Arazileri bol sulu ve verimli toprakları bulunan ve kendileriyle yarışmaya hiç kimsenin gücü yetmeyen bu kavmi, Allah'ü Teâla Fecr suresi 8. Ayette şöyle nitelemektedir: "Görmedin mi Rabbin Ad'a ne yaptı! O sütunlarla dolu İrem'e ki onun şehirler içinde benzeri yaratılmamıştır."

lanmak ve böylece sistemlerini koruma altına almak isterler. Bu Mele² takımı Hz. Peygamber (sav) döneminde olduğu gibi çıkar ve menfaatlerinin korkusundan akla ve hayale gelmeyecek işkenceleri inanan muvahhit insanlara reva görmüşlerdir. Bugünde aynı şekilde kendilerini dünyanın şefi zanneden çağdaş zalimler, güya barış ve huzur getirme adına dünyanın dört bir yanında Müslümanlara ve mazlumlara akla hayale sığmayacak zulümleri reva görmekte, hatta bu zalim ve kâfir topluluğu kendi menfaatleri uğruna, kullanmış oldukları paravanları da işleri bittikten sonra yok etmekten çekinmemektedirler.

Hud (as)'un peygamber olarak gönderilmiş olduğu Ad kavmi, kendi devrinde eşi ve benzeri olmayan, şan-şöhret, güç-kuvvet ve zenginlik itibari ile oldukça ün salmış, Kur'an'da geçtiği üzere oldukça iri yapılı, güçlü ve kuvvetli kimselerdi.³ Arazileri bol sulu ve verimli toprakları bulunan ve kendileriyle yarışmaya hiç kimsenin gücü yetmeyen bu kavmi, Allah'ü Teâla Fecr suresi 8. Ayette şöyle nitelemektedir:

"Görmedin mi Rabbin Ad'a ne yaptı! O sütunlarla dolu İrem'e ki onun şehirler içinde benzeri yaratılmamıştır."

Kültür ve Medeniyette göz kamaştırıcı olan bu kavmin ayette de geçtiği üzere yüksek ve kalın sütunlarla binalar inşa etmek en belirgin özelliklerinden biriydi. Son derece güçlü ve zengin olan bu kavim, aynı zamanda da son derece kaba, sert ve zorbaydı. Kendilerinden başkasına asla insafları olmayan merhamet duygularını yitirmiş bir topluluk idiler. Büyüklenip haksızlık eden bu kavim zulmü kendilerine hak görmekte idiler. Ellerine geçirdikleri başka milletten olan insanları ve fakir halkı en zor işlerde çalıştırıp zulüm ve işkence altında kendi çıkarlarını korumak için kullanıyorlardı. Haklı - haksız demeden öldürmekten de çekinmiyorlardı.⁴

Siyasi nizam ve iktidarı elinde bulunduran Ad kavminin bu yöneticileri son derece azgın ve zalim kişiler olmasına rağmen, etraflarında bulunan bu kavmin insanları da onların emrine uydukları için Allah'ü Teâla Hud suresi 59. Ayette "...Her bir inatçı zorbanın emrine uydular.." diyerek kınamaktadır.

Ad kavmi Allah'ın varlığından habersiz bir kavim değildi ve Allah'ı da inkâr etmiyorlardı fakat Allaha şirk koşarak putlara tapıyor, kendi nefislerine ve başlarındaki zalim yöneticilerin emrine uyarak onlara itaat edip kulluk ediyorlardı. Ad kavminin son derece ekonomik güç ve refah içinde olmaları, onları daha çok Allah'a yaklaştıracakları yerde her dönemde olduğu gibi malı ve refahı verenin Allah olduğunu unutarak, küfür ve tuğyanlarını artırmalarına sebep olmaktadır.

İşte Allah'ü Teâla, Ad kavminin azgınlaşıp doğru yoldan sapmaları üzerine, onları tekrar doğru yola iletecek, yaptıkları zulüm ve tuğyandan vazgeçmelerini telkin edecek ve yalnız Allah'a kulluk etmelerini tebliğ etmek üzere içlerinden kardeşleri Hud (as)'u seçip onlara peygamber olarak göndermişti.

"Ad kavmine de kardeşleri Hud'u gönderdik. 'Ey kavmim! Allaha kulluk edin, sizin ondan başka ilahınız yoktur. Hala ona karşı gelmekten sakınmaz mısınız?' dedi." (Araf 65)

Hud (as), Allah'ü Teâla tarafından peygamber olarak görevlendirildikten hemen sonra kavmini tebliğe başlayarak, Allah'ı tek bir ilah kabul etmeye, ondan başkasını ilah olarak tanıyıp kulluk etmemeye davet etmiştir. Gönderilen tüm Allah elçilerinin ilk ve en önemli vazifesi insanları Allaha kulluğa davettir. İslam'ın özünü Tevhid oluşturmaktadır, bundan dolayı Müslüman davetçilerin üzerinde durması gereken en önemli konu Tevhittir. İnsanları Allaha kulluğa davet emektir, Rabbi birlemektir. Unutulmamalıdır ki temeli sağlam olmayan bina çökmeye

mahkûmdur. İnsanlara Tevhid bilincini vermeden, Allaha kulluk bilincini yerleştirmeden, onları ibadete yönlendirmeye çalışmak ne derece yerinde olur düşünmek gerekir. Bunun içindir ki biz Müslüman davetçilerin üzerine düşen en önemli vazife, insanlara kulluk bilincine davettir, yoksa günümüzde olduğu gibi ne olduğu belli olmayan bir yaşantı biçimi ile karşılaşırız. Kulluk bilincine ulaşan, kalbi imana mutmain olan bir insan ise zaten ona ibadetleri söylemeye gerek kalmadan kendiliğinden yapmaya başlayacaktır. Bunun içindir ki tarih boyunca gönderilen tüm peygamberlerin ortak mücadelesi insanları Allaha kulluğa yani Tevhide çağırarak olmuştur.

Hud (as), kendi kavmi olan Ad kavmine açık ve net olarak vazifelendirildiği görevi dile getirmiş ve şöyle demiştir:

"Ey kavmim, muhakkak ben size gönderilmiş emin bir peygamberim. Allah'tan korkun ve bana itaat edin. Buna karşılık sizden herhangi bir ücret istemiyorum, benim ücretim ancak âlemlerin rabbine aittir." (Şuara 125-127)

Hud (as), kavmine kendi görevini ne olduğunu açıkladıktan sonra akabinde, onların akıllarına hitap ederek tebliğine devam etmiştir. Gerçekten, akıl âlemler içeri-

sinde insana verilmiş en büyük nimettir. İnsan onun sayesinde yaşar ve ayakta durur, onu kullanarak ilim ve teknikte ilerler, onu kullanarak rabbini birler ve ona itaat eder, Allah'ü Teâla akıl nimeti verdiği insana sorumluluk yüklemiş ve yaşamından sorumlu tutmuştur. Hud (as) da kavmine akıllarına hitaben Allah'ın kendilerine vermiş olduğu nimetleri hatırlatarak, onların bu nimetlere karşı sergiledikleri tutumlarını dile getirmiştir. Hud (as), Ad kavminin tutumlarını ve onların karakteristik özelliklerini şu şekilde dile getirmiştir:

"Siz her yüksek yerde eğlenmek için koca bir bina mı inşa edip durursunuz? Ve ebedi kalır ümidi ile sapasağlam kaleler mi yapar durursu-

nuz? Yakaladığınız zaman da zorbaca mı davranırsınız? Artık Allah'tan korkun ve bana itaat edin. Size bilmediğiniz nimetlerle destek verenden sakının. O size hem davarlar ve çocuklarla destek verdi. Hem de bahçe ve pınarlarla." (Şuara 128-134)

Teknik ve medeniyette ilerlemeler her çağda olduğu gibi Ad kavmini de gurura ve kibre yönelterek Allahtan uzaklaşmalarına sebep olmuş, Allah'a ihtiyaçları olmadan yaşayabilecekleri zannına kapılmışlardır. Bu şekilde bir yaşayış ile kendilerini çok güçlü ve erişilmesi mümkün olmayan canlılar olarak görmeye başlamışlar, malın ve siyasi iktidarın getirdiği güçle hakkı ve adaleti unutmışlar ve böylece kendilerinden başkasını köleleri olarak görmeye başlamışlardır. Mal ve mevki bakımından güçsüz insanları ezmekte bir bahis görmemeye, kendi heva ve heveslerine karşı hareket eden her kişiyi çeşitli işkence veya öldürme yoluyla kendilerini yeryüzünün hâkimi ilan etmeye çalışmaktadırlar. Siyasi güç, mal ve zenginlik öyle bir illettir ki şeytanın da vesvesesi ile insana kendisinin tek otorite olduğu zannına kapılmasına, sanki yeryüzü kendi emrine verilmiş olduğu hissine, kendinden başkasının özgürlüğü umurunda olmamasına, yalnız kendisinin ve yakın çevresinin çıkarları doğrultusunda hareket etmeye yönelir. En önemlisi de Allah'a isyan bayrağını açıp, yeryüzünde böbürlenerek gezmesine sebep olabilmektedir. Bundan dolayıdır ki makam-mevki, güç ve zenginliğin şerrinden Allah'a sığınmak gerekir. Aynen Rasullullah (sav)'ın "Allah'ım, fakirliğin ve zenginliğin şerrinden sana sığınırım" dediği gibi.

Ad kavmi bu şekilde Rabbimizin kendilerine vermiş olduğu nimetler karşısında şükredip Allah'ı birleyeceği, onlara verdiği onca nimet ve

zenginlik karşısında vakarla boyun eğip Allah'a teslim olacakları yerde, onca nimeti kendi imkânlarıyla kazandıkları, kendi akıl ve fikirleri sayesinde elde ettikleri, çalışıp kazandıklarını iddia etmişlerdir. Kendilerine verilen nimete şükretme yerine, nankörlük etmişler, kibirlenmiş ve büyülenmişlerdir. Kendilerine doğru yolu hatırlatacak, elde ettikleri onca nimeti verenin onları ve tüm kâinatı yaratanın Allah olduğunu hatırlatan, onları isyanlarından vazgeçirip, zulme uğramaktan, hor ve hakir olarak cezalandırılmaktan kurtarmak üzere gönderilen peygambere inanıp itaat edecekleri yerde, onunla dalga geçmiş, alaya almışlardır. Bununla da yetinmeyerek onu yalancılıkla ve beyinsizlikle suçlayarak davete şöyle karşılık vermişlerdir.

"Kavminin ileri gelenlerinden kâfir olanlar, biz senin beyinsiz olduğunu görüyor ve seni yalancılardan sanıyoruz, dediler." (Araf 66)

"Dediler ki, sen öğüt versen de, vermesen de bizce birdir. Bu öncekilerinin uydurmalarından başka bir şey değildir. Biz azaba uğratılacak da değiliz!" (Şuara 136-138)

Hud (as), Allah tarafından kendisine verilen peygamberlik görevine o kadar samimi ve içtenlikle sarılmıştır ki Ad kavminin kendisini onca

yalanlamalarına, böbürlenmelerine, kibirlenmelerine, kendisini alaya almalarına rağmen tebliğinden vazgeçmemiştir. Bananeci davranarak ne haliniz varsa görün, siz bilirsiniz demeden, kötülüğe kötülükle karşılık vermeden yumuşak ve tatlı bir dille uyarı ve tebliğine devam ederek şöyle demiştir:

"Ey kavmim, ben beyinsiz değilim, fakat ben âlemlerin Rabbi tarafından bir peygamberim. Rabbimin vahyettiklerini size tebliğ ediyorum. Ve ben size güvenilir bir nasihatçiyim. Sizi uyarmak için Rabbiniz tarafından içinizden

bir adama size bir öğüt geldi diye şaştınız mı yoksa! Düşünün ki sizi Nuh kavminden sonra halifeler kıldı, yaratılış itibari ile size boy pos da verdi. O halde Allah'ın nimetlerini hatırlayın ki kurtuluşa erdirilesiniz." (Araf 67-69)

Hud (as), kavmine merhamet ve hoşgörü ile verdiği bu tatlı cevap, azgınlıkta haddi aşmış müstekbirlerin kalbini yumuşatmamış, onları akletmeye sevk etmemiş ve kalbi son derece kibirden katılaşmış kavmini daha da azgınlıktır. Kendi menfaatlerini kaybedeceklerini, çıkarları tehlikeye düşeceğini, menfaatlerinin kesileceğinin hissine kapılan müstekbirler daha da sertleşerek Hud (as)'a şöyle cevap vermişlerdir:

"Ey Hud, sen bize apaçık bir mucize getir-medin. Biz senin sözünle tanrılarımızı terk edecek-te değiliz, sana inanacak-ta değiliz. Biz ancak şunu deriz, ilahlarımızdan biri seni fena çarpmış." (Hud 53-54)

"Sen bize babalarımız-ın ibadet ettiklerini terk ederek yalnız Allah'a ibadet edelim diye mi geldin? O halde doğru söyleyenlerden isen bizi kendisiyle tehdit ettiğin azabı getir, dediler." (Hud 70)

Ad kavmi kendi kuyusunu kendisi kazmıştı.

Allah'ı Teâla bu kavme, kurtuluşa ermeleri için geniş imkânlar sağlamış, onlara doğru yola davet eden peygamber yollamıştı, peygamberleri onlara doğru yola gelmedikleri takdirde sonuçlarının kötü akıbetini haber vermişti. Fakat bu kavim isyan ve tuğyanda o kadar ileri gitmiş, sapıkça geleneklerine öyle bağlanmışlardı ki katılaştıran kalpleri hiçbir şekilde yumuşamamış, hiçbir uyarı ve korkutma onlara tesir etmemişti. Dolayısıyla azabı hak etmiş olarak dünya ve ahiret zilletine koşturmuşlardı. Hud (as), onlara:

"Gerçekten Rabbinizden size bir azab ve gazab gelecektir. Allah'ın haklarında hiçbir delil indirmedeği, kendinizin ve atalarınızın taktığı bir takım adlar hakkında mı benimle tartışıyorsunuz? Artık azabı bekleyin. Şüphesiz bende sizinle birlikte bekleyenlerdenim." (Hud 71)

Ad kavmi için bundan sonra iş bitmişti. Uyarıp korkutma, doğru yola çağırma bitmiş, hak edilen ve yalanladıkları azab zamanı gelmişti. Artık inkârlarında direnen, isyan ve zulümde sınır tanımayan zalimlerin sonları gelmiş, hak ettikleri azabı tatmanın zamanı gelmişti.

Ad kavmine vaat edilen azabın alametleri yavaş yavaş baş göstermeye başlamıştı. Ortalık sıcaktan kavruluyor, bela ve musibetler dayanılmaz bir hal alıyordu. Bu sıcak ve kuraklığa dayanamayan Ad kavmi, yağmur duasına çıkarak, yağmur yağması için dualar ediyorlardı. Nihayet Allah-u Teâla azabı onlara bir yağmur bulutu halinde göndermişti. Fakat Ad kavmi, bu yağmur bulutunu görünce kendilerinin bek-

lediği yağmur olduğunu düşündüklerinden sevinmeye başlamışlardı. Hud (as) ise onlara hitaben boş yere sevinmemelerini, o bulutun yağmur bulutu değil, acele gelmesini istedikleri azab haberi olduğunu kendilerine hatırlatarak şöyle söylemişti:

"Nihayet o azabın, geniş bir bulut halinde vadedilerine doğru yayılarak geldiğini görünce, bu bize yağmur yağdıracak bir buluttur, dediler. Hayır, o, sizin acele gelmesini istediğiniz şeydir. İçinde

elem verici azabı taşıyan bir rüzgârdır. Rabbinin emriyle, her şeyi yıkıp, yerle bir eder." (Ahkaf 24-25)

Ad kavmi yağmur bulutu diye sevinç içindeyken, o bulut, korkunç sesler çıkarak hiç durmaksızın yedi gece, sekiz gün devam etmiş, inkâr edenlerden hiçbir kimseyi sağ bırakmamıştı. Onca ihtısamlı evleri, bağları, bahçeleri yok olmuş, sanki orada daha önce hiç kimse yaşamamış gibi bir hal alarak gelecek nesillere nice ibretler olmuştur. Allah'ı tanımama, verdiği nimetler karşısında şımarıp gururlanma, isyanda haddi aşma, zorbalığa kalkışma ve Allah eşler koşma, gönderilen elçiyi yalanlamanın sonunun ne olduğu böylece gösterilerek, bizlere de ibret almamız gerektiğini hatırlatmıştır. Allah'ı Teâla ayetlerinde bunu şöyle açıklıyor:

"Ad kavmi de uğultulu, önünde durulmaz bir rüzgârla yok edildiler. Allah onu yedi gece, sekiz gün boyunca onların üzerine musallat etti." (Hakka 6-7)

"Ad kavminin başından geçenden de ibret vardır. Onların üzerine kasıp kavuran rüzgâr göndermiştik. Üzerinden geçtiği hiçbir şeyi canlı bırakmıyor, onu kül edip savuruyordu." (Zariyat 41-42)

"Ad kavmi de uğultulu, önünde durulmaz bir rüzgârla yok edildiler. Allah onu yedi gece, sekiz gün boyunca onların üzerine musallat etti." (Hakka 6-7)

"Ad kavminin başından geçenden de ibret vardır. Onların üzerine kasıp kavuran rüzgâr göndermiştik. Üzerinden geçtiği hiçbir şeyi canlı bırakmıyor, onu kül edip savuruyordu." (Zariyat 41-42)

Ad kavmi, kibir, gurur, kendilerine verilen nimete nankörlük, yeryüzünde böbürlenerek yürüme, zulüm, zorbalık, peygambere itaat etmeme, Allah'a şirk koşmaları ve isyanları dolayısıyla yeryüzünden silinerek tarih sayfalarına karışmış ve helake uğramışlardır. Tabi bu helak dünyadaki ceza idi, ahirette ise bitmez tükenmez azap onları beklemektedir.

Allah'ı Teâla Ad kavmine zulmetmemişti, ancak Ad kavmi kendi kendine zulmetmiş ve azabı hak etmişti. Zira Allah'ı Teâla hiçbir uyarıcı göndermeden kimseye zulmetmez.

"Biz onlara zulmetmedik, fakat onlar kendileri zalim kimselerdi." (Zuhruf 76)

"İşte Ad kavmi! Rablerinin ayetlerini bile bile inkâr ettiler, onun peygamberine isyan ettiler ve her bir inatçı zorbanın emrine uydular. Böylece bu dünyada da kıyamet gününde de gazaba uğradılar. İyi bilin ki Ad kavmi Rablerini inkâr ettiler, iyi bilin ki Hud'un kavmi Ad, Allah'ın rahmetinden uzak kılındı." (Hud 59-60)

Ad kavminin isyankâr azgınlarını ve doğru yoldan sapmış olanlarını helak eden bu bulut ve rüzgâr, Allah'ın rahmetiyle Hud (as) ve beraberinde bulunan inananlara bir serinlik olarak esiyor ve onlara herhangi bir zarar vermiyordu.

"Emrimiz gelince Hud'u ve beraberinde iman edenleri katımızdan bir rahmetle kurtardık. Onları çok çetin bir azaptan kurtuluşa erdirdik." (Hud 58)

"Böylece biz Hud'u ve onunla beraber olanları katımızdan bir rahmetle kurtardık. Ayetle-

rimizi yalanlayıp, iman etmemiş olanların da kökünü kestik." (Araf 70)

İşte bu şekilde Allah'ı Teâla inkâr eden, had-di aşan Ad kavmini helak etmiş ve içlerinde iman edenleri de kurtuluşa erdirmiştir. Allah'ı Teâla peygamberini yalanlayan, emirlerine karşı çıkan, inananlara baskı kurup, mazlumlara zulmeden kâfirlerin sonunun ne olduğunu bu şekilde bizlere hatırlatmış ve dolayısıyla ibret alıp imanımızı sağlamlaştırmamızı bizlere bildirmiştir. Dolayısıyla dün olduğu gibi bugünde zulme ortak olan müstekbirler ve zalimlere ve de din düşmanlarına karşı rabbimiz Ad kavminin akıbetini, ayetlerinde tafsilatlı olarak açıklamış ve yaşantımızı ona göre ikame etmemizi bize bildirmiştir. Za-

lim yöneticilerin baskılarına boyun eğmeden, zulümlerine ortak olmadan, onlara karşı tüm gücümüzle mücadele etmemiz ve yalnız Allaha güvenip dayanmamızı bize öğütlemiştir. Zulümde, isyanda ve küfürde ısrar eden bütün toplumları da, Ad kavminin yaşamı ve sonlarının ne olduğunu da örnek vererek uyarmıştır.

"Rabbinin Ad kavmine yaptıklarını görmedin mi? Sütunlar üzere kurulu olan İrem'e ki başka ülkelerde eşi yoktu! Vadide kayaları oyan Semûd kavmi! Kâşaneler sahibi Firavun! Onlar ki ülkelerde azmış-

lar, oralarda fesadı çoğaltmışlardı. Bu yüzden Rabbin onların üzerine azap kamçısı yağdırdı." (Fecr 6-13)

Selam, hidayete tabi olarak yeryüzünün imarı için çalışan, zulme boyun eğmeden, kula kulluk etmeden sabır ve azimle Allah yolunda yürüyen, bu uğurda canlarını feda etmekten çekinmeyen kulların üzerine olsun... Selam ve Dua ile...

Dipnotlar

Ahkaf: Yükseklikte dağ kadar büyük olmayan kum tepeleri demektir. Ahkaf suresi 21. Ayette geçmektedir.

Mele: Bir toplumun önderleri, başkanları, ileri gelenleri anlamındadır.

Araf suresi 69. Ayet - Şuara suresi 130. Ayet

Şurdan Burdan

Hasan TAHSİN

Eskiden bir hamal hikayesi anlatılırdı.... Yük taşıdığı organın hesabını veremeyen hamal...gözyaşları... yutkunmalar vesaire vesaire...

Ya da padişah sofrasına oturan alimin kıssası... yemeğin parası devlet bütçesinden karşılandı diye yemeğe el sürmeyen bir alim...gözyaşları...yutkunmalar...padişahı aşağılamalar...

Amacım ne hamalı küçümsemek, ne alimi "ti"ye almak, ne de kıssalara dudak bükme.

Amacım böyle güzel haslet ve davranışları hayatımızın bir köşesinde çarşıdan alınan bir süs eşyası gibi sergilemekten çıkarmak ya da böyle güzel hareketleri özel günlerde yemek öncesi meze niyetine gündeme getirmekten ziyade hayatımızın her anında yaşanılır ve uygulanır hale getirmek. Biz Yahudi mantığı gibi "üzümü ye ama bağına sorma" mantığı ile hareket edemeyiz. Bizim mantığımız Kur'an ve sünnet mantığı olmalıdır.

Eskiden haram ve helallere çok dikkat eden Müslümanlar bugün maalesef üzülmek durumundayım ki "HARAMA HİLE KARIŞTIRMADAN" yaşayıp gitmektedirler. (Müslümanım diyen birine başka bir şey söylemek hakkımız olmadığı için samimi ve ihlaslı Müslümanları ayırır ve tenzih ederim). Yine üzülmek söylemek zorunda kalıyorum ki Müslümanlar eliyle at izi it izine karıştırılmış, haramlar ve helâller birbirinden ayırt edilemez duruma getirilmiştir. Bugün elindekiyle yetinmeyen Müslümanlar daha mükellef bir dünyalık için bakkaldan leblebi alır gibi kredi alır hale gelmişlerdir. Sıra bizde diyerek devlet ihalelerinde köşe dönmece oyununu oynamaya başlamışlardır. Rasulullahın "sınırlarda dolaşmayın, ola ki ayağınız kayıverir" hadisi hiç söylenmemiş gibi bırakın sınırdan dolaşmayı sınır tecavüzleri gayet sıradan ve gündelik oluvermiştir.

Önümüzde bir seçim serüveni var. İçine hiç bir zaman dahil olmadığım ama her dönemde derin derin düşündüğüm.. Beş yüz elli kişi için elli beş bin kişinin başvurduğu, neredeyse bir servetin ödendiği ve bir veya birkaç kişinin

"partimize yarar ya da yaramaz" dediği, bilgi ve tecrübenin beş para etmeyip yağcılığın tavan yaptığı bir süreç... Milletinvekili olmak için can-hıraş bir çaba, vaatler, yalanlar, yalanlar. Yalanların gayet masum ve mübah görüldüğü bir ortam ve bu akışa kapılan Müslümanlar. Amaç milletin vekilliği ise bunun örneği asrı saadette mevcuttur (şura meclisi). Yok, eğer yeni yeni tağutların seçimi ise bunun örneği de yine dünya tarihinde mevcuttur. Sahi "tağut" deyince bu terimi ağızımıza almayalı ne çok zaman geçti değil mi? Tağut, haman ve karun dini ve ahlaki değerlerimiz bu kadar çok örselenip bu kadar ayaklar altına alınmayalı ne kadar uzun zaman oldu ya da ağızda sakız yapıp değerlerini yitirmeyeli. Tağut deyince veya tağuti sistem deyince belki homurtular yükselebilir ama acaba kol kırılınca yen içinde mi kalıyor bilemedim.

Karısı yeni bir elbise alınca harçlığını kırsan bir Ömer'i tanımayanınız yoktur. Geçmişin hikâyeleri gibi geliyor kulağa değil mi ya da tabağı sünnetleyen Rasulullah. Bir tarafta açlıktan kırılan insanlar, diğer tarafta ekmeğini çöpe atanlar. Bir misafir ağırlamasına orduyu doyuracak kadar yemekler yapan Müslümanlar, israflar, israflar ya da iş gücü arayan gençler ve yatırım yapılacak paraları eğlence ve diğer sektörlerle aktaran belediyeler. Bir duvar çiçek süslemesi için 2014 yılında yirmi milyon lira harcayan İBB, kime kinayeli yapıldıysa dinazorlar için dokuz milyon lira harcayan ABB (sahi bunlar öbür mahallenin çocukları mı yoksa bizim mahallenin mi) ve bu iş bilmezlerle bile bile lades diyenler. Kimin eli kimin cebinde. Sizinle bir göz aşinalığımız olmuş muydu hiç?

Eveet sabah oldu Ankara'da. Artık uyanma zamanı geldi. Uykudan değil gaflet uykusundan. Sistem kendini Müslümanlar eliyle yenilemekte. Bugün birilerini öğüttüğü vahşi dışlileriyle yarın sizi öğütecek. Bugün fetö, yarın menzo sonrası mı? MAYIN EŞŞEKLİĞİ, mayın eşşeklerinin sonunu herkes iyi bilir. Bilmeyenler mi? Bi zahmet bilenlere sorun.

Kalın sağlıcakla.

Gönlüm Gökyüzünü Özlüyor

Mehmet ADIGÜZEL
mehmetadiguzel22@hotmail.com

Elveda ey dünya!
Gönlüm özleyecek bütün iyiliklerini,
Gönlüm unutacak bütün kötülüklerini...
Ve ben "bu dünyaya harcadıklarım
Daha fazlasını kazanabilirdim" diyeceğim.
Şimdi bütün üzüntüm bu yüzden...

Ben kurumuş bir gölüm artık
Yolunu kaybetmiş bir yolcu,
Kelimeleri tükenmiş bir dil...

Aklımı hep aynı sorular meşgul ediyor
Gökyüzü neden uzak bana?
Bu kalabalık şehirde,
Neden insanlar yalnız ölüyor?

Derken gönlüm hasret çekiyor
Sonra gönlüm tutuluyor,
Bu uçsuz bucaksız gökyüzüne...

Ama göğü yok bu şehrin biliyorum
İnsanlar yaşamak için ölmüyor
İnsanlar kalabalık şehirlerde yalnız
Ve ayaklar altında yaşıyor...

Tutuldu gönlüm şehrin ışıkları arasında
Ama hiçbir ışık ısıtmadı yüreğimi...
Şimdi gönlüm hasret çekiyor
Şimdi gönlüm, o mavi gökyüzünü özlüyor...

Kıyamete Beş Kala

Mehmet ADIGÜZEL
mehmetadiguzel22@hotmail.com

Hamd, şükredenlere nimetiyle karşılık veren, her şeyi hakkıyla işiten, her şeyi kemaliyle gören, her şeyi bilen ve kudreti sonsuz olan Allah (cc)'ye mahsustur. Salât O'nun Rasulüne (as) selam tüm Müslümanların üzerine olsun...

"Der ki insan o gün: 'Kaçılacak yer nerede?' Hayır, sığınacak herhangi bir yer yok. O gün varılıp durulacak yer, sadece Rabbinin huzurudur. O gün önceden takdim ettikleri ve erteledikleri şeyler, insanın önüne getirilir. Doğrusu, insan kendi kendine tanıktır. Dökse de ortaya tüm mazaretlerini." (Kıyamet Suresi/10-15)

Ve yine şanı yüce Allah(cc) şöyle buyuruyor: **"Her canlı ölümü tadacaktır. Ve ancak kıyamet günü yaptıklarınızın karşılığı size tastamam verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Bu dünya hayatı ise aldatmadan başka bir şey değildir."** (Ali İmran Suresi/185)

İnsanoğlu öyle bir sınavın içinde ki, sonuçlarını mahşer günü öğrenecektir. Çalışıp başarılı olabileceği tek kaynak ise Kuran'dır. Bu yüzden Kuran'dan sorumlu olduğumuz bu sınavdan ancak hakkı ile iman edip, salih amel işleyenler, hakkı ve sabrı birbirine tavsiye edenler başarılı sayılacaktır. Madem ölümün geleceği kesin, o zaman hiç kimse için o gün kaçış olmayacaktır.

Çünkü başka bir ayette Allah (cc) şöyle buyuruyor: **"De ki: Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, muhakkak sizi bulacaktır. Sonra**

da görüleni ve görülmeyeni bilen Allah'a döndürüleceksiniz de O size bütün yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi/8)

Ve şanı yüce olan Allah (cc) daha sonra yine buyuruyor: **"Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır. Sarp ve sağlam kalelerde olmanız bile."** (Nisa Suresi/78)

Ey akıl sahibi, şimdi bir anlığına düşün!...

Ve bir dakika sonra kıyametin kopacağını hayal et... O dehşet verici an geldiğinde, anneler evlatlarını unutacak, insanlar hesap gününe hazırlıksız yakalandıkları için, birbirlerinden kaçacaklar.

Sonra insanların çoğunda şu cümleleri duyacaksınız

Keşke iman edip, daha çok güzel işler yap-saydım...

Keşke ibadetlerimi işlerim yüzünden terk et-meseydim...

Keşke dünya malı için bugünü unutmasay-dım...

Keşke bugün namazlarımı kılabilseydim...

Keşke bugün Allah'ı zikredebilseydim...

Keşke borçlarımı ödeyebilseydim...

Keşke hakkıyla inananlardan olsaydım

Keşke insanların hakkını bu kadar yemesey-dim...

Keşke yetimin malına göz dikmeseydim...

Keşke masum insanlara iftira atmasaydım...

Keşke insanların kusurlarını araştırmasaydım...

Keşke yalan söyleyip, insanlar arasında fitneyi yaymasaydım...

İşte insanların bu ve buna benzer pişmanlıklarını duyacaksınız ve yüzlerinde o hüznü tedirginliği göreceksin. Ölüm kendilerine geldiği vakit insanoğlu, şu cümleleri söyleyecek; **"Rabbim! Beni geri gönder," ta ki boşa geçirdiğim dünyada iyi iş (ve hareketler) yapayım.**" Rabbi ise şöyle cevap verir: **"Hayır! Onun söylediği bu söz (boş) laftan ibarettir. Onların geri-sinde ise, yeniden dirilecekleri güne kadar (süren) bir berzah vardır."** (Mü'minun Suresi/99-100)

Ey Kardeşim, **"O günahkârların, Rableri huzurunda başlarını öne eğecekleri, "Rabbimiz! Gördük duyduk, şimdi bizi (dünyaya) geri gönder de, iyi işler yapalım, artık kesin olarak inandık" diyecekleri zamanı bir görsen!** (Secde Suresi/12)

Çünkü o hesap gününü, Allah (cc) Kur'an-ı Kerim'de bizlere şöyle bildiriyor: **"Hayır, onlara apansız gelecek, böylece onları şaşkına çevirecek; artık ne onu geri çevirmeye güçleri yetecek ve ne onlara süre tanınacak."** (Enbiya Suresi/40)

İşte o an herkesi sarhoş olmuş bir şekilde göreceksin.

Neden mi?

Çünkü Sur'un o korkunç ve dehşet verici sesi yüzünden... Ve bu ses o kadar korkunç olacak ki, o gün gözler korkudan yerlerinden fırlayacak... Herkes sarhoş olduğunu sanacak. Fakat o gün hiç kimse gerçekten sarhoş olmayacak.

O çetin hesap gününde, ilk başta şeytanın ve askerlerinin kaçmaya başladıklarını göreceksin. Kaçıp, saklanmaya çalışacaklar... Ama o gün hiç kimse için kaçış olmayacak. Eğer bu durumdan ders alınmış olsaydı, bu durum akıl sahiplerine vaiz olarak yeterdi. Çünkü bu konuda Allah Resulü (as) şöyle buyurmuştu: **"Vaiz ve uyarıcı olarak ölüm yeter, zenginlik olarak da kesin iman yeter."**

Ebu Hureyre (r.a)'dan rivayetle, Resulullah (sav) başka bir hadisinde ise bu konu hakkında şöyle buyurmaktaydı: "İnsanlar kıyamet günü öylesine ter akıtırlar ki, bu terler yerin içinden yetmiş zira'lık derinliğe kadar iner ve bu ter (yer üstünde de birikerek insanları konuşamaz hale getirmek üzere ağızlarına) gem vurur ve kulaklarına kadar ulaşır." (Buhari, Rikak 47; Müslim, Cennet 61)

Ey kardeşim! Şimdi gözlerini aç içinde bulunduğun durumdan kurtul. Biraz önce okudukların gerçekleşmeden hazırlığını yap. Kıyamet yakındır. Ölüm daha yakındır. Ömür denilen bu süreçte, hayatlarımız yüzlerce sınavdan geçiyor. Daha beş altı yaşındayken sınavlarla tanışıyoruz. İlkokul, ortaokul, lise ve üniversitede olmak üzere, ortalama yüzlerce sınavdan geçiyoruz. Şuan bunu yazarken bile üniversite imtihanları başlamış durumda. Bizler dünya hayatlarının sürdürülebilirliği için sınavlara çalışırken neden ahiret yurdu için gerçek sınava çalışmıyoruz? Sonucu bizleri cennete götürecek olan bu başarıyı yakalamaktan bizleri alıkoyan nedir?

Şu bir gerçektir ve herkes iyi bilmeli ki, ölüm hepimizin alın yazısı...

Kabir ise hepimizin gideceği son duraktır...

Kıyamet günü de hepimizin bir araya toplanıp hesap vereceği yegâne yerdir...

Rabbim ahirette hesabını kolay veren kullarından olmayı, biz inanan kullarına nasip etsin...

Selam ve dua ile...

Merhaba Çocuklar

Mehmet ADIGÜZEL
mehmetadiguzel22@hotmail.com

Köhnemiş kavgaların çocukları
Ve gırtlığına mermiler saplanmış,
Yaralı güvercinler, merhaba!
Merhaba! Kimyasal amcaların öldürürken,
Biyolojik ağabeylerin televizyonlarda gördüğü,
Ve sadece ölürken hatırlanan çocuklar..
Siz güvercin kanadının yumuşacık tüyleri,
Kuş tüyü yastıkların masum rüyaları,
Siz! Rüzgârı kovalayan yapraklar,
Ölseniz! Azıcık dirilir belki dünya,
Ölseniz! Uyanır belki gaflette olanlar,
Çünkü siz yaşadıkça namlu ucunda;
Hep yaşayan ölümler var olacak bu dünyada...

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Okurlarımızdan Sn. Selim NİKEL'in dedesi vefat etmiştir.
Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

GENÇ BİRİKİM